

BASIMIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
MÜCADELESİNDE

25. YIL

DEVİRİMCİ GENÇLİK

Aylık Siyasal Gençlik Dergisi, Yıl: 5, Özel Sayı: 39, 20.000 TL (KDV dahil)

MÜCADELE

gazetesine
10 günlük kapatma
cezası daha verildi

**Ayakta kalmak için daha çok teröre
başvuran bu düzeni değiştirmek için**

Daha güçlü vuralım

İŞÇİ HALK ÖFKELİ

Zonguldak meydanlarında "Ölümle Ulaşma Olmaz" diyen emekçiler, Ankara sokaklarında sanı sendikacıları kovaladı. Kamu emekçilerinin suskunluğu, ulaşım ve haberleşme işkolunda çalışan memurların günler süren sokak eylemleri ile bozuldu.

Gün mücadeleyi daha ileri taşıma günüdür.

İŞÇİLERİNİ KÖYLERİ YURUYOR

Dersim'de aylardır köyleri yakıp yıkan, köylüleri toprağından koparıp göç yollarında açlık ve sefaletle sürükleyen, 60 yıldaki köylüleri bile kurşuna dizip, cesetlerini yakan özel tim birliğine karşı saldırıya. 20 kişilik birliğe 26 Kasım günü Dürüt Detesi mevkinde pusu atan Ibrahim Erdoğan kır SPB'leri özel tim birliğine 20 ölü birçok yaralı verdirdiler.

BÜYÜK YIKILACAK

Para babalarının, rüşvetçilerin, talancıların, işkenceci ve katliamcılarının köyif çattığı, emekçi halkların açlık ve zulmünden başka bir şey görmediği bu düzen kader değildir.

Halkın örgütlü gücü DHKP-C, adaletin, onurun ve özgür bir yaşam kavgasının yolunu gösteriyor; halkı kendi geleceğini ellere alması için savaşa çağırıyor.

**İdeolojik birlik
savaş içinde
kazanılır,
savaş içinde
korunur**

Yazısı Sayfa 12-14'te

**Dursun Karataş
mahkemeye
çıkartıldı.
Tutsaklığı
sürüyor**

Yazısı Sayfa 6'da

**Kürdistan'da
kırların
insansızlaştırılması
ve
stratejik köyler**

Yazısı Sayfa 8'de

MERHABA

Baskınların, talanların ardından yeniden birlikteyiz. Milyon satan gazeteleriyle, gece gündüz öten televizyonlarıyla bizimle baş edemeyenler teröre başvuruyorlar, ancak halklarımızın sesini susturmak öyle kolay değil. Bürolarımız basılabilir, bizi işkenceden geçirebilir, zindanlara atabilirler. Fakat halkımızdan koparamazlar. Bizi güçlü kılan, yenilmez kılan işte budur.

Büromuzun basılmasından sonra okurlarımız destek ve dayanışma mesajlarının yanı sıra, dergimizi sahiplenmenin bir başka ifadesi olarak merkez büromuzu haber akışına boğdular. İşçiler, memurlar, öğrenciler; herkes kendi alanındaki gelişmeleri aktarmaya çalıştı. Okurlarımızın bir kısmı gönderdikleri haberleri göremez/erse şaşılmasınlar. Sayfalarımıza sığdığı kadarını yayınlıyabılıyoruz. Dayanışma mesajlarıyla, haber-fotoğraf göndererek bize güç veren dostlarımızı, yoldaşlarımızı teşekkür ediyor ve bu duyurluklarını sürdürmelerini istiyoruz.

Düzen Kendi Yasallığını Çiğniyor

Mücadele, Halkın Gücü, İşçi Hareketi gazetelerine ve dergimize yönelik baskından sonra, Mücadele gazetesi Sivas bürosu da basıldı. Büro talan edilip okurlar büromun içinde sorguya çekilmek istendiler. Büroda bulunan gazetelere toplatılmış olduğu gerekçesiyle el konuldu. Mücadele üzerindeki baskıların bir boyutu da hapis ve para cezaları... Dersim Mücadele muhabiri Cemal Uç, Erzincan DGM'nin verdiği bir kararla 1 yıl hapis, 50 milyon TL para cezasına

carptılırken, Samsun bürosundan Fatma Hülya Tümgan'a ise Ankara 1 No'lu DGM tarafından 12.5 yıl hapis cezası verildi. Fatma Hülya Tümgan ilk kararda beraat etmiş, ancak Yargıtay yasal bir gazetede çalışmayı "örgütsel faaliyet" olarak değerlendirecek karar bozmuştu.

Ancak TC'nin en yüksek mahkemesi bu kararla bizim haklılığımızı gölgeleyemiyor, düzenin "yasallığını çiğneyerek, TC'nin "yasallığı"nın kaç para ettiğini ortaya koyuyor.

YARDIM KAMPANYASINI BÜYÜTELİM

Mücadele gazetesi daha güçlü, daha gür haykurmaya hazırlanıyor. Halklarımızın mücadelesi geliştikçe, bu sesi daha geniş bir kesime duyurmak için çabalar da artıyor. Mücadele, bu hedefe yönelik hazırlıklarını tamamlamak için okurlarını kampanyaya desteğe çağırıyor. Mücadele gazetesinin okurlarına duyurduğu bu kampanya çağrısı şimdiden yurtiçi ve yurt dışındaki pek çok insanımız katkı için kafa yormaya yöneltti. Kolundaki bileziği, boynundaki kolyeyi, parmağındaki yüzüğü bağışlayanlardan, 7 yaşındaki çocuklara kadar pek çok insanımız kendi çabalarını çevrelerine da taşımaya başladılar. 7'den 70'e diyoruz, çünkü 7 yaşındaki Mücadele okurları okul harçlıklarını biriktirerek kampanyaya destek veriyorlar. Bu desteklerini bizzat Mücadele gazetesine gelecek kendidleri ilettiler.

İYÖ-DERİ öğrenciler de kampanyaya katkı için farklı bir caba içine girdiler. İstanbul Üniversitesinde İYÖ-DERİ öğrencileri bir

masanın başında simit satarken görenler önceleri şaşırıyor. Ancak masanın hemen yanındaki "Mücadele Gazetesiyle Dayanışmaya!" yazısını görünce her şeyi anlıyorlar. İYÖ-DERİ öğrencilerin bu güzel dayanışma çabası diğer devrimci-demokratları, çorbada tuzu olmasını isteyen pek çok insanı da etkileyip katkıda bulunmalarını sağlıyor.

DHKP-C tutsakları da kampanyaya destek sunmaya devam ediyor. Ankara, İstanbul ve Malatya cezaevlerinden sonra Bursa Cezaevi'nde bulunan DHKP-C tutsakları da sigara içmeyerok sigara için ayırdıkları parayı kampanyaya aktardılar.

Daha Güçlü, Daha İleri!

Kampanya çok çeşitli yerlerden gelen katkılarla devam ediyor. Ancak Kurtuluş unudunu en geniş halk kitlelerine taşıyabilmek için daha iyi bir hazırlık yapmak gerekiyor. Bunun için kampanya daha büyük hedeflerle, daha geniş ilişkilere taşınmalı. Mücadelenini çağrısı bunun için.

Bu çağrıyla kulak vererek kampanyaya daha fazla katkıda bulunabilmek için okurlarımızın ötesine geçmeli, aile fertlerimizden yakınlarımızı, komşularımızdan en geniş ilişkilerimize kadar tanıdığımız herkesi kampanyaya katmalıyız. Bunun için küçük-büyük araçlar ve yöntemler yaratmak, çeşitli etkinliklerle en geniş kesimden en güçlü katkıyı sağlamak görevimiz olmalıdır. Bu çağrıyı duyan herkes ne yaptığını ve daha ne yapabileceğini düşünmelidir. Kurtuluş için bu gereklidir.

İÇİNDEKİLER

Sokak kazanacak.....	3
Susturamazsınız.....	4-5
Emperyalizmin yargıçıları kapalı kapılar arkasına gizlendiler.....	6
DHKC gerillalarından Dersim'de pusu.....	7
Kürdistan'da kırları insansızlaştırma ve stratejik köyler.....	8
Kirlilik, mantar ve ölüm.....	9
Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde provokasyon girişimi boşa çıkarıldı.....	10
İktidara ve zafere doğru atılan her adımda sorumluluğumuzu hissedelim.....	11
İdeolojik birlik savaş içinde kazanılır, savaş içinde korunur.....	12-14
Angola; Devrimin kazanımları uzlaşma masasında Filistin: Arafat'a karşı muhalefet güçleniyor... 15	
Karabük'ten Ankara sokaklarına işçiler.	
PTT emekçilerinin mücadelesinden.....	16
İşçinin alın terinden neleri nasıl çaldılar...	
Belediye işçileri direniyor.....	17
Sendikal Haklar ve Demokrasi Kurultayı üzerine...	
Mimar-Mühendisler: "Bir adım yetmez".....	18
"Saldırıları karşısında sessiz kalmayacağız".....	19
Haber/Yorum.....	20
Şehitlerimize devrim sözümüz var.....	21
Kültür/Sanat.....	22
Çuvaldız.....	23

Sahibi: Neslihan Uslu, Yazı işleri Müdürü: Sebahat Varol, Yönetim adresi: Çakırağa Mah.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin Arapça olarak çıkardığı El Nidal (Mücadele) dergisinin 7. sayısı yayınlandı. El Nidal'ın yayınlanan 7. sayısında Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephe-si'nin kuruluşu Ortadoğu halklarına müjdelenirken, sayılarında ağırlıklı olarak devrimci hareketin 25 yıllık mücadele tarihine ve parti-cephe aşamasına nasıl geliştiğine yer veriliyor.

Özgür Karadeniz gazetesinin 15. sayısı çıktı. Karadeniz bölgesinde 15 günlük olarak çıkan Özgür Karadeniz gazetesi 15 Kasım'da yeni sayısını yayınladı. Özgür Karadeniz gazetesinde, bölge haberlerinin yanı sıra ülke gündemiyle ilgili çeşitli konulara yer veriliyor.

OKM'de sinevizyon: "ANA"

Maksim Gorki'nin Onlu romanından uyarlanan "ANA" 4 Aralık 1994 Pazar günü, Ortaköy Kültür Merkezi'nde sinevizyon gösterisi olarak oynatılacak. 1936 yapımı bir sessiz sinema dönemi ürünü olan film İngilizce altyazılı. Anında çeviriyle gösterilecek filmin seansları 12.00, 15.00 ve 18.06.

Mücadele gazetesinin yeni hesap numarası:

Bülent Bağcı adına Türkiye İş Bankası İstanbul Çağaloğlu

Şubesi 1095- 300-430944

GÜNDEM

Önümüzdeki soğuk kış günlerinde Ülkemiz "sıcak günlere" hazırlanıyor. Uyuşmazlıklar, grev kararları, boykotlar, direnişler, protesto gösterileri, dayanışma eylemleri önümüzdeki sıcak günlerin ipuçlarını veriyor. Tüm bir kenti ayağa kaldıran maden ve metal işçileri, iş durdurun, direnen haberleşme ve demiryolu emekçileri, geçtiğimiz hafta Meclis'e yitirilen binler, sokakla dökülecek yüz binlerin, milyonların habercisidir. İşçilerin, emekçilerin keşif koludur.

İktidar aylardır gündemde tuttuğu ve yasalaşması için her türlü şaklabanlılığı yaptığı özelleştirme yasa tasarısı ile emekçi sınıflara karşı büyük bir saldırıya hazırlanıyor. Koca koca kentleri dönmeyen çarkları, tütüme bocaları ve yamyanan fırınları ile ölüm sessizliğine gömmek isteyen iktidar, ücretleri düşürmenin, hak gasplarının ve on binlerce işçiyi sokakla atmanın son hazırlıklarını tamamlıyor.

İşini gücünü kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kalan on binler için sokakla atılmak, kemige dayanan açlığın, yoksulluğun, o kemiyi de kesip atması demektir.

Ve açlığın, sömürünün, adaletsizliğin, zulmün olduğu yerde buna karşı direnenler de olacak ve egemenlerle açık bir kavgaaya tutuşmak için sokaklara çıkacaklar.

O açlığın ve yoksulluğun kol gezdiği, kimsesiz çocukların, sahipsiz insanların yatağı, evi-barkı, hak aramak, egemenlere sesini duymak için yoksul insanların ayak geçtiği; barınacak yeri, doyacak aşını olmayanların zorunlu mekanı sokaklara çıkacaklar.

Sokak kazanacak

Ve o sokaklar, sokakların birleştiği caddeler, caddelerin açıldığı meydanlar bu "nefesi kokanlar?" için direnmenin, inancın ve umudun çiçeklendiği yerler olacak.

Bu yüzden sokaklar, sadece yoksulluğun, kimsesizliğin, sahipsizliğin mekânları değildir. Aynı zamanda binlerin, yüz binlerin ve milyonların resmi tarihi inat, kendi tarihlerini yeniden yazdıkları alanlardır. Geleceğine dair söyleyecek sözü olanlar o sokakları haykırdıkları sloganlarla, söyledikleri türkülerle, taşıdıkları pankartlar ve bayraklarla admlayacaklar. O sokaklarda polis copları ile karşılaşacak, sendika ağalarının ihanetini yaşayacak, hatta vurulup düşecekler. Ama mutlaka barikatlar kurup direnecek, egemenlerin kalelerini, saraylarını sokak-sokak kuşatıp, zafer kutlamaları yapacaklar.

Bu yüzden egemenler en çok sokaklardan korkarlar.Siz dünün başbakanı bugünün cumhurbaşkanı Demiref'in önlü "Yollar yürümekle aşınmaz" sözlerine bakmayın.Egemenler hep sokaklara dökülen kitlelerden ürkmüşlerdir. Bu yüzden sokakları sınırlaması, "gösteri ve yürüyüş yasasını muhalefetten" insanları gözaltına alıp tutuklamalarıdır.

Sokakla mıp, iktidara yönelen bir hareketten ölesive korkan oligarşi bir yandan yeni saldırılar düzenlerken, diğer yandan asıl başarının kendi gücünden değil, sınıftan iradesinin güçleştirilmesinden geçtiğini biliyor. Bu yüzden daha özelleştirme yasasının kabulünden bir gün sonra Meclis Başkanı Hüsamettin Cın-doruk Türk-İş, Hak-İş, DISK ve Demokrasi Plat-

formu'na üye demokratik kitle örgütlerinin başkan ve temsilcileriyle bir toplantı yapıyor. Ve "Güvenlik toplantısı" adını verdiği bu toplantıda Cindoruk "Meclis'in yıpratılmaması gerekiyor" diyerek, parlamenter sistemin savunulmasını öğütüyor. Önümüzdeki dönem yeni görevlerinin ne olacağını, yani işçi sınıfının uysallaştırılması gerektiğini hatırlatması tamamen bu gerekçelerden kaynaklanıyor. Tabanda biriken dinamiki köreltme amacıyla sarı sendikacılığın almak zorunda kaldığı eylem kararları bu işbirlikçilerin çizdiği sınırları aşiyor. Her geçen gün biraz daha radikalleşiyor ve kendisine en büyük zarar veren gücün sınıf işbirlikçisi sarı sendika ağaları olduğunu farkına varıyor. Ve bu yüzden sokakla inen, Meclis'e yürümek isteyen binlerce işçiyi bırakıp kaçan Türk-İş Başkanı Bayram Meral bu öfkeden payına düşeni alıyor. Ve bu yüzden sarı sendika ağalarının önümüze koyduğu engelleri aşsın, daha kararlı bir çıkış örgütlemek zorundayız. Bu çıkışı örgütlemek sessizliğin hükümünün sürdürüldüğü yerlerde emekçi halkı örgütlemekten, eyleme yönelecek örnekler yaratmaktan ve onları sokakla indirmek lanamlar açmaktan geçerken, öfkemizin açıldığı yerlerde ise sarı sendika ağalarının bosa çıkarmaya çalıştığı bu öfkeye kendimi ifade edecek daha ileri biçim ve içerikler hazırlamaktan geçiyor.

Ve bu yüzden baskının, zulmün, sömürünün olmadıği yeni bir yaşamın yeşereceği tek yer sokaklardır. Rosa Luxemburg'un söylediği gibi "öfkemizi duyduğumuz bir yaşam için mutlaka ama mutlaka "sokak kazanacak".

Vatan borcu

"Üç erkek kardeşiler ve yoksulluklar içinde büyümüşlerdi... Beyoğlu'ndaki özel Tahran Lisesi'nde mutemet olan babası Şaban Çay, ancak ilkökula kadar okutabilmişti İbrahim'i. Okulu bitirdikten sonra da bir oto boyacısının yanına işe verdi. Yaşatları kız arkadaşlarıyla diskoteklerde, kafeteryalarda cirit atarken, İbrahim elinde zımpara, sabahdan akşama kadar otomobil zımparalıyordu. Hayallerinde hep kendi işini kurmak vardı. Ama askerliği engeldi buna."

Meydan adlı gazetesinin "Kahramanlar!" başlıklı dizi yazısından aldığımız bu satırların üstünde aynen şu başlık var: "Yaralı onbaşı saatlerce çarpışıp, kanını seve seve aktı."

Evet, İbrahim Çay'ın hayalleri Şirnak'ta bir okura gömülürken, aynı saatlerde yaşıtları yine diskoteklerde, kulüplerde hayatlarını yaşıyorlardı. Ve bir yalancılar sürüsü haline gelen burjuva medya, yeni İbrahim'lerin kanına girmek için "Kahraman Mehmeçik" tefrikaları uydurmaya devam ediyordu. Bir avuç para babası için savaşa yollandıkları İbrahim'in ardından "Teröristleri kalbura çevirdi" dağları onun kurşun sesleriyle cehirdi" diye yazdılar.

"Vatan" zımpara gibi öğütürken İbrahim'i, İbrahim "vatan borcu"nu canıyla ödüyordu. "Kalanlar" sağolsun"du! Bey paşa, zengin çocuklarıydı "kalanlar" ama tefrikalarda hiç sıkılmadan "Yatağımızda misil misil rahat bir uykuya dalabiliyorduk...", "Geceyarısı sokakya çıkıp, canımızın çektiği yere gidip oturabiliyorduk..." diyorlardı İbrahim'lere "Bu sizin sayenizedir.!"

Evet, doğrudur, bu keyif, bu iştah, bu debdebe, bu alay, bu zulüm saltanatı bizim sayemizedir. "Ve hala şarabımızı vermek için üzüm gibi eziliyorsak", kabahat bizimdir. Biz değil miyiz ki, on yıllardır bizimle alay edenlere fırsat verdiğimiz? Biz değil miyiz ki, yüz yıllardır kanımızı, iligimizi kurutanlara, aşımıza, ekmeğimize göz koyanlara, hırsızlara, soğunculara, vurgunculara, talancılara meydan veren? Biz değil miyiz ki, bu gözü doymazlardan insaf bekleyen? Ve biz değil miyiz ki kendi callahımıza hanmak gaffetine düşen? Bunlar yalan mı söylemediler, oyun mu oynamadılar bize... Hakaret mi elmediler, işkence mi, darağacı mı, katliam mı? Ne kaldı yapmadıkları?

İşte Türk'ü Kür'e düşman etmek, kardeş halkları birbirine kırdırmak için uydurma tefrikalarla haması nutuklarına "Kara Murat" edebiyatına sarılıyorlar yine. Ve emrettikleri vakit, "Adeta mağrur", kosalım istiyorlar salhaneyi!

Ne için? Bize sabahdan akşama kadar kaporla zımparalayarak aç kalmanın, bir avuç zengin züppesine işe keyif çalmanın düştüğü bir "vatan" için!

Yağma yok artık! Yeter, bin defa yetti "Vatan" bu değil. "Birlik ve beraberlik" bu değil. "Kardeşlik" bu değil. "Kalkınma" bu değil. "Demokrasi" bu değil. "Çağdaş uygarlık" bu değil.

Bu maşaallah kanı doyurmuyor artık! İşsizler iş istiyor, işçiler, memurlar hak istiyor, halklar insanca yaşamak istiyor, özgürlük istiyor.

Ne kadar yumuşatmaya, tavslatmaya

çalışsalar da işçilerin, memurların büyük öfkesine gen vurmuyorlar. Emekçilerin içinde, emekçilere düşman Bayram Meral gibi hainler de başaramıyor bu öfkeyi düzinlemeyi. "Ankara", bu vitrine benzeyen yapay iktidar kenti, emekçilerin adimlarıyla sarsılırken, egemenler it gibi titreyerek, askerden-polisten-panzerden barikatlarla boğum boğum kesiyorlar yolları. Kapisinde "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" yazan Meclis, taleplerini iletme için kendisine gelen milletden barikatlarla yol kesecek kadar korkuyor. Daha dün "Memurlara grevli sendika hakkı ver-ecik" derlerken, bugün kurulmuş sendikaları bile Anayasaya aykırı sayan komisyon kararları ediyor, milyonlarca işçiyi bir çırpıda memur yapmaya kalkıyorlar. Ancak bundan aynı hızla vazgeçmekten kurulamıyor, bir gün kararlaştırdıklarını döb gün bozuyorlar.

Ne yapsalar olmuyor, bozuk düzenleri bir türlü dikis tutmuyor. Caresiz, yine teröre sarılıyor, yakıyor, yakıyor, öldürüyorlar. Köyleri yakıyor, ormanları kül ediyor, infazlara, işkencelere hız veriyorlar. Bu yetmiyor, yazarları, aydınları, sanatçıları zindanlara atıyor, gazetelere, dergilere baskınlarla sesimizi kesmeye çalışıyorlar. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, halkların sesini boğmayı başaramıyorlar. Vurmakla, kırmakla, zindanlara atmakla ellerindeki kani, alimaindaki kara lekeyi büyütüyorlar sadece. Öyle ki giderek yalınlaşıyor, içerde faşist MHP'ye ve çişini tutamayan popçu embesillere sarılıyor, dışarıda kimsenin yutmadığı göz boyama kampanyalarına girişiyorlar. Bunun için istemeye istemeye "Müntaz Soysal'a sarılımsıldadı. "Demokrat" etiketine mecbur kaldıkları

Müntaz Soysal, aylarca yalvarırcasına "Türkiye'yi ben bile savunmıyorum" diye feryat ettiği ve bunu düzenin bekası için istediği halde, terörü bir santim bile geri çekmeyi göze alamadılar. "Demokratikleşme" diye ortaya atıkları tasarı adeta kendi boğazlarına oturdur, gevşetecekler mi, sıkacaklar mı bir türlü karar veremiyorlar. Öyle çok korkuyorlar ki, terörü yasalarını biraz gevşetip, iş ve dış kamuoyunda "Demokrasıcılık oyunu"nda bir parça manevra şansı yalamak isterken, korkulu bir refleksle imiğe daha fazla kelle sıkıştırmının hesabını yapmaya başlıyorlar.

Artık adam dayanamıyor düzene. Kontrogerilla cumhuriyetinin verdiği ıhtiley alan birkaç ayda ya bırakıp kaçıyor, ya da rezil kepaze olup, çıkıyor. Mümtaz Soysal'ın daha fazla batmak yerine bırakıp kaçması, gırtlığına kadar teröre bulaşan düzenin adamı dayandıramamasını ifade ediyor.

Ancak yine de iş bize düşüyor. Çünkü en zayıf diktatörlük bile vurmada, sonuna kadar vurmada yılmıyor, yılmıyor. "Vatan da, kardeşlik de, özgürlük de bizim ellerimize doğmak için bekliyor. İstemek yetmiyor, güçlü ve güçlü istemek gerekiyor. Vermeyeceklerini bilmek, bizi iktidarı zorla almak zorunda bırakacaklarını kavramak ve buna göre hazırlanmak gerekiyor. "Birleşmek" ve "iktidara yerleşmek için savaşmak, seve seve kan dökmek gerekiyor.

Ekonomisinden sanata, eğitiminden politikasına kadar her şeyi çarpıtmış, insanı düşkünlüştürmüş bu coğrafyayı emperyalizmin bir yeni-sömürgeci oluktan çıkarp, emekçi halklarımızı vatan yapmak için başka yol yok. Borç budur. Eğer ölünecekse bunun için dünnelt!

Bizim sesimiz halkın mücadelesinin, onurlu SUSTURAMAZ

Mücadele, Yoksul Halkın Gücü, İşçi Hareketi gazeteleri ile dergimize yapılan baskından gözaltına alınan toplam 33 kişiden 10'u Emniyet Müdürlüğünden serbest bırakıldılar. Halen gözaltında bulunan 23 kişi için polis İstanbul DGM Savcılığından 6 Aralık'a kadar işkence yapma izni aldı.

Gözaltına alınanlar işkence altındalar. Askı, falaka, elektrik gibi işkence yöntemleri ilk günden itibaren uygulanmaya başlandı. Polis gözaltına alınanların yakınlarıyla görüşmelerine dahi izin vermezken, avukat görüşü de uygulanmıyor.

Pek çok demokratik kurum yaptıkları açıklamaları devrimci yayınlar üzerindeki baskıları protesto ettiler. Uluslararası Af Örgütü de yapılan başvuru üzerine Acil Eylem Çağırısı'nda bulundu. Acil Eylem Çağırısı Türkiye hükümeti ve emniyet müdürlüklerine uyarı anlamını taşıyor.

"Ne zaman işten atılacağı belli olmayan, her türlü ekonomik ve sosyal hak gaspına uğrayan işçilerin, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını isteyen memurların, toprak isteyen köylülerin, geçimini sağlayabilmek için durmaksızın çalışan küçük üreticilerin, küçük esnafının, işsizlerin, aydınların, kadın, yaşlı ve çocukların tüm milliyetlerden; din ve mezheplerden **emekçi halkımızın sınıfsal ve ulusal kurtuluşu için devrimci halk ıktidan, devrimci halk ıktidan için ise Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'dir bugün umut.**" (Mücadele gazetesi, sayı: 114)

bulunmadığında baskılarını daha da artırarak halk üzerindeki terörünü sürekli-
leştirerek artırmak istiyor. Evrimizin yıkılmasına karşı birleşerek Gecekondu Yıkımlarına Karşı Mücadele Komitelerini kuralım ve yaygınlaştıralım." (Yoksul Halkın Gücü, sayı: 6)

"Artık onur, hak, adalet, işini savunma işçilerin bileğinin gücüne, kendi iradeleriyle oluşturacakları örgütlenmelere kalmıştır." (İşçi Hareketi gazetesi, sayı: 4)

Bu satırları yayınladık sayılarımızda ve böyle satırların yayımlandığı onlarca sayı çıkardı. Devrimci basındık çünkü biz. Gerçekleri yayınlamak, verilen kavga'nın sesi olmak, halka bilinçlenme çağırısı yapmak zorundaydık. Biz bu misyonu örgütlülüğümüzden ve önderliğimizden aldığımız güçle yerine getirdik. Olgarşı ise saldırılarını süreklileştirerek artırdı. Amaç, bu satırların yayınlamasının önüne geçmekti. Ama

geçemediler. Susmadık, yayınları devam ettik. Bedeli ne olursa olsun

BASKINA TEPKİLER SÜRÜ! HALKLARIMIZIN ONURLU SESİNİN * YANINDAYIZ

İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu'ndan basın toplantısı: Platformun düzenlediği basın toplantısı 26 Kasım tarihinde SİP Beyoğlu İlçe Binası'nda yapıldı. Haklar ve Özgürlükler Platformu dönem sözcüsü tarafından yapılan konuşmada "Yapılan bütün baskılar, verilen hapis, kapatma ve para cezaları gerçeklerin halka yansıtılmasını engellemez. Bedeli ne olursa olsun, sosyalist basın yazmaya devam edecektir. Sosyalist basına karşı yürütülen bu saldırı, işkence ve yıldırma operasyonları boşunadır. İktidar gün geçtikçe kendine olan güvenliğini yitirmekte ve halk karşısında yalnızlaşmaktadır. Bizler bütün baskılara karşı her zaman sosyalist basına dayanışma içinde olacağız. Gözaltındakiler derhâl serbest bırakılmalıdır." görüşlerine yer verdi. TIYAD'li aileler de basın toplantısında düşüncelerini "Evlatlarımız üzerindeki baskıları kınıyoruz.

Gazetecilik yapan çocuklarımız ise gerçekleri yazmaya devam edeceklerdir. Evlatlarımız derhal serbest bırakılmalıdır." sözleriyle ifade ettiler. Atılım gazetesi Özgür Gençlik dergisi de yapılan basın toplantısına katılarak, "Bu saldırının Mücadele, Devrimci Gençlik, Yoksul Halkın Gücü ve İşçi Hareketi özelinde genel olarak devrimci, yurtsever ve sosyalist basına yönelik olduğunu düşünüyor ve şiddetle protesto ediyoruz" açıklamasında bulundular. Basın toplantısı serbest bırakılanlar arasında bulunan Yoksul Halkın Gücü gazetesi muhabiri Mehmet Ağız'ın yaşadıkları baskını ve şubede yapılan işkenceleri kamuoyuna aktarmasıyla sona erdi.

Ayrıca Haklar ve Özgürlükler Platformu bizzat kurumlarımıza gelecek dayanışma içinde olduklarını ve destekte bulunduklarını ifade ettiler.

Yunanistan Devrimci Halk Güçleri: "Geçmişte olduğu gibi, bugün de aynı iddiedayız. Başaramayacaklar, susturamayacaklar. Mücadele'miz, İşçi Hareketi, Yoksul Halkın Gücü ve Devrimci Gençlik halkın dili, halkın sesi olmaya devam edecektir. Sosyalist basın üzerindeki tüm baskıları kınıyor, sizlerle olduğumuzu bir kez daha yineliyoruz."*

Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu: "Sosyalist basını susturma politikasının bir parçası olarak gündeme getirilen bu saldırıların hiçbir zaman başarıya ulaşamayacağını daha önceden yaşanan yüzlerce baskını göstermiştir. Geçmişte yaşanan baskılar, basın emekçilerini susturmaya yetmediği gibi, baskılar da bu gazete ve dergi emekçilerini susturmaya, halktan yana yayın yapmaktan alıkoymaya yetmeyecektir. Yetkilileri yasalara uymaya ve büröleri basılan gazetelerden gözaltına alınanların tümünü bir an önce serbest bırakmaya çağırıyoruz."***El Nidal Dergisi (Ortadoğu):** "Azılı katiller bir kez daha halkımızın onurlu sesi, basınımızın emekçilerini, sizleri işkencehanelere aldılar. Daha Önce bunu

Yazdığımız için bedel ödüyoruz 1994 YILI BİLANÇOSU

MÜCADELE GAZETESİ

Toplatma: 33 sayı.
Kapatma: Toplam 80 gün yayını durduruldu.

Büro baskınları: Adana (4), Antakya (5), Sivas (4), Bolu, Ankara, Antep, Malatya, Elazığ büroları- polis tarafından basılarak talan edildi.

Gözaltı: 56 kez muhabirleri gözaltına alındı.

Tutuklama: Yazı İşleri Müdürü Cafer Çakmak 1 Şubat ve 20 Eylül tarihlerinde iki kez olmak üzere, Ankara Temsilcisi Burhan Kardaş, Ankara Temsilcisi Sendar Gelir, Bursa Temsilcisi Veysel Şahin, Konya Temsilcisi Özgür Güdenoğlu, Kırşehir Temsilcisi Aysel Bölücek, muhabiri Necati Önder; Kocaeli Muhabiri Fatma Kesfil, Antep Muhabiri Zeynep Korkmaz, çizer Seza

Oruç, Merkez Büro Muhabiri Nihat Özcan, Zonguldak Temsilcisi Fevzi Saygılı geçitli tarihlerde tutuklandılar.

Toplam Hapis ve Para Cezaları: Yazı İşleri Müdürü'ne toplam 8 yıl 2 ay hapis ve 1,5 milyar para, sahibine ise, 1 milyar 600 milyon lira para cezası verildi.

YOKSUL HALKIN GÜCÜ GAZETESİ

Toplatma: 4 sayısı ile çıkartmış olduğu 4 özel sayısı toplatıldı.

Büro Baskınları: Beykoz (2), İkitelli, Esenler, Konya Ereği büroları basıldı.

Gözaltı: 18 muhabiri gözaltına alındı.

Tutuklama: Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Yemilha Kaya 15 Haziran'da ve Ankara Temsilcisi ve muhabiri Nuray Geziç, Bey-

koz Bürosu muhabirleri Leyla Taştan ve Haydar Özdemir çeşitli tarihlerde tutuklandılar.

DEVİRİMÇİ GENÇLİK DERGİSİ

Toplatma: 4 sayısı ve 6 özel sayısı toplatıldı.

Gözaltı: 2 muhabiri ve sahibi Neslihan Uslu gözaltına alındılar.

Büro Baskını: İstanbul İntibat Bürosu basıldı.

Tutuklama: Yazı İşleri Müdürü Sebahat Varol 9 Mayıs tarihinde tutuklandı.

İŞÇİ HAREKETİ

Tutuklama: Zonguldak Temsilcisi Nazan Yılmaz tutuklandı.

bir yaşamın çılgılığıdır SİNİZ!

defalarca tekrarladılar. Ne kazandılar? Hiçbir şey kazanamadılar, kazanamazlar. Saldırıları sürüncüğe de kaybetmeye devam edecekler. Bizler El Nidal dergisi olarak sizlere Ortadoğu'nun mücadele kokaı topraklarından dayanışmamızı gönderiyoruz. Faşizmin üzerimizdeki bu baskılarını daha çok teşhir ederek, görevlerimizi yerine getireceğiz. Sosyalist basın susturamaz, mücadelelerin onuru sesini susturamazdır. İşçi sınıfının iş ar-kadaşını, yoksul halkımızın gücünü, gençliğimizin öfkesini, molotofunu elinden alamazlar!

Hollanda Demokratik Halk Demekle-ri Federasyonu: "Biz biliyoruz ki, bu yaptıkları çıldırması, kokmuşmuş, battıkları kan gölünde yok olmaya yüz tutmuş, çanak yalayıcılarının son çırpışlarıdır. Bu nedenle biz Mücadele, Devrimci Gençlik, Yoksul Halkın Gücü ve İşçi Hareketi'nin

devrimci demokrat okurları olarak, gö-zaltına alınmaları şiddetle protesto ediyor ve derhal serbest bırakılmalarını istiyoruz."

Bu açıklama VVrijkezer (Özgür Seçim) adlı radyo istasyonundan yayınlandı. **İzmir Mücadele, İşçi Hareketi, Yoksul Halkın Gücü, Devrimci Gençlik, Tavr temsilcileri, İşçi Hareketi Aile-ğâ Temsilciliği ve Ege Kültür ve Sanat Merkezi temsilcileri:** 28 Kasım günü İHD İzmir Şubesi'nde yaptıkları basın toplantısında; "İnfaz provalarıyla, gözaltı terörü estirmekle, bürolarımızı basıp ta-lan etmekle, işkencelerle bizi korkutup yıldıracaklarını sanıyorlarsa yanılıyorlar. Bizler tüm baskılara rağmen halklarımızın onurlu sesi olmaya devam edeceğiz ve susmayacağız." dediler.

Zonguldak, Mücadele ve İşçi Hare-

keti Temsilcileri, TÖDEF'li Öğrenciler: "Merhaba dostlar. Düşman artık korku ve çaresizlik batağından hiç çıkmayacak. Bizse halkımızın sesi, soluğu, umudu olmaya devam edeceğiz. Susmayacak ve biz kazanacağız."

Taz, die Tageszeitung inlandsredaktion: Berlin'de çıkmakta olan ve Almanya'da çok okunan gazetesinin yazı işleri lürlüğü Mücadele gazetesine bir faks çekerek, Mücadele gazetesini üzerindeki terörünü protesto ettiklerini ve dayanışma içinde olduklarını açıkladı.

Devrimci Sosyalist Basın Platformu'ndan Ziyaret: İstanbul Sosyalist basından 12 dergi-gazetenin oluşturduğu platform 29 Kasım tarihinde basılan 4 devrimci yayını ziyaret etti. Platformu temsilen 3 dergi ve gazete temsilcisi-nden oluşan heyet önce Mücadele gazetesine gitti. Heyet burada sosyalist basın üzerinde yaşanan baskıları ve Mücadele, İşçi Hareketi, Yoksul Halkın Gücü gazeteleri ile Devrimci Gençlik dergisine yapılan saldırıları kinadıklarını söyledi. Ayrıca bir basın açıklamasıyla protestolarını kamuoyuna duyuracaklarını belirtti. Dayanışmada bulunmak istediklerini de ifade eden heyet, kendi yayınlarının teknik olanaklarını sunduklarını ve istenildiğinde kullanılabileceğini vurguladı.

Devrimci Sosyalist Basın Platformu Yürütme Kurulu tarafından 30 Kasım'da bir basın açıklaması yapılarak "Saldırlara tavırsız kalmayacağımızı yineliyoruz, devlet saldırısına uğrayan bütün devrimci yayıncıları dayanışma halinde olduğumuzu duyuruyoruz" denildi.

30 Kasım günü Avdılar Hacıserif Mahallesi E-5 yolu üzeri ve-Avdılar Yurdu çevresinde on ayrı yere **Dev-Genç** imzalı "Sosyalist basma kalkan elleri kıracağız", "sosyalist basına baskıların hesabını soracağız", "Yaşasın DHKP-C, Yaşasın Dev-Genç" yazılamaları yapıldı.

Uluslararası Af Örgütü'nden Acil Eylem Çağrısı

İngiltere Mücadele bürosunun yaptığı başvuru üzerine harekete geçen Uluslararası Af Örgütü yaşanan saldırıyı protesto ederek, 25 Kasım'da Acil Eylem Çağrısı'nda bulundu. Acil Eylem Çağrısı,

binlerce insanın yaşanan saldırıyı önleyebilmek için mektup, faks, telefon ve te-leks yoluyla protestolarını ifade etmelerini sağlıyor. Şu anda Türkiye hükümetine ve emniyet müdürlüklerine uyarı anlamını taşıyan Acil Eylem Çağrısı, gözaltına alınlar serbest bırakılmadıkları takdirde daha üst boyutta eylemlere dönüşecek.

Uluslararası Af Örgütü tarafından Acil Eylem Çağrısı kapsamında, telefon, faks, telgraf ve telex yoluyla protesto edilmesini istenilen yerler şunlar: Murat Karayalın (Başbakanlık), Ahmet Köksal (İstanbul DGM Başsavcısı), Necdet Menzir (İstanbul Emniyet Müdürü).

Ayrıca metinlerin birer kopyasının da Dışişleri Bakanlığı ve Türkiye Büyükelçisi Zeki Çelikko'ya gönderilmesi istendi.

Amerika Gazetecileri Koruma Cemiyeti, gazetecileri telefona arayarak, destek ve dayanışma mesajlarını ilettiler. **Ve Uluslararası Af Örgütü'nün Acil Eylem Çağrısı** üzerine harekete geçerek, İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir ve DGM Başsavcısı Ahmet Köksal'a basın ve gözaltıları protesto eden bir metin gönderdiklerini söylediler.

Yunanistan Özgür Halklar Komitesi dergi ve gazete bürolarının baskısını İngilizce ve Türkçe olarak Avgı (Yunan Solu), SKY TV, Pandiki (Halklar ve Özgürlükler Örgütü), Uluslararası Af Örgütü Yunanistan birimi, 902 TV, Yunan sendikalar Birliği, Mega TV, Yunanistan Komünist Partisi ve gençlik örgütünün yanı sıra diğer demokratik kurum ve kuruluşlara bildiri ve protesto çağrısı yapıldı. **Ve bu konuda istenilen doğrultuda olumlu adımlar atıldığı bildirildi.**

Avusturya Özgür Halklar Komitesi de başta APA (haber ajansı), KPO (Viyanalı Komünist Partisi), 4 ayrı Yeşiller Partisi Örgütü, ÖRF (Avusturya TV), SSO (Avusturya Sosyalist Gençlik Örgütü), NON (Yakın Avusturya Haber Merkezi) olmak üzere diğer demokratik kurum ve kuruluşlar, basın-yayın organları, Avukatlar vb. geniş bir kesime duyurularak protesto çağrısı yapıldı.

Fransa Devrimci Halk Güçleri de baskın haberini duyar duymaz bir açıklama yaparak saldırıyı kınadılar.

Mücadelenin telefonlarından

Atılımı daha güçlü gerçekleştireceğiz

24 Kasım... Saat 11.00 civarı. Polisler büromuzu basıyor. Büronun basıldığını hemen avukatlarımız ve "Halkın Acil Müdahale Hattına" haber veriyoruz. Polislerin büroda olduğunu ve arama yaptıklarını aktarıyoruz. Birkaç dakika bile geçmeden telefonumuz çalmaya başladı. Arayan Özgür Halklar Komitesi'di. Baskın hakkında bilgi almak istiyordu. Polislerin halen büroda olduğunu anlatık. Polisin bu tavırını protesto ettiklerini belirterek, tüm uluslararası kuruluşlara başvurular yapacaklarını söylediler.

Ve telefonlarımız çalmaya devam etti. Arayanlar sü-rekli olarak polisin büromuzu basması hakkında bilgi alıyordu. Yanımızda olduklarını belirtiyorlardı. Telefonları dur durak bilmesi üzerine polis, telefon konuşmalarını kısa kesmenizi için müdahale etmeye başladı. Pek çok kurumun, kişinin yanımızda olduğunu, polisi protesto ettiklerine tanık olmak, çaresizliklerini daha da artırıyordu. Ve telefonumuzu kestiler. Ama biz gözüaltına alındıktan sonra da telefonlarımız çalmaya devam etti. Özellikle ertesi gün, gazetelerde büro baskınını okuyan okurlarımız aramayı sürdürdüler. Telefonlar susmuyordu.

"Merhaba, ben bir kurunuzum. Baskını duyduk.

Geçmiş olsun demek için aradım. İyi çalışmalar."

Her arayan bir şeyler yapmak istediğini belirtiyordu. Zonguldak'tan Atina'ya, Avusturya'dan Adana'ya kadar pek çok okurumuz arıyor, çalışmalarımızda başarılar diliyor, yanımızda olduklarını belirtiyorlardı.

Bürolarımız, Mücadele'yi sahiplenediklerini açıklıyor daha fazla haber göndereceklerini söylüyorlardı.

Yine, Özgür Karadeniz çalışanları da telefon ederek, bizi desteklediklerini söylediler. "Gazete olarak bütün olanaklarımızda, okurlarımızda yanınızdayız. Topladığımız bütün haberleri size faksalayacağız."

Dostlarımızdan da telefonlar alıyoruz. Genç Ekin Sanaat Merkezi'nden arıyorlar. Bilgi aldıktan sonra soruyorlar: "Geçmiş olsun. Yapabileceğimiz bir şeyler var mı?"

Çalışmalarımız gözüaltına alınmış olsa da, tüm emekçi kesimlerle birlikte yayın hayatımızın, çizimizin kesintiye uğramayacağını bir kez daha gösteriyoruz.

Esnafından, öğrencisinden, yaşlısından, gencinden, işçisinden, memurundan gelen telefonlar bu kavga-nın sesinin susturulmayacağıym gösteriyor.

Şişinevler'den bir esnaf arıyor: "Halkın mücadelesi-nin sesini susturamazlar."

Bu defa arayan yaşlı bir ev hanımı: "Bütün büroları

basmışlar öyle mi?" "Evet" diye yanıtıyorsunuz onu. "Her şeye rağmen dışarıda büyük bir coşku var. Bu baskılarla bir yere varamayacaklar."

Gültepe'den bir genç baskınla ilgili bilgi aldıktan sonra, polisin bu keyfi tutumunu protesto ettiğini ve tı-nıdığı tüm insanlara bu uygulamaları anlatılacağını vur-guluyor. Onlar devrimci basını susturmak istese de, in-sanları gönüllü olarak, ağzından ağza protestolarını ya-yıyorlar.

Mücadele gazetesinin yeni bir atılım için bağış kam-panyası açtığını daha önceden duyurmuştuk. Okula-rımızın dayanışma içinde katkılarıyla daha da güçlene-ceğimizi vurgulamıştık.

Bir süre sonra telefonlar ne yapabileceklerini soran insanlardan çok, bağış kampanyasına daha fazla omuz vererek, tepkilerini dönüştürerek, oligarşinin çabalalarını boşa çıkaracaklarını söyleyenler tarafından çalmaya başladı:

"Merhaba. Alınmaya'dan arıyorum. Baskını duyduk. Yeni bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Buradaki Mücadele okurları olarak bağış kampanyası-na katılmıştık. Ama şimdi daha güçlü bir şekilde katkı-da bulunacağız. Yanınızdayız."

Emperyalizmin yargıçıları kapalı kapılar arkasına gizlendiler "Halklarımızdan, Fransız halkından gizleyecek hiçbir şeyimiz yoktur. Açın kapılarınızı, halklarımız ne 'suçtan' yargılandığımızı bilsinler"

DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş ile birlikte Fransa'da tutuklanan Kemal Kayar ve Av. Zerrin Sarı ilk kez mahkeme önüne çıkarıldılar, Dursun Karataş, Kemal Kayar ve Zerrin Sarı'nın tahliye isteklerinin reddedilmesi üzerine bir üst mahkemeye yapılan itiraz sonucu, 24 Kasım tarihinde Paris Adliyesinde yeniden görülen duruşmada, Kemal Kayar ve Zerrin Sarı tahliye edildi. Halka kapalı yapılan duruşmada DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın Fransa emperyalizmini yargılayan konuşmaları kapalı kapılar ardında gizlenmek istendi. Ancak yargıçlar gizlemek isteseler de, Türkiye ve dünya halklarının bildikleri tek bir gerçek var. O da, ülkemizin bağımsızlığı, halklarımızın özgürlüğü için savaşan DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın teslim almayacaklarıdır.

Tarih 24 Kasım... Etrafı jandarma koronayla çevril, tüm kapıları sıkı sıkı kapalı Fransa Yüksek Mahkemesi'nin duruşma salonu DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın "Halklarımızdan, Fransız halkından gizleyecek hiçbir şeyimiz yok. Açın kapılarınızı, halklarımız ne 'suçtan' yargılandığımızı bilsinler" sözleriyle yankılandı.

DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş, haykırdığı gerçekleri duvarlar arasında tutsak bırakmak isteyen emperyalizmin yargıçılarına iddialarını ve yüzünlü haklara karşı işleyen hukuk kuralarını herkesin gözü önünde savunmaya davet etti. Vietnam'ın, Cezayir'in dünya halklarının özgürlük seslerine dama ye-nilmiş sömürge hukukunun yargıçları bu davete evet deme cesaretini gösteremediler. Paris Adliyesi'ndeki duruşmada DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın sözleri ile suçlayanlarla suçlananlar bir anda yer değiştirdi. Fransız emperyalizmi Türkiye halklarının önderi tarafından yargılandı. Paris Adliye duvarlarını yapıp geçen o güçlü ses, Türkiye emekçi halklarının sesidir.

Kapılar kapandı... Ama o salon hiçbir zaman üç devrimci tutsağın "sorgulandığı" bir engizisyon mahkemesine dönüşmedi. Duruşmanın açık yapıpı yapılmayacağı son ana kadar belli olmasına rağmen, Paris Adliyesi'nin ölü duruşmayı izlemek için gelen insanlarla doluydu. Ancak Fransız emperyalizmi korkuyordu. "Dursun Karataş'a Özgürlük" heykelleriyle birlikte Fransız emperyalizminin çirkin yüzünün bir kez daha ortaya çıkmasından korkuyorlardı. Önderleriyle bütünleşmek isteyen emekçi halklardan, Devrimci Halk Gücünden, dayanışma ve destek içinde olan dünya halklarından korkuyorlardı. Bu yüzden izleyicileri du-

ruşma salonuna almadılar. Avukatların ve tutsakların halka açık duruşma talebi mahkeme heyeti tarafından 4 gün sonra reddedildi.

Bu yüzden avukatlar ve özellikle tutsaklar ile mahkeme heyeti arasında tartışma çıktı. Duruşma esas olarak bu tartışma ile başladı ve sonuçlandı. Fransız Yüksek Mahkemesi yargıçları ne halkın önüne çıkıp açıklama yapabildiler, ne de DHKP-C önderinin suçlamalarına cevap verebildiler.

layışı ve arzını suçlaı, uonsianis "leri sürülen iddiaların TC'nin iddiaları ile aynı olduğunu söyledi. Duruşma sonunda Kemal Kayar ve Av. Zerrin Sarı şartlı olarak serbest bırakılırken, DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş için tutukluluğunun devamına karar verildi. Mahkeme günü tahliye edilen Kemal Kayar ve Zerrin Sarı bürokratik işlemlerin uzaması üzerine ancak 28 Kasım'da tahliye olabildiler.

Ayrıca avukatlar DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın serbest bırakılması için tekrar bir üst mahkemeye başvuracaklarını açıkladılar.

Fransız yetkililerinin aldığı tek yanıt: "Ben bir halk kurtuluş savaşçısıyım"

DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş ile birlikte Fransa sınırında gözaltına alınıp tutuklanan ve 28 Kasım günü özgürlüğüne kavuşan Kemal Kayar ile yaptığımız röportajı yayınıyoruz.

Üç aya yakın bir tutsaklık yaşadınız. Sizi neyle suçladılar?

"Hepimiz terör örgütünün lideri ve örgüt üyeleri olmak, Fransa'ya eylem amacıyla gelmekle suçlanıyorduk. Fransız'daki Devrimci Sol taraflarına moral vermek istiyorduk. Ebeette pek iddialı olmayan iddialar. Dursun Karataş gibi bir halk önderini karşısında bulunca, gösterdikleri hukuki mesnetler böyle karmakarışık oldu. Tutuklamalarda asıl kaygı politikti.

Cezai, mahkeme ve poliste karşılaştığınız uygulamalar ne yönde oldu?

Sözde demokratik bir devlet olmakla sık sık övünüyorlardı. Ama uygulamada baştan sona bir hukuk dışılık sergilendi. Hala da bu sergileniyor. Her şeyden önce DHKP-C Genel Sekreterini tutsak edecek, yargılayacak bir yasanın yok. Çünkü Fransa'da daha önce bulunmamış bir insan, dolayısıyla kendisini içerde tutacak kadar suçlayacak bir yasa maddesi bulunmuyor. Yasa dışılık da-

ha ilk gözaltı sansından itibaren başladı. Tercüman getirmediler. Avukat hakkından yararlanamadılar. Hatta bahsetmediler bile. Güvenlik gerekçesiyle sık sık zorla soyuyorlardı. Halk önderimizin "Kahrolsun işkenceciler" sloganını duyuyorduk. Soymulmaya başlayacağımız böylece anlıyorduk. Daha sonra artık "lütfe" diye konuşmaya başladılar. Bu süre zarfında Paris'e getirilene kadar her şeyiyle tam bir hukuk dışılık yaşıyand.

Bu uygulamalar polis ve hakim "sorgusu" sırasında da sürdü mü?

Tutuklama kararının bildirildiği polis bürosunda keyfi, düşmanca davranışlar oldu. Önder yoldaşımızı uyutmadılar. Yaklaşık bir gün orada bulunan banka uykusuz, kelepçeli oturtular. Beni de bazen zemin üzerinde uyutmaya çalıştılar. "Otel dediği burası" diyorlardı. Sorgu çabalarının ciddiye alınacak bir yönü yoktu. Önderimiz bu sorulara muhatap almadı. Fransız devlet ve hukuk yetkililerinin aldıkları tek yanıt "Ben bir halk kurtuluş savaşçısıyım" oldu.

O günler dünya ile tüm bağlantılarınız kesildiği gündü. Kendi yasalarnı da çiğneyen uygulamalarına karşı çıktığınızda nasıl bir tepkiyle

karşılaştıyordunuz?

Asıl yanıyla bunun devrimlere karşı bilinçli ve çifte standartlı bir politika olduğunu anlıyorsunuz. Cezayir'deki, Ruanda'daki paralı askerler nasıl kendilerini halkların savcısı, celladı sayıyorlarsa, bunlar da dünyanın her köşesindeki insanı yargılamak için yargıçlar olarak kendilerini görüyorlar. Tabii sonuçları ortada. Bu rolleri zindana attıkları, kurşuna dizdikleri faşizme karşı direnen Fransız halkı karşısında bile mahkum oldu, geçerli olmadı.

Diger yandan, belifleyici olmasa da, ırkçı ve faşizan tavırlar zaman zaman polisler arasında çelişkilere, tartışmalara yol açıyordu. Emperyalizmin her şeyi yönlendiren, her dediğini yaptırmayı başaran bir güç olmadığını görebiliyorsunuz. Biz tahliye olduğumuzda da, grevdeki cezaevi gardiyanları polis ve jandarma ile çatışıyorlardı. Gardiyanlar cezaevinde direniyor, dışından polis-jandarma onlara karşı gaz bombaları atıyordu. Aynı günlerde öğretmen ve memurlar sokaklardaydı, posta ve metro emekçileri Fransanın haberleşme ve ulaşım ağını sarsıyordu.

Cezaevinde durumunuz nasıldı?

Benzer sınırlamalar cezaevinde de devam etti. Bunlara verilen en anlamlı

cevap topağımızdan, vatanımızdan, halkımızdan "Önderimiz Dursun Karataş'a" diye başlayan yüzlerce mektup, mesaj, faks yağmuru oldu. Öğrendiğimize göre, önder yoldaşımızın ilk selam mesajı da cezaevine gelir gelmez Mücadele gazetesine postayla gönderdiği mektup oldu.

Cezaevinde yazılı olmayan yasaklara karşılaştık. Mektup, gazete, kitap, giysi, ziyaret konusunda büyük engellemeler var. Tüm de keyfi sınırlamalar. Mahkeme kararına göre bunlarda sınır olmalıdır belirtiliyor. Ama pratikte sayısız engellemeler var. Güvenlik gerekçesiyle her gün ikide bir anyorlar. Bu artık kişiliğe ve onura yönelik saldırı halini aldı. Bir aydır ziyaret serbest deniliyor ve yüzlerce kilometre uzaktan gelen ziyaretler defalarca geri çeviliyor. Diğer yandan yabancı bir ülkedeki dil probleminin önemi biliniyor. Özellikle duruşmalarda nelerin söylendiği, ne cevapları verildiği getirilen bir tek tercümanın ağzından çıkanlara bağlı. Bu tercüman da sadece devlet seçiyor.

Sunu söylemek istiyorum. DHKP-C Genel Sekreteri yoldaşımızın elinin kolunun bağlanmasına, susturulmasına müsaade etmeyelim, onu tutsak alanının hepsiyle tek başına baş edeceğinden hiç kuşum yok.

Sonuçta geride bıraktığımız duvarlarda susturulamayan bir özgürlüğün, kurtuluş için ayağa kalkan halklarımızın güçlü iradesi duruyor. Bu iradeyi susturamazlar. Gücümüzü o sarsılmaz iradeye daha fazla katmanın zamanıdır.

DHKC gerillalarından Dersimde pusu

Özel tim bozguna uğradı: 20 ölü

Aylardır köyleri yakıp yıkan ve halka her türlü zulmü yapan özel tim birlikleri DHKC gerillaları tarafından 26 Kasım'da Dersim Dürüt deresinde pusuya düşürüldü. 20 ölü ve çok sayıda yaralı veren özel tim bozguna uğrayıp dağılırken, Dürüt deresi "Yaşasın DHKP-C", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganları ile cınladı.

DHKC İbrahim Erdoğan Kır SPB'leri tarafından gerçekleştirilen pusuyu eyleminden sonra bir açıklama yapan Gerilla Komutanlığı, "Dersim'i faşizme mezar edeceğiz" diyerek Önderimize, yoldaşlarımıza ve halkımıza söz vermişik. Sözümüzde duruyoruz. Şimdi yine sözümüzü yineliyoruz ve bayrağımız Kürdistanın dağlarında hep dalgalanacak diyoruz" dedi.

Dürüt deresindeki pusuyu eylemiyle ilgili olarak elimize ulaşan "DHKC İbrahim Erdoğan Kır SPB'leri Komutanlığı" imzalı açıklamayı yayımlıyoruz.

DHKC GERİLLALARI VURMAYA

DEVAM EDİYOR

Düşmanın Dersim'deki operasyonları devam ederken, gerillalarımız aralıksız hareketliliğini sürdürerek yaklaşmasını bekledik. Ölüm birçok noktada pusular atıyor. 8 Ekim tarihinde pusuyu atarak önemli kayıplar verdiğimiz düşman güçlerinin son süreçte boşalan köyleri yakma amacıyla geliştirdikleri operasyon sonucu 24 Kasım'da Hozat'ın Kuru köyü civarında Nurettin Güler müfrezemiz saldırıya girmiş, hiç pusuyu notkalarından da saldırmayıp vermeden çekilmişlerdir. Düşmanın operasyonunu genişleterek ilerletmeye çalıştık. Dürüt deresindeki pusuyu gören savaşçılarımız

Dürüt mevkinde bir gün pusuya yattılar. Kendisinden emin bir şekilde büyük bir güçle gelen ve büyük çoğunluğunu özel ordu faşistlerinin oluşturduğu düşman birlikleri 26 Kasım '94 tarihinde Dürüt bölgesinde attığımız pusuya düşerek en az 20 ölü, çok sayıda yaralı vererek tam anlamıyla bozguna uğramışlardır.

Pusu eylemimizden kesin sonuç almak için düşmanın öncül grubu 11.30 civarında yaptığımız saldırıda çok büyük kayıplar verdirdik. Soktan kurtulamayan düşman güçleri (Tan-Hozat'ın Kuru köyü civarında su'nun özel ordusu) büyük bir paniğe kapıldılar. Diğer savaşçıları çatışmaya girmiş, hiç pusuyu notkalarından da saldırmayıp vermeden çekilmişlerdir. Düşmanın operasyonunu genişleterek ilerletmeye çalıştık. Dürüt deresindeki pusuyu gören savaşçılarımız

şasin DHKP-C, Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş sloganlarımızla yankılanıyordu. Tabii gürleyen silah ve slogan seslerine, zavalılaşan özel ordu faşistlerinin de feryatları karışıyordu.

9 Ekim'de şehit düşen 13 yoldaşımız bize uzak değildi, oradan bize sesleniyorlardı: "Vurun yoldaşlar." Şehitlerimiz bizlere güveniyorlardı, onları utandırmadık. Namlularımız düşmana kin ve intikam kusu-yordu, hedefi bulan her kurşunumuz gelecek güzel günlerin müstahaklarıydılar. Yaklaşık 4 saat sürdürdüğümüz çatışmada hiçbir kayıp vermeden geri çekilerek üssümüze döndük.

Çatışma esnasında şarapnel yarası alan bir yoldaşımız bir an şehit düşeceğini sanarak, karını beyazlattığı taşlara 9 Ekim ik Dersim dağlarına çıktığımız da "Dersim'i Faşizme Mezar Edeceğiz" diye önderimize, yoldaşlarımıza ve halkımıza söz vermişik, sözümüzde duruyoruz, naz. Şimdi yine sözümüzü yine yoldaşlarımızın da yardımıyla çekimeliyiz.

Halkın adaleti, öfkesi ve onurlu yaşam özleminin somutlaşması güçlü olan gerilla, halk düşmanlarından hesap soruyor.

Biz DHKC savaşçıları olarak ik Dersim dağlarına çıktığımız da "Dersim'i Faşizme Mezar Edeceğiz" diye önderimize, yoldaşlarımıza ve halkımıza söz vermişik, sözümüzde duruyoruz, naz. Şimdi yine sözümüzü yine yoldaşlarımızın da yardımıyla çekimeliyiz.

Askerler tarafından vurulup, yakılan Hasan Çiçek'in eşi Zeynep Çiçek:

"Gidip komutana yalvardım ama dinletemedim"

Dünyanın belki de çok az yerinde böylesine bir vahşet yaşandı. Açıkça gözaltına alıyolar,, kurşuna diyorlar ve sonra da yakıyorlar.

Önce gerilla gizlenmesin diye omanları yak-

tır.

Sonra kırılan insansızlaştırmak için evleri,

ahırını yakıp, yıkamaya başladılar.

Gerilla cesetlerini arabaların arkasına bağlayıp,

yerlerde sürüklediler ve topluca gömdüler.

Şimdi de yakıyorlar.

Sadece gerilla cesetlerini değil, kurşuna diz-

dikleri köylülerin cesetlerini del

Dersim'in Hozat ilçesi Samoşi (Beytaş) köyüne

bağlı Dereköy mezarınıda ikamet ederken, 9

Kasım 1994 günü askerî bir birlik tarafından

gözaltına alınıp, üç gün sonra kurşunlanmış ve

yakılmış olarak cesedi bulunan Hasan Çiçek,

uygulanan vahşetin en son kurbanlarından biri. 57

yaşındaki köylü Hasan Çiçek'in eşi Zeynep Çiçek

başına gelenleri şöyle anlatı: "Gündüz vakti saat

16.00 sıralarında askerler geldiler. Biz buranın

askerlerini de, özel timini de tanırız. Gelen askerler

arasında Amutka Karakolu'nda görev yapanlar da

vardı. Eşim Hasan Çiçek'i yanlarında

götüreceklerini söylediler. Ben kötü bir şey olacağını

anladığım için gidip komutana yalvardım, ağladım.

Ama dinlemedim. Bize kılavuzluk yapacak, sonra

geri gelir" dediler ve Hasan'la birlikte gittiler.

"Akşam yakın köyde oturan kaynımın evine

gittim. Onlar askerleri hiç görmemişler. Ama

köye yakın yerlerden 10 el kadar silah sesi

duymuşlar. Silah sesi hep duyulduğu için kötüye

yonmadık. Sonra beklemeye başladık. 3 gün sonra

köylüler yakılmış bir ceset buldıklarını söyleyince

oraya gittik. Yanmamış birkaç eşya parçası olan

cesedin eşim Hasan Çiçek'e ait olduğunu anladık."

Şimdiye kadar sadece duymuşları ceset

yakıldığını. Ama başlarına gelince yine de ina-

nanmadılar. Kendine insanın diyen biri böyle bir şey

yapabilir miydi? Hasan Çiçek'i evinden aldıktan bir

saat sonra, mezarının fazla uzağına bile gitmeden

vurmuşlardı. Köylülerin duydukları 10 el silah sesini

Kurşuna dizip, sonra da yakarak ortaya ko-nan bu vahşetin asıl sorumluları Ankara'da.

lan 10 el silah sesinin anlamı artık anlaşılıştı.

Sonra da ateşe vermişlerdi...

"Niçin" sorusu kafalarda büyüdükçe büyüdü.

Gözaltına alıp vurdukları bir kişi için daha sonra

"Biz onu serbest bıraktık, o da kim bilir nereye

gitti" diyebilmek için mi? Oysa yanan cesetten

kalan parçalar, bir insanın en yakınları

ararından teşhis edemesine yetiyordu. Bu

teşhis devletin yasaları için geçersiz olsa bile,

halkın kendi yasaları için geçerli.

Uygulanan vahşetin, bir başka nedeni, dev-

rimci, demokrat, yurtsever insanları korkutma

amacı olabilir mi? Evet, korku büyüyor

kimilerinin gözlerinde. Ama korkuyu görmek

in halkın değil, vahşetin sahiplerinin gözlerine

bakmak gerek. Böylesi bir vahşet için emir

verenlerin ve emri uygulayanların yaptıkları her

şey, insanlıktan çıkmış kimliklerinin

beyinlerine çakılı hatırası olarak kalacak.

Evlerine döndüklerinde bile unutamayacaklar.

Ve hep korkarak yaşayacaklar. Vahşet ile

korkutup sindirmeye çalıştıkları halk ise

acılarını çoktan türkü yaptı. "Sabahın bir sahibi

var. Sorarlar, bir gün sorarlar."Gençler türküyü

kuşanıp, çoktan dağların yolunu tuttular.

Yaşlı köylü meydana kurşuna dizildi

Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Licok köyünü basan asker ve korucular 27 Kasım'da 60 yaşındaki Hacı Bahri Akdemir adlı köylüyü köy meydanında kurşuna dizdiler.

Kenderhal korucu köyüne gerillalar tarafından baskın düzenlenmesi, bir korucunun ölmesi ve birkaçının yaralanmasından sonra askerlerden destek alan korucular Licok köyünü basılar. Gerillanın peşinden gitme cesaretini gösteremeyen asker ve korucular her zamanı gibi için kolaylık seçerek, savunmasız köylülere baskı yaparak, köyü boşaltmak istediler. Köylüler ise do-ğup büyüdükları ve onlarca yakınlarının mezarının bulunduğu ata topraklarını terk etmek istemediklerini söyleyerek karşı çıktılar. Gerilla baskınlarında kaçacak delik arayan bu korkaklar sürüsü, başaramadıklarını anlayınca, köylülerı dövdüler. 60 yaşındaki Hacı Bahri Akdemir isimli köylüyü dövmekten hırslarını alamayan asker ve korucu tayfası, onu köy meydanında herkesin gözü önünde kurşuna dizerek katlettiler.

60 yaşındaki Akdemir katleden bu katiller sürüsü ne kadar acı olduklarını ortaya koydular. Dahası kurşuna dizdikleri köylü-nün cesedini kaldırmak isteyenleri de engelleyerek daha da acıdızdılar ve insanlıktan ne ölçüde çıkmış olduklarını ortaya koydular. Çünkü onlar gerillaıyla çatışmayı gözde alamayacak ka-dar korkak, 60 yaşındaki savunmasız yaşlı bir köylüyü önce dö-vüp, sonra kurşuna dizecek kadar bilmişlerdir.

Artık yaşlı insanlara bile bu ölçüde tahammül edemeyecek kadar saldırganlaşmaları, onların politikalarının bitmiş oludu-ğunun en açık göstergesidir.

Kürdistan'da kırları insansızlaştırma ve stratejik köyler

Stratejik köyler projesinin elbette kendi içinde belli hedefleri vardır. Güçsüzlüğü devrimcilerin sağlam adımları ve kararlı savaşlarını karşısındadır. Bunun yanında, kitlelerin pasifleştirilmesine yönelik, başta terör olmak üzere çok çeşitli yolların deneneceği bilinmelidir. Ekonomik programlar, ideolojik-politik saldırılarla pekiştirilerek kısmi sonuçların etkilerini artırmaya, çalışacakları gerçeği unutulmamalıdır. Odağına gerilladan çok yönlü bir kopuşun yapılması oturacak olan saldırıların tümünde, genel olarak kitlelerin devlete yönelik tepkilerinin törpülenmesi ve işbirlikçileştirme, koruculaştırma da hedeflenecektir.

Azrumak, Kusuca, Xandalar, Cuxer, Rume, Mihk, Dank, Geliye, Hedi... Bunlar yakınlık, yıklılık, halkı baskı ve terörle devlet tarafından göçe zorlanan birlerce köyden sadece birkaçı.

Olgaşı bugün neden ülkemizin köylerinin mezarlarını, ormanlarını yakmakta, dağları bombalayarak Kürdistan'ı insansızlaştırmaya çalışmaktadır. Bunun bir tek cevabı vardır: Savaş kazanmak. Dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de halk gerillada umudu ve kendi kurtuluşunu gördükçe düzensiz kopmuş ve kurtuluş savaşına desteğini artırmıştır. Bunun karşısında Olgaşı de, dünyadaki diğer sınıflardan gibi sömürü düzeninin geleceği için, baskı ve katliamlarla, geleceğini tehdit eden gerillaya katılmı ve desteğini önünü almaya çalışmıştır. Bu amaçla haksız bir savaşın işçilebileceği tüm insanlık dışı uygulamalarla halka karşı savaş yürütmekte, bunun geldiğini hissetmekte, sonunun geldiğini hissetmekte ve bu sonu geçirtmeye çalışmaktadır.

Son birkaç yıldır, özellikle de son aylarda, Olgaşı Kürt halkı üzerindeki saldırılarını daha da pervasızlaştırarak, köy yakmalara, katliamlara ve bunların odağında yer alan gerillanın konumlandığı bölgelerin insansızlaştırılmasına hız vermiştir. Olgaşı, yaptıklarını açtıkları savunacak güçte değildir. Bundan dolayı "niç" kapsamlı saldırısını çeşitli kilitler altında yapmaktadır.

Bugün için artık Olgaşının politikalarını yalnızca köy yakmalara, bölgelerin insansızlaştırılmasına sınırlamak, onun taktiklerini anlamak demekdir. Savaşın gelişimiyle birlikte, geçmiş deneyimlerinden çıkardığı dersler ışığında, Olgaşı, güncel politikalarını bırakma, iç ve dış gelişmeleri göz önüne alarak, daha uzun vadeli ve kapsamlı bir strateji çerçevesinde hareket etme çabasına girmiştir. İçinde bulunduğunu açmazdan ötürü, bu çabalarının kalıcı olması ise beklenebilir.

Olgaşının askeri literatüründe "alan

tutma" ya da "alan hakimiyet" diye ifade edilen ve uygulanmasına hız verilen bu strateji, belirli bölgelerin ardından, en son Dersim'de uygulamaya konulmuştur. Bu stratejinin hedeflediği, gerillanın yoğunlaştığı bölgelerde halkı belirli yerleşim bölgelerinin çevresinde toplayarak denetim altına almak, gerilla ile bağlarını kesmektir. Bu temelde geliştirdiği denetimle savaşçı kaynağını, politik tabanını ve lojistiğini kesmek, en azından sınırlandırmak istemektedir. Yine bu stratejiye bağlı olarak güçlerini gerillanın sık vurduğu hedefler içerisinde olan küçük karakollardan başlatmak suretiyle çekecek, büyük tabur ve karakollara taşıyarak merkezileştirmekte ve belli alanlarda yoğunlaştırmaktadır.

Bu plan çerçevesinde hareket eden Olgaşı, özellikle son iki yıldır halkı hedef alan saldırılarını tımandırmıştır. İlk etapta Kayseri, Bolu vb. yerlerden savaşın geliştiği yerlere sürekli olarak büyük askeri güçler kaydırıp, özel hareket timi-özel ordu kurulumasını yapılarak terörünü boyutlandırdı. Sürecin gelişimiyle birlikte, 2000'den fazla yerleşim birimini yakıp yıkarak, insanlar göçe zorlanarak bölgenin insansızlaştırılmasına ileri adımlar atıldı.

Bundan ilk olarak Şırnak, Lice, Kulp, Cizre, Nusaybin, Siopi gibi kent ve ilçeler nasıbları alarak, devleti destekleyenlerin dışında kimsenin yaşamadığı korucu aşiretlerinin kaleleri haline getirildiler. Tüm zorlama ve terörüne rağmen göçü başaramadığı yerlerde ise, küçük köy-mezra yerleşim birimlerinin bir araya getirilmesiyle stratejik köylerin ilk uygulaması diye ifade edebileceğimiz "merkez köyler" uygulamasına geçilme kararı alındı. Buralar birlerce asker yığınağıyla denetim altında tutularak, bölgelerin giriş ve çıkış yollarına sıkı bir denetim uygulanarak gerillaya akan lojistiğin önü alınmaya çalışıldı. Dersim, Kulp, Şırnak, Muş'un köyleri ve bir kısım yerlerde uygulanan gıda ambargoları bu politikanın parçalarıdır.

Devletin kapsamlı bir şekilde yürüttüğü ve temelinde gerillanın kitle bağlarının koparılması olan bu saldırı politikaları, Dersim, Erzincan ve Sivas'a kadar yayılarak sürdürülmeye çalışılmaktadır. Özellikle Dersim'in Kürdistan için tarihsel ve siyasal anlamıyla birlikte, gerilla için önemini bilen Olgaşı, son dönem saldırılarını en pervasız biçimlerde yoğunlaştırarak Dersim'i teslim almaya çalışmaktadır. Fakat daha önceki dönemlerde uyguladığı göç etirme politikasının yerine bu sefer belli yerleşim birimleri çevresinde oluşturulan "stratejik köyler" diyebileceğimiz yeni alanlar düşünmekte ve bunun ilk adımlarını atmaktadır.

Stratejik Köyler Yasallaşıyor: "Merkez Köy" Projesi

Bugün için Kürdistan genelinde gerilla alanlarının boşaltılarak insansızlaştırılmasında tercih edilen yol, genel olarak geçici toplama kamplarını oluşturmak (Beyüşşebap, Diyarbakır-Topçular), ardından "toplu göçtirmek" projesi olarak adlandırılan "merkez köy" ya da gerçek adıyla stratejik köyleri kurulumaktır.

insanlar işkenceden geçirilip köylerinden kovuldu. "Merkez Köy" projesi bu uygulamaların başlatıldı.

Nitekim Başbakan Çiller, 28 Kasım 1994'te yaptığı bir basın toplantısında hazırlıkları uzun süredir devam eden Merkez Köy projesini açıkladı. Buna göre, küçük köy, mezra ve kom gibi yerlerde oturan 12 bin aile, devlet tarafından gösterilecek yerlerde toplu iskana tabi tutulacak. Devlet bu iskani gerçekleştirme için Avrupa İskan Fonu'ndan aldığı 10 milyar lirayı kullanacak.

Bu uygulama halka ev ve iş sağlamak, ulaşımı zor olan köyleri kalkındırmak gibi demagoglerle sınırlı gösterilmeye çalışılıyor. Oysa, iki bine yakın köyün boşaltılarak on binlerce insanın aç ve açta bırakılması, işkenceden geçirilmesi, bu uygulamanın ilk etabıydı. İkinci etabında da henüz boşatılmamış köyler de boşaltılacak, kent çevrelerine göç eden köylüler, merkezi bir iskani projesi çerçevesinde denetim altına almak amacı güdülmektedir.

Olgaşı önümüzdeki dönemde stratejik köyler ya da toplama kampları uygulamalarını daha da fazla yaygınlaştırmaya çalışacaktır. Zorla göçün yarattığı köy-köy taşıdığı dezavantajlar da bu noktada etkilidir. Olgaşı zorla göçle birlikte gündeme gelen-gelebiyecek olan ükmenin dört bir yanında muhalefet odaklarının oluşmasını göze alabilecek kadar güçlü değildir. Batı kamuoyunun baskısı da buna eklenmelidir. Keza uygulamaların tümünün zaten bu güçsüzlükten kaynaklandığı ortadayken, tam bir açmazı yaşadığını, panik halinde olduğunu söylemek mümkündür.

Stratejik köyler projesinin elbette kendi içinde belli hedefleri vardır. Güçsüzlüğü devrimcilerin sağlam adımları ve kararlı savaşlarını karşısındadır. Bunun yanında, kitlelerin pasifleştirilmesine yönelik, başta terör olmak üzere çok çeşitli yolların deneneceği bilinmelidir. Ekonomik programlar, ideolojik-politik saldırılarla pekiştirilerek kısmi sonuçların etkilerini artırmaya çalışacakları gerçeği unutulmamalıdır. Odağına gerilladan çok yönlü bir kopuşun yapılması oturacak olan saldırıların tümünde, genel olarak kitlelerin devlete yönelik tepkilerinin törpülenmesi ve işbirlikçileştirme, koruculaştırma da hedeflenecektir.

Stratejik Köy Uygulamasının Boşa Çıkılmasına Bir Örnek: Vietnam...

Emperyalizm tarafından birçok ulusal, sosyal kurtuluş mücadelesinin karşısına benzerlikler taşıyan aynı iştekte saldırılarla çıkmıştır. İlk olarak ABD tarafından Vietnam halkı karşılarında temel saldırı aracı olarak kullandılan plan hakkında Vietnam Halk Kurtuluş Ordusu'nun Komutanı Giap şöyle demektedir:

"Tespit edilmiş bulunan stratejik köy-köyler politikası, 'özel savaşın belkemiğidir. ABD-Diem sıkı bir bütün umutlarını bu politikaya ve bunu her ne pahasına olursa olsun uygulamak için insan gücünü ve servetini bir araya topladı. Kısa bir zamanda 17 bin "stratejik köy-köy" inşa edip (...) Güneyde 14 milyon yurttaşımızın çoğunu sürüler halinde "stratejik köy-köy"le toplayıp sıkı bir gözetim altına alabileceklerini ve gerilla gruplarıyla her türlü bağlarını kesebileceklerini, bütün Güney Vietnam'ı "pasifleştirileceklerini" böylece ilk aşamamı tamamlanmış olacağını hesapladılar." (Halk Savaşının Askeri Sanatı, syf: 198, Giap)

Ama daha savaşın başında, Staley Taylor diye ifade edilen bu planın ilk aşaması olan bu girişim, tam bir fiyaskoya sonuçlandı. Vietnam halkının ve Vietnam Halk Kurtuluş Ordusu'nun iki yıla bozguna uğrattığı bu plan, savaşın gelişiminde önemli bir dönüm noktası oldu.

Komutan Giap, düşmanın bu taktik-

nin boşa çıkartılmasında hayata geçirilen politikayı şöyle ifade ediyor:

"Bununla beraber daha en başından itibaren, planları yurttaşlarımızın şiddetli muhalefetiyle karşılaştı. Halkı sürü haline getirmek sandıkları kader kolay değildi. "Stratejik köy-köy" inşasının temposu gittikçe düştü. Birçok "stratejik köy-köy" ya kurulum yapılmaz tahrir edildi ya da birçok kez saldırıya uğradı ve böylece düşman tarafından sağlanılmamıştı. Diğerleri de bir kez tahrir edildikten sonra savaş köylülerini gerillanın sağlam kaleleri haline geldiler." (agy, syf:198)

Her türlü mücadele yöntemini kullanarak halkın bütün kesimlerini kapsayan Vietnam Halk Kurtuluş Ordusu, bunu askeri mücadele yöntemleriyle doğru bir şekilde birleştirerek düşmanın bu taktiklerini boşa çıkartarak güçlü bir siyasi ve askeri mücadele geliştirdi. Bu mücadeleyle birlikte, kırsal alandaki düşman denetimini parça parça imha ederek geniş kurtarılmış bölgelere ulaştı.

Vietnam örneği, emperyalizmin care-sizliğinin halkın savaşını karşısında so-mutanmasıyla önemlidir. Elbette her ülke kendi özgün nesnel koşulları içerisinde farklılıklar taşıyan biçimlerde emperyalistlerin saldırılarına direnecektir. Keza Vietnam devrimi ve halk kurtuluşu savaş, farklı tarihsel süreçlerin ilişkisi ve ilişkileri içinde gelişmiştir. Stratejik köy uygulamasının ülkemizde özgü yanları olacağı gibi, bunun boşa çıkartılmasının yöntemlerinde yaratıcı olmak ve kailplara bağlı kalmaksızın M-L bir politika tespit etmek, pragmatizme düşmemek belirleyici olacaktır.

Ankara'da patlayan bomba

Siyaset sahnesinin burjuvazi cephesindeki gündem iradi olarak aylardır iki konuda kilitlendi: özelleştirme ve terörle mücadele yasası. Birincisi "çözüldü". Olgarşinin kamuoyuna mai etmeye çalıştığı gündem bunlara sınırlı değildi elbette. Sırların Bhaç' bombalaması vardı örneğin. Ne var ki, idditar sözcüleri pek de bir şey söylemiyorlardı bu konuda. Çünkü konuşulmuş emperyalizme bağımlı bir dış politikanın ağızları ellerine yüzlerine buluyor... Son birkaç gün içinde ise bir başka gelişme bunları bir anda geriye itiverdi. Mümtaz Soysal'ın istifası.

Soysal: Koalisyonun Demokratiğeşme Padesinin İkinci Katı

Soysal'ın istifası burjuva basın ve TV'nin deyişyle "Ankara'da bomba gibi patladı". "Vuruşarak çekilme" ya-kişması yapıldıyorsa ama ortada bir "vuruşma" görün-müyordu... Özelleştirme "karşı-devrimdir" demişti, "devrimci" Soysal. Ama bu "karşı-devrim'e karşı ne yapı-ğı sorusunun yanıtı da bir hiçti. Egemen sınıfların "de-mokrasyi işler göstererek akdöre kitlelerin karşı çıkışını frenleyecek düzen içi karşı çıkışlara ve yeni lider adayları ile düzen partileri kitlelerin gözünde tümüyle bilime-yecek kırdan çıkışlara ihtiyaçları vardı. İşte Mümtaz Soysal bu rolün oyuncularındandır. SHP içinde öne çı-kartılmış, Dişçiler Bakanlığı'na getirilmesinde oldu-ğu gibi, iflas de bu oyuncun bir parçasına dönüştürüldü.

Soysal'ın Dişçiler Bakanlığı Körsu konusunda, Sırp katliamları konusunda idditarın şovenist propagandale-rinin aleyhlerine dönmeğe başladığı, SHP'nin ülke tari-hinin en katliamlı idditarlarından biri olan koalisyondaki "şubap" işlevinin kitleler nezdinde sarıslımaya başladığı bir süreçte gündeme getirildi. Böylece kitlelerin bir kez daha koalisyonun "demokratikleşme" açısından da, ulusal onur açısından da- beklentiler içine sokulması hedeflenmişti. Kendi iç gelişmelerini bile kitleleri

oylama aracı haline getirmeye çalışan oligarşi açısın-dan bu manevra başarısız kaldı. Çünkü mevcut siyasal konjonktürde odağında terör olan politika gerçekte bu tür manevralara uygun bir zemin bırakmamaktadır.

Bir aldatmacadır Soysal. Ne yapmıştır dış politika-da? Emperyalizme, onun açık politikalarına karşı hangi açık tavı almıştır? Elbette yanıt ayırdır, hiç! O, koalisyonun zayıflayan üllüne eklenmek istenen yeni bir kattı. Bu haliyle işe yaramadığı anlaşıldı ve istifa etti. Şimdi düzenin solu açısından yeni bir balon ola-rak şişirmeye çalışılacak. Ama oligarşinin kitlelere ve-recek bir şeyinin olmadığı bu koşullarda kitleleri peşin-den koşturacak yeni "umutlar, yeni "karaoglanlar ya-ratması mümkün değildir. Bu süreçle bir patlamaya sona erecek Soysal balonunun Ankara'yı, istifasındaki gibi sarısp sarsımayacağını zaman gösterecek. Ama düzenin şişirdiği her balonun patlaması düzeni biraz daha sarsacak, biraz daha güçten düşürecekler.

Demir İra'ı Korkutan Yasa

Anlı Terör Yasası'ndaki değişiklik tasansı ülkemizde burjuva siyasetinin ne ölçüde yalana ve çarpıtmaya dayalı bir zeminde sürdürüldüğünü bir kez daha gözler önüne seriyor. Yasadaki değişiklik maddeleri çıkarıla-cak olan yasanın, halka karşı terörün, katliamların, in-fazların keyifliğin yasallaştırılması demek olan özünü arkada bırakan tartışmalar eşliğinde Medisten geçiril-meye çalışılıyor.

Devrimcilerin tavrı açık. Değişiklik maddeleri "de-mokratikleşme" yönünde en küçük bir işlev taşımıyor. Tersine eskisinden daha geri olan ve "düşünce suçu" biçiminde çarpık bir kavramlaştırmayla devrimcileri, sokaktaki toplumsal muhalefete karşı her türlü baskıyı meşrulaştırmayı hedefliyor. Devrimciğin, demokrati-ğin ölçütü bir noktada "değişiklik"lere bakılmaksızın ya-sanın kendisine -tümüne ve özüne- karşı çıkmaktır.

Bunun dışındaki her tartışma eksiktir, sunidir, oligarşi-nin gündemine tabi olmaktadır.

Sunilik bu kez kendini düzenin sağında gösterdi. Yasadaki değişikliği beğenmeyenlerden biri ANAP. Mesut Yılmaz değişikliğin "bölücülüğü suç olmanın çı-kartıldığını" söyleyerek "muhalefet" ediyor. RFP'iler, MHP'iler, hatta idditarlık DYF'ilerin önemli kısmı da bu "muhalefete katılıyorlar. Değişikliğin dincilere karşı bir baskı yasaı olduğu iddiasındalar.

Değişiklik tasansının en "sürpriz" muhalifi ise DGM Başsavcısı Demiral. Yasayı "anti-laik teröre" karşı ek-sik bulunduğunu söyleyen Demiral, değişikliğin böyle çıkarsa, yeni Sivas olaylarının olacağı uyarısında (!) bulunuyor. Demiral "Yasalar yeterince elimizden bir şey gelmez" diyor.

Demiral "Anti-laik güçler idditarla gelirse, bu seçim sandıklarını son görüşümüz olur" diyerek de egemen sınıfların bir bölümünün rahatsızlığını dile getiriyor. Kit-lelerin hoşnutsuzluğunun, ölkesinin devrimi bir yöne kanalttı olmasını engellemek için şimdiye kadar dinci-liğe can sımdı gibi sarılan, gericiği teşvik eden, örgüt-leyen, kurumsalaştıran düzen, şimdi İslamcılığın, düzenin çizdiği sınırları biraz zorlaması, düzenin kendisine ver-diği rolün ötesinde inisiyatif istemesi karşısında rahat-sızdır. Olgarşi gericiği düzenle hiçbir noktada rahat-sımayacak bir çizgiye çekme çabasındadır. Generalle-rin ABD'ye kadar "anti-laik güçlere karşı gösterilen hassasiyetin Atatürk'çülüğün yeniden moda yapılması-nın bir yanında bu vardır. Demiral da kendi yanında bu koroya katılıyor.

Korkmana gerek yok Demiral! Sen ki ANAP'ın da, DYF'nin de, SHP'nin de başsavcısı olabilmişsin. Ve san halka devrimcileri karşı açısızla saldırmışın, ABD kapılarında yeşil sık arayan gençler senden işyeri mi bulacaklar. Senin asıl korkacağın ve korktuğun başka, iyi bilirsin

Kirlilik, mantar ve ölüm

Kolera bitti! Gebze'de, Çorum'da ölen onlarca insana karşı resmi olarak zaten hiç olmamıştı. Şimdi sırada mantar zehiri-lemesinden ölümler var. Gazetelerde şimdi bu mantar haberleri revaçta. O da sırası sıra mantar, çiğ düşmesiyle ilgili ha-berler öne çıkacak. 5, 8, 20 rakamlar alt alta yazılacak. Aynen kolerada, aynen mantarda olduğu gibi... Trafik katliamı hiç durmaksızın sürece, kimse artık hafta-lık, aylık toplantılar yayınlamıyor. Günlük rakamlar yeterince "iri" çünkü... Büyük kentlerde hava kirliliğinden ölecek insan-lar, ama hiçbir resmi kayıt onların hava kirliliğinden öldüğünü yazmayacak, "astı-mı vardı", "ihiyardı", "eczacıyla oldu" dese-cek. Sağlık Bakanı ya da bir yetkilisi, İs-tanbul'da bugünlerde yapılan ölçümlerin dörtte üçüne ulaşmayan bir hava kirlili-ğinde bile Atina'da 5 kişinin, 10 kişinin "hava kirliliği nedeniyle" öldüğünü açıklar-ken, nasıl olur da bizdeki hava kirliliği-nin kimseyi "öldürmediğini" açıklama zahmetine girmeyecek...

Her kışın bir sonu vardır. Baharla bir-likte mantar ölümleri, hava kirliliği unuta-lacak. Havalara iyice ısınınca, bu kez ga-zetelerde Çukurova'dan, Gaziantep'ten "İshalden ölen çocuk" haberleri yer alma-ya başlayacak. Biz toplum olarak "kolera" ve "bağırsak enfeksiyonu" konusunda ye-ni tıbbi bilgilerle donanırken, çocukları-mız ölmeye devam edecek... Bu mevsim-lik olağan "ölüm" haberleri zaman zaman Çetektaki, Kumkapı'daki, Kozlu'daki gibi "iş kazası" haberleri nedeniyle geri plana düşecek. Fabrikalar, maden ocakları, atölyeler onlarca, yüzlerce işçinin mezar olacak...

Bu tablo birkaç yıllık bir tablo değildir. Açın bakın gazetelere on yıl, 15 yıl önce-

kilere bakın. Her yıl aynı dönemlerde, ay-nı haberleri görebeksiniz. "Kaderimiz" ga-zetelerinde her yıl böyle yazılıyor.

Türkiye halklarına, ülkemiz emekçi in-sanlarına reva görülen budur işte.

Göstere göstere, duyura duyura gelen bu ölümlerin hiçbirini engellen(e)miyor. Ni-ye? Suçlu kim? Suçluları hamileri kim-lerdir?

Aslında yanıtları çok bilinen sorular bunlar. Devlet de biliyor, kamuoyu da. Buna rağmen suç işlemeye devam edi-yor. Suç halka karşı işleniyor. * Birkaç işbirlikçi tekelin, birkaç işbirlikçi müteahhit firmanın çıkarları için Türki-yede ulaşım, yalnız ve yalnız karayolları üzerinde şekilleniyor. Trafik polisi teş-killati büyüğe bir rüşvet çetesinden öte değil. Ve bu çetenin elinde trafik yasa-ları paranızın gücüne göre eğilip bükülüyor. Şimdilerde yetkililerin burjuva medyanın çok sevdiği deyişle "trafik canavarı" bu-yuyor. Ama bir yanlışlık var. Trafik cana-varı" soforlerin içinde değil, sömürü ve soygun düzeninin rahminden büyütülüyor.

Hava kirliliği, çevre kirliliği önlenemi-yor. Çünkü havayı da, çevreyi de kirlen-tenler bu düzenin sahipleri. "Patronlar", düzenin çıkarları zaten onlar için dön-üyor... Kirliliği önlemek, iş "kaza"larını ön-lemek ek masraflar gerektiriyor. Yani kâr-dan zarar. Ve bu onların doğasına aykırı-... Suçlular halka karşı suç işlemeye de-vam ediyor, ölenler ise emekçiler oluyor.

Suçu işleyenler, suçluları koruyanlar bunca pervasızlıkla, bunca yıldırsız işle-meye cesaretini ne yazar ki yine emekçiler-den alıyorlar. Emekçilerin örgütsüzlüğün-den...

Can güvenliği yok bu ülkede, işkeneciler-in, infaz mangalarının, özel timlerin

namulânı kadar, fabrika bacaları, atıkları, çöp dağları, maden ocakları, bozuk gıdalar da halkın can güvenliğini yok ediyor. Halka karşı işlenen bu suçlara karşı da halkı örgütlemek, can güvenliğine sahip çıkmasına önderlik etmek devrimcilerin üzerinden atlamaması gereken bir konudur.

Emekçilerin hiçbir talebi devrim mücadelesinin dışında değildir. Ahlakı olarak da, fiziki olarak da, siyasi olarak da kirlenmiş bir toplumda, her türlü kim kaynağı, halka karşı işlenen suçların failleri, eli-leri halkın, devrimcilerin kanından, yozlukların, yolsuzlukların içinden hiç çıkmayanlar, "temiz eller" demagojileriyle suçları sıyılmaya çalışıyorlar.

Hayır, bu demagojileriyle halkın karşısına çıkmak bir yana, kaçacak delik aramalıdır.

Bu ancak devrimcilerin önderliğiyle, emekçilerin can güvenlikleri için örgütlenmeleriyle mümkün kılınabilir.

Emekçi halka yıllarca radyasyonlu çayları içirenler, emekçileri Kozlu'da, Di-lovas'ında, Çetekte katledenler, zehirli, bozuk gıdaları alıp yemek zorunda bra-kanlar... Kısacası bizi ne olursa olsun, emekçi halkın yaşama hakkını gasp edenler, asla yaptıklarının yanlarına kâr kalacağı,hesabını yapmamalıdır. Akan tek bir damla k.an, gasp edilen tek bir ya-

şam karşılıksız kalmayacaktır.

Halkımız bu kadar pervasızca katle-denler, korkunun eşğini asmış, pervasız-ca direnen bir halk bulacaklar karşılarında. Bir dilek, bir kahinlik değil bu; her gün, her yerde, evinde, işinde, yolda şu ya da bu biçimde ölümün dayatıldığı bir halk bu kâğıtlıca cesareti ortaya koya-cak, devrimci bu gelişmelerin ateşleyi-si olacaktır.

Temiz bir çevre, iş güvenesi, can gü-venliği, devrimin talepleridir. Ve bu talep-ler tek insanları istemi olmandan çı-kip, kitlelerin örgütüllükleriyle, mücade-leleriyle egemenlere dayattıkları talepler olarak devrim mücadelesinin hedefleri arasında gereken yere konulmalıdır.

Kuşkusuz bugün halkımızın yaşamın-da ekonomik, demokratik, siyasal hakla-rını tehdit ya da gasp eden bir devlet te-rörü çok daha öne çıkmıştır. Ama bu di-ğerlerinin, yukarıda anıttığımız tablonun görmezden gelinmesinin nedeni ola-maz, olamazdır.

Kani Yılmaz serbest bırakılsın

İngiliz İşçi Partisi Milletvekili John Austin Walker'ın resmi daveti üzerine 24 Ekim'de İngiltere'ye giden ERMK Avrupa Temsilcisi Kani Yılmaz İngiltere'ye girişinden iki gün sonra İngiliz polisi tarafından önce gözaltına alındı, sonra tutuklandı.

Kani Yılmaz İngiltere'ye ilk defa gitmiyordu. Elindeki yasal pasaportuyla birçok Avrupa ülkesine girmiş gibi İngiltere'ye de daha önce girmişti.

Kendisini karşılayanlar arasında iki İngiliz içişleri Bakanlığı yetkilisi de vardı ve bunlar Yılmaz'ın girişinden bakanlığın bilgisi olduğunun göstergeleriydi. Ama iki gün sonra İngiltere Parlamentosu'nda yapacağı bir konuşma için gelenken polise alıkoştu. Ve ardından tutuklandı.

Kani Yılmaz'ın İngiliz Avukatı David Burgess, İngiltere'nin Yılmaz'ı Almanya'nın iade istemi üzerine tutukladığını ifade etti.

Almanya, İngiltere'ye yaptığı resmi iade talebini PKK'nın yasaklandığı 26 Kasım 1993 tarihinden önce ve sonra PKK'nın Almanya'da gerçekleştirildiği eylemleri Kani Yılmaz tarafından planlandığı gerekçesine dayandırdı. 17 Kasım ve 28 Kasım'da Almanya'ya iade için yapılan duruşma çeşitli gerekçelerle ertelendi.

Kani Yılmaz'ın İngiltere'de tutuklanmasında İngiltere ve Almanya basla olmak üzere Avrupa'nın Türkiye pazarı üzerindeki çıkarları önemli rol oynuyor. Bu nedenle Avrupa emperyalist devletleri Türkiye oligarşisinin uluslararası kamuoyunda iyice teşhir olmuş politikalarına rağmen isteklerini yerine getirmekten geri kalmıyor. PKK ve Devrim Halk Kurtuluş Partisi gibi hareketlerin gelişimini istemiyor. Çünkü emperyalizm haklarını özgürlük taleplerine her zaman karşıdır. Ve bu taleplere karşı kendi çıkarlarını dayatıyor. Türkiye ile olan ilişkilerinde kendi çıkarlarını gözetim tutumu nedeniyle, oligarşinin insanlık dışı uygulamalarına suç ortaklığı oluyor. Yasaklamalara ve tutuklamalara girişiyor.

Bu noktada PKK'nın diplomasi atlatının Avrupa emperyalizminin çıkarlarıyla örtüşüp örtüşmediğini de fazla bir anlamı kalmıyor. Bir başka ifadeyle Kürdistan'da yanan yangın emperyalistlerin çıkarları düşsünde kendilerini ilgilendiriyor. Bu Kürdistan için de böyledir, hakların kanının aktığı Ortadoğu'da da, Bosna-Hersek'te de böyledir. İşte bu çıkarlarıdır ki, Türkiye'nin Avrupa emperyalistleri üzerlerindeki istekleri belli oranlarda etkilili oluyor.

Bu aynı zamanda uzlaşmacılığın, emperyalizm ve Türkiye açısından fazla bir anlam ifade etmediğinin de bir göstergesidir. Emperyalizm ve işbirlikçisi Türkiye, PKK'dan yeni Araratla'nı tavırını, yeni Haydar Kuttu'ların tavırını göstermesini bekliyor. Ancak böylece ortamlarda bu tavır hazmedebilir, izin verebilirler. Yoksa içinde hakların özgürlük talebini taşıyan gelişmelerle tahammülleri yoktur, bir yere kadar...

Kani Yılmaz'ın İngiltere'de tutuklanması, başta Avrupa ülkelerinde olmak üzere geniş tepkilere yol açtı. Yılmaz'ın serbest bırakılması için İngiltere, Almanya, Yunanistan başta olmak üzere Kültür yurterve hareketi tarafından muza kampanyaları, açık grevleri, yürüyüş ve mitingler gerçekleştirildi.

64 İngiliz parlamenterin imzasını taşıyan ve Kani Yılmaz'ın serbest bırakılmasını isteyen bir dilekçe İngiltere Başbakanlığına iletilti. İtalya'nın başkenti Roma'da İngiltere'nin bu tavırını protesto eden 36 parlamenter, imzalandıktan bir mektubu İngiltere Büyükelçiliğine gönderdi.

Kani Yılmaz'ın serbest bırakılması için tepkiler sürüyor. Kani Yılmaz'ın tutuklanması, halkların mücadelesine karşı bir sakındır. Kani Yılmaz derhal ve koşulsuz serbest bırakılmalıdır.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde provokasyon girişimi boşa çıkartıldı

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde DHKP-C tutsaklarının bulunduğu 4. koğuşa 16 Kasım'da Ankara siyasi polis ve cezaevi idaresi işbirliğiyle "tır var" şeklinde provokasyon zeminini hazırlayan bir gerekçeyle arama adı altında operasyon girişiminde bulunuldu. İdarenin girişmek istediği bu saldırı tutsakların barikat direnişiyi engellenerek boşa çıkartıldı.

Son zamanlarda Ankara Kapalı Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsaklara itirafçılık, tecrit ve sürgün politikalarının dayatılması yanında, özellikle bayan tutsaklara mahkeme gidiş gelişlerinde saldırılmaktadır. Cezaevi 1. Müdürü Bahattin Çetinkaya sarhoş olarak yaptıkları basın açıklamalarında "MIT, koğuş havalandırılmasını ve ko-kontrgerilla ve cezaevi idaresi tarafından hazırlanan bu senaryoların ve saldırıların temel hedefi tecrit ve sürgünleri gündeme getirmektir. Yeni Malatya, Diyarbakır cezaevleri yaratılmaya çalışılmaktadır," denilerek, saldırıların ve provokasyon girişimlerinin boşa çıkartılacağı ve sorumlulardan hesap sorulacağı belirtilmiştir.

Cezaevi yönetiminin tutsaklar üzerinde oluşturmak istediği baskı politikası kontrgerilla ve MIT'in provokasyonu ile yeni bir boyut kazandı. "Fırat olacak", "Tünel var" gerekçesi ile tutsaklara saldırılmak istendi. Kontrgerillanın bu provokasyon girişimlerine, 27 Kasım'da Çatıkan ve Yozgat cezaevlerine sevk edildiler. Sevk esnasında tutsakların koğuşlardaki mahkemeye savunmalarına ve özel eşyalarına dokunulmuyacağına söz vermesine rağmen, idare tarafından el konuldu.

sevkin sonra tutuklu aileleri 29 Kasım'da yaptıkları basın açıklamasında olayı kınayarak gelişmelerden Adalet Bakan'ın sorumlu olduğunu söylediler. Yapılan basın açıklamasında "Çocuklarımızı yönelik olarak yaratılan provokasyonlar idarenin sürgün ve tecrit politikasının bir parçasıdır. Cezaevinde çocuklarımızın kazandıkları söylenen bir tünel yoktur. Sadece cezaevi idaresinin iş makineleriyle kazdıkları kanal vardır" denildi.

Görüşüğümüz tutuklu yakınları "Tutsakların sürgün sırasında eşyalarına zararlanmadı. Keleşler fazla kıldığı için kollarında kan döküşü zorlaşmış, rahatsızlıklar yaşamış, Yozgat'ta bulunduğu Ankara'dan giden askerler tutsaklara saldırı. Çocuklarımızın yarında olacağı" dediler.

DHKP-C Tutsakları Sevk Edildi

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi 4. koğuşta bulunan 44 DHKP-C tutsağı, 27 Kasım'da Çatıkan ve Yozgat cezaevlerine sevk edildiler. Sevk esnasında tutsakların koğuşlardaki mahkemeye savunmalarına ve özel eşyalarına dokunulmuyacağına söz vermesine rağmen, idare tarafından el konuldu.

DGM hukuku: Sorgusuz, savunmasız ceza

Ankara DGM kararı ile gerekçesiz olarak gözaltına alınan ve tutuklanan Kültür ve Sanatta Tavrı dergisi çalışanı ve Ayşe Gülen Halk Sahnesi elemanlarından Ayşe İdil Erkmən, 23 Kasım 1994 günü Ankara 2 No.lu DGM tarafından daha ilk mahkemesinde 3 yıl, 9 ay ağır hapis cezası verildi. Hiçbir hukuk kuralına uymayacak şekilde avukat isteme, savunma yapma vb. haklarından yararlanılmayan Erkmən, evrensel hukuk normlarına aykırı bir şekilde dava dosyasını dahil inceleyemeden bu cezaya çarptırıldı.

İdil Erkmən

Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu yaptığı basın açıklamasında "Ayşe İdil Erkmən'in aldığı ceza ile ilgili olarak 5 sayılı kararın aynı gün yazılarak, imzalanması ve dosyaya konulmasından da anlaşılıyor gibi, karar daha önceden verilmişti. Ankara Halkın Hukuk Bürosu da yaptığı açıklamada Erkmən'in yargılandığı davanın TCK'nın 168/2 maddesi uyarınca açıldığı, ancak verilen kararın TCK'nın 169. maddesine verildiği ve bir davanın bu şekilde farklı maddelerle açılıp sonuçlanmasının oldukça uzun bir süre alacağı, bunun da en az üç-dört celse süreceği belirtilerek "Bunlardan da anlaşılacağı gibi karar haksız bir şekilde ve önceden verilmiştir."

Bu durum hiçbir hukuk kuralına uymamaktadır" denildi. Böylece, DGM'nin kendi yasalarna bile uyma gereği duymayan bu tutumuyla kontrgerilla hukukunun uygulayıcısı olduğu bir kez daha ortaya çıktı.

Tutsak yakınlarına ziyarette baskı

Aydın'da tutsak yakınlarına baskılar her geçen gün daha püsüdü hale geliyor. 6 Kasım'da görüşme geleni uzbek yakınlarından Hatice Zengin, cezaevi koğuşunda sivil polisler tarafından gözaltına alındı. Çıkarıldığı mahkemede polise tutuklanma iddiası ile tutuklandı. Görüşten çıktktan sonra sivil polis tarafından gözaltına alınan tutsak yakınları, Mehmet İhsan İpek ve Sevdâ Erdoğan ise çıkarıldıkları mahkeme tarafından serbest bırakıldılar. 21 Kasım günü trafikte ilgili bir işi olduğu için Aydın Meydanı'na Karakolu'na giden Şahin Yılmaz gözaltına alınarak, üç saat önceki görüşmeden ve ölümle tehdit edildikten sonra serbest bırakıldı.

Tutsaklara ve tutsak yakınlarına uygulanan baskılar 28 Kasım'da da sürdü. Cezaevinde görüş sırasında, görüş partisi ile ilgili kazanımların gasp edilmesi istemesi üzerine tutsaklar "Görüş Halkımız Engellenenler", "Keşif Uygulanmaması Son" şeklinde sloganlar attılar. Cezaevi yönetimi ne daha önceden ziyaret mahalline yerleştirildiği ses düzeni ile ziyaretçilere yüksek sesle müzik dinleterek sloganların duyulmasını engellemeye çalıştı. Görüş süresi bitmeden dışarı çıkarılan ve cezaevi idaresi, gardiyanlar ve askerler tarafından satışmalara, baskılara maruz kalan aileler olayı protesto ettiler.

Küçükarmutlu'da polis terörü

İstanbul Küçükarmutlu'da polisin provokasyon cabaları sürüyor. Sık sık Küçükarmutlu'ya operasyon düzenleyen polis, 26 Kasım günü de 6 kişiye keyfi olarak gözaltına aldı.

Geçtiğimiz hafta içinde polise işbirliği yaptığı için Devrimci Halk Güçleri tarafından anabası yakılarak cezalandırılan İbrahim Hasan adlı bir kişinin polise verdiği ifadeler doğrultusunda İbrahim Doğan, Mukadder Doğan, Ahmet Doğan, Emin Sui, İlyas Şeving ve soyadını öğrenemediğimiz Funda isimli bir bayan evleri basılarak Sanyer Emniyet Amirliği'ne götürüldüler. Polisin keyfi tavırından sonra Sanyer Emniyet Amirliği'ne giden aileler, polis "Bunlar terörist, haklarında ihbar var" diyerek karakolun önünden uzaklaştırdı. Gözaltına alındıktan bir gün sonra serbest bırakılan İbrahim Doğan, arkadaşlarına gözaltından çıkınca yaşadığını söyledi.

Mahalle halkı polisin sürekli provokasyon yaratmaya çalıştığını söyleyerek, "Her gece harıya ateş açarak bizi rahatsız etmeye çalışıyorlar. Çocuklarımız öldürüp cesetlerinin bir yere atıyor" diyerek ölümle tehdit ediyorlar" dedi.

İktidara ve zafere doğru atılan her adımda sorumluluğumuzu hissedelim

"Örgüt bilinci gelişmiş, örgütlü hareket etmeyi içselleştirmiş, disiplin ve sorumluluk duyguları güçlü, davasına bağlı ve onun için kendini feda etmeye hazır kadrolar yaratmak zorundayız. Böyle kadrolar olmadan savaşçı bir örgüt (parti) kurulamaz."

Atılım yıllarının başlangıcında "Yolun Neresindeyiz?" broşüründe böyle diyor Devrimci Sol. Ve böyle kadrolarla; yenilen önce darbeye, yaşanan darbecilik ihanetine rağmen, aradan 4 yıl geçtikçinde, Türkiye halklarına Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'ni (DHKP-C) armağan etti. Çünkü atılım yıllarında mücadele; tradesini partinin iradesiyle birleştirmiş, her şeyiyle savaşa motive olmuş ve savaş örgütünün talimatlarını ne pahasına olursa olsun hayata geçirmeye kararlı görev adamlarının omuzlarında yükseldi. Parti-Cephe'yi yaratan, Parti-Cephe'nin harcı karnıya kararlar devrimci hareketin sıra nelerleri, kadroları, yöneticileri yani görev adamlarıydı.

Bugün de DHKP-C'nin yeni ve daha güçlü adamlar için yola çıktığı bir süreçte, Parti-Cephe'nin en çok ihtiyaç duyduğu şey, Parti-Cephe'yi kitlelerle kucağa alacak, tüm mihnetlerden işleri, koyuldu, aydınla omuz omuza savaşarak Türkiye halklarının kurtuluş umudunu zafere dönüştürecek görev adamlarına ihtiyaç vardır. Üstelik her zamankinden çok daha fazla...

Atılım denildiğinde, sorun partinin önüne koyduğu hedeflerin büyük olması ya da leri kararlar alması değildir. Sorun, bu kararları hayata geçirecek olan kadroların öncelikli olarak kendilerini böyle bir süreçte hazır hissedip hissetmemeleridir. Atılım önce her kadronun kendinde başlar. Kendisini dönüştüremeyen, sırcamalı gelişimlere açık olmayan bir kadro, partinin hedeflerinin hayata geçmesinde fazlaca bir misyon yüklenemez. Oysa atılım yeni sürecin görevleri ve zorlukları karşısında yaratıcılığını sonuna kadar kullanacak görev adamlarının işidir. Ancak onlar böyle işi atımlara yön verir, Parti-Cephe'nin kitlelerle kucağlaşmasını sağlarlar. Görev adamı dediğimizde, partinin verdiği tüm görevleri hiçbir ön koşul ileri sürmeden, "koşullar", "nesnel durum" vb. gerekçelerin arkasına sığınmadan, **tüm yaratıcılığını kullanarak ve olabileceği en iyi şekilde yapan kadrolar aklı gelir.** Bu kadrolar için temel sorun, partinin çizdiği ideolojik-politik hat doğrultusunda alınan kararların, yapılacak işlerin, her türlü devrimci çalışmanın, eksiksiz olarak yapılabilmesidir. Görev adamı öncelikle bugünün, içinde bulunulan anın görevlerini yapması için kendini motive eder, çünkü bugün yapılmayan her iş, aksayan her program, parti denen o büyük mekanizmada çok daha büyük sorunları ortaya çıkmasına yol açar. Zamanında halledilmeyen her iş, yarın içinden çıkmayacak ya da telafi edilemeyecek sonuçlara gebe olabilir. Çalışılan alana göre değişse de, yapılan hataların bedelini çok ağır olduğu, düşman karşısında alınan dar-

belere bugüne kadar onlarca kez, bizzat yaşanarak öğrenilmiştir. Görev adamı bunlardan aldığı dersle sorumluluklarını yerine getirmeye çalışır.

"Üzerime düşeni yaptım", "İstenilenlerin hepsi buydu" vb. sözleri, "görev yapmak" adına memurluk yapan pek çok kadrodan sıkça duyusunuzdur. Verilen görevi yapmak, bu tip kadrolar için yeterlidir, verilen görevi yaparken ona özel bir yaratıcılık katmadan, yeni süreçlerde daha farklı değerlendireceğini düşünmeden, olduğu gibi biçimlendirmek onun için yeterlidir. Üstelik bunu yaparken, bir de "görev yapmanın" iç huzurunu duyar, tipki memurun iç huzuru gibi.

Oysa görev adamı olmak, memur gibi üstünkörü görevlerin yapılması değil, bugünün görevlerini eksiksiz ve tüm yaratıcılığını kullanarak, layıkıyla yapmanın yarıdır, yarınlar için de hazır olmaktır.

Görev adamları yarını bugünden kurma perspektifiyle düşünürler, ona uygun politika üretimine katkıda bulunurlar ve bunun için gereken her türlü maddi zeminin simdiden yaratılması için adamlar atanırlar.

Partinin kullanabileceği her türlü olanağı, ilişkiyi önceden inceleye hesaplayarak devrimin hizmetine sunmak üzere kafa yorar görev adamı.

Bu onun için ekstra bir iş değil, yapmak için söylenmesi bile gerekmeden, ama her an, her dakika akılda olması gereken bir görevdir. Çünkü görevin temeli, yarının kurulmasındır. Devrimci Halk İktidar'ının kurulmasından başka bir şey değildir...

İktidar mücadelesi uzun erimli bir mücadele olduğundan, kadrolar her yeni süreçte üstlenilen görevlerin gerektirdiği nitelikleri taşımak zorundadırlar. Bu nitelikleri taşımadıklarında, kendilerini her yeni sürecin niteliklerine göre geliştirip dönüştüremediklerinden, kavga içindeki görevlerini yerine getiremez, misyonlarının gereğini yapamazlar. Gerçek bir görev adamı içine, bu asla düşünmemesi gereken bir çıkmazdır.

Çünkü o kendini bugünden yarına hazırlayan, bugünün görevlerini layıkıyla yerine getirip, yaptığını yetinmeyen ve her zaman daha fazla görev üstlenmek hırsıyla yanıp tutuşan bir ruh haline sahiptir.

Her devrimci kadroda da olması gereken budur zaten, çünkü bu ruh halinin beslendiği kaynak güçlüdür.

"Yoldaşlık bağlarıyla birbirine kenetlenmiş çelik gibi bir yapı, kazanma inancı, kararlılık ve kendine güven gelişmemizin kaynağıdır. En

güçlü silahımız partimiz, ideolojimiz ve cüretimizdir..."

Partinin verdiği görevleri yerine getiren, kuşkusuz her kadronun ihtiyaç duyduğu şeyler olacaktır. Bu kimi zaman adam, kimi zaman da teknik olanaklar olabileceği gibi, yeni ilişkiler, maddi olanaklar vb. de olabilir. Tüm bunların hepsinin sınırsız bir şekilde bir arada olduğu durumda, kadrolara yapılacak tek iş kalır; genel bir plana ile tüm bunların bir araya getirilmesi...

Çünkü, zaten gerekli olan her şey vardır. Özel bir yaratıcılık, çaba gerek! İtimden istisnasız her kadro için bunların düzenlenmesi yapılabilecek işler. Oysa sorun bunların olmadığı koşullarda aynı görevlerin yerine getirilip getirilmediğidir.

İçinde bulunulan koşullar her zaman uygun olmayacaktır. Savaş yürüten bir örgütün doğasıdır bu. Durum büyük, parti için sorun tek tek bölgelerde ya da birimlerde yaşanan olumsuzlukların merkezi olarak bizzat parti tarafından çözümlenmesi değil, **belirlenen politikaların hayata geçirilip geçirilmediğidir.**

Parti kadroları da buna göre değerlendirilir. Görev adamı dediğimizde adam, araç-gereç yokluğuna tekliip kalan, yüklediği misyonun yerine getirilmesi için olanakların oluşmasını bekleyen çaresiz insanlar göremezsiniz. Çünkü onlar, partiden beklemek yerine, gerekli olanakları kendileri ortaya çıkaran, değerlendiren ve bedeli ne olursa olsun, aldıkları görevleri zamanında yerine getiren insanlardır.

Hazırlıppcu, bekleyen değil, olanakları yaratmak için ilişkiler geliştiren, özel olarak çaba gösteren, yeni bir başka deyişle "Parti-Cephe'nin ihtiyaç duyduğu", "sorun yaratan" değil, sorunları çözen insandır görev adamı. Yaptığı işi büyük bir ciddiyetle yapar. Günü kurtarmak için yapılan işlerin yarına kalıcı izler bırakacağını bilir.

Devrimci hareketin 16 yıllık mücadele tarihinde her yönüyle örnek alınacak, dünden bugüne taşıdığı gibi, bugünden yarına taşınacak binlerce olumlu gelenek vardır.

"Fasizmin, mücadelemizin güçlü-nü kabul edip ciddi önlemlere ve kanlı politikalara yöneldiği koşullarda, biz de savaşın sorunlarına daha ciddi yaklaşmak, amatörükleri aşmak, başarsızlıklara izin vermemek zorundayız... Yeni bir atılıma ayak uyduramayanlar savaşın dışında kalacaklardır."

Partili her kadro için yeni süreç

ayak uydurmak, "Savaş ve Biz'de belirtildiği gibi savaşın vazgeçilmez bir parçası olmak ve savaşın dışında kalmamak için her görevin üstesinden gelmek kararlılığı esastır. Bu bilinçle kendini savaşa motive etmiş, tradesini partinin iradesiyle birleştirmiş bir görev adamının yaratıcılığının aşamayacağı, üstesinden gelemeyeceği hiçbir zorluk yoktur. Bırakalım çeşitli alanları, sıcak savaşa katılmak için olgarcının zindanlarında hemen hiçbir olanağa, hazır araç-gerece sahip olmayan devrimci tutsakların yaratıkları fırar olanakları bile, tek başına yaratıcılığın istendiğinden neleri başarabileceğine iyi bir örnektir. Düşmanın bile hayretlerini gizleyemediği, yaratıcılığın hayranlık duyduğu bu cabalar, dışında her türlü olanağa sahip insanların neler yapabileceğini de göstermektedir.

Devrimci yaratıcılığın bunca örneği varken, görev adamı için "olmaz", "yok"u kabul etmek beklenemez. O her şartta "olmaz"ları "olur'a, "yok"ları "var'a dönüştürme cabası içindedir. Sorunları yarına bırakmaz, bugün arayışı ile sorunlara çözüm bulur ve partinin kendisinin istediği görevi yerine getirir. Sıkça kullanılan "devrimci yaratıcılığın" mütevazı bir örneğidir o... Zorluklar karşısında inatlıdır, ayak diler, yılmınlık değil sabır gösterir. Bunlar olmadan yaratıcı emeğini kullanamaz. Küçük burjuvazinin sabırsızlığı ile değil, proletaryanın emekçiliği ile yaratır tüm olanakları... Devrimin çıkarma olacak hiçbir konuda emeğini sakınmaz, sonuna kadar ortaya koyar. Tüm bunlar bir görev adamının olağanüstü nitelikleri değil, bugünün ve yarının ihtiyaçlarına cevap vermeye kararı, kendisini partinin iradesine teslim etmiş ve her şeyiyle kavgayla bütünleşmiş her partili kadronun doğal davranış biçimleridir. Her kadroda olması gereken özelliklerdir. Çünkü mücadele düşmanı yenmek isteyen devrimcilerden "süper insan" olmayı değil, sözü ve eylemleriyle tutarlı olmayı, uyumk durmayı, devrimci disiplin, özveri, cüret, yaratıcılık gibi vasıflara sahip olmayı ister. Hem kadro olarak, hem de kadroların meydana getirdiği parti olarak devrimcilerden dediğini yapan, teorisi ve pratiğiyle, kuralları ve yaşamıyla, özü ve sözüyle bir olan bir devrimci olmalıdır. Böyle bir devrimci görev adamlarını, böyle bir parti görev adamlarının savaş partisini ortaya çıkartıyor... Ve kuruluşun yolu, devrimci halk itidatları, **"yüksek bir bilinç ve inançla dolu, kazanmaya kendini motive etmiş, zorluklardan yılmayan ve yaratıcı, cesur, atılgan, kararlı, inatçı, sabırlı, inisiyatifli, kendine güvenil, yüksek bir devrimci ahlaka sahip, bütün bu özellikleri bağrında toplamış, yani devrimciliği bir yaşam biçimi olarak ele alan"** görev adamlarının omuzlarında yükseliyor.

Türkiye halklarına karşı taşıdığımız sorumluluğun büyüklüğünü bilerek, görevlerimize dört elle sarılalım, iktidara ve zafere doğru atılan her adımda bu sorumluluğu hissedelim.

İdeolojik birlik; kadrolaşma ve organlaşmaya birlikte proletarya partisinin olmazsa olmaz özelliklerinden bir tanesidir. Bu genel doğru üzerine özelikle ülkemizde çok söz söylendi. Herkes kendi bakış açısıyla çeşitli anlamlar yükledi ideolojik birlik kavramına. Sayfalarca yazıya, bimek tükenmek bilmeyen tartışmalara rağmen, kavramın içinde Türkiye sol hareketi içinde doğru bir şekilde doğrulduğu söylenemez. Türkiye solu, genel sorunlara olduğu gibi, ideolojik birlik sorununa da şabloncu ve dogmatik yaklaşımdan kurtulamamış, ezber tanımlar aşamamıştır. Bu yüzden de ideolojik birlik adına örgüt ve parti karkatürleri yaratılmış, bunlar da süreç içinde ya bölünmüş sonuca ya da zor dönemlerdeki savrullardan nedeniyle devrimci sınıfların ve M-L doğruların uzağına düşmüşlerdir. Bir kısmı da, güç bela sürdürdükleri var-

ını aşgariye indirmek kaçınılmaz görevdi. Aksi takdirde ideolojik birlikten söz etmek hayal olacaktı.

Bu tablonun tespit edilmesiyle birlikte hem devrimci hareket sınıflarına, hem de genel olarak sola dönük şu uyarı yapılmıştı:

"Ülkemizde M-L bir hareket olma, iddiasında olanların, burjuva ideolojisinin şu veya bu biçimde ürünleri olan düşünce ve yaklaşımlarından anımları gerekiyor. Bu yapılmadıkça kısırlıktan kurtulamaz." ("Yolun Neresindeyiz?" Broşürü)

Devrimci hareket, sözünü ettiği anımların en iyi gerçekleştirileceği yer olarak sınıf mücadelesinin kuzgün pratiğini seçti. Kaldı ki, bu bir tercihten öte tarihsel bir zorunluluktur. Bir yandan örgütlenmenin ihtiyaçlarına yanıt vermek, bir yandan

çattan çıkış kararının alındığı o dönemde şöyle ifade edilmiştir:

"... görünürde ideolojik birlik konusunda ileri mesafeler aldığımız şekilde bir imaj vardır. Bu yanlıştır. İdeolojik birlik sadece soyut teorilerin tekrarı değildir. Böyle ele alınırsa, bu birliğin yıllar öncesinden gerçekleştiği söylenebilir. Çünkü soyut teoride farklı düşünün çok azdır veya yoktur. Ama esas olan, ideolojisi yaşamıyla bütünleştirmek, her yönüyle kendini davaya adanmak, ortak bir ruh hali, davranış birliği ve güven yaratmaktır. Bu ise ancak ideolojinin pratiğe geçmesi, denemesi ile olanaklıdır." (Komiteler, Hücreler, İşçilerlik ve Bazı Kurallar-Mart 1990) İşte anahtar kavrayış buradadır: "İdeo-

İdeolojik birlik savaş içinde

İklarıyla, gelişme dinamiklerinden büyük ölçüde yoksun olarak, siyasi arenada yerlerini korumaya çalışmaktadır.

Markaist-Leninistler ise, diğer sorunlarla birlikte ideolojik birlik konusunda da doğru bakış açısını yaşamaya geçireliliklerinden, bugün emekçi halkları partile sağlamlayabilmektedirler.

İdeolojik birlik, proletarya ideolojisini ve özellikle ona uygun bir parti örgüt sınıflarında hakim kılmaktır. Bu, proletarya ideolojisinin kavranıp, ülke koşullarına uygulanmasının yanında, ideolojik-politik hatta her koşulda sahip çıkılmasını gerektirir. Bu da yılmaz; söz konusu ideolojik sınıflarlık ve devrimci pratik, kültürel, moral değerlerle güçlendirilmelidir. Böylesi bir zırt kuşanılmadan ne ortak ruhsal şekillenme ve davranış birliğinden, ne de dışarıdan gelecek ideolojik saldırılara karşı sağlam kalmaktan bahsedilemez.

Devrimci Hareket İdeolojik Birliğe Önderliğinin Komutasında İdeolojik Mücadele ve Sıcak Pratik İçinde Erişmiştir

Devrimci hareket, ideolojik, politik, örgütsel gelişimini iç veya dış nedenlerden dolayı hep istediği yönde sürdürememiş, tir. Vazgeçilemeyecek kimi görevler veya örgütsel işleyişle, çalışma tarzında ortaya çıkan eksikliklerden dolayı, ideolojik birliğin yaratılması süreci zaman zaman kesintilere uğrayabilmektedir.

1985-90 yılları arasında yaşanan ricat süreci buna örnektir. Stratejik hedeften ve ricata yönelik programdan uzaklaşması nedeniyle bir ki, şekilsizlik örgüte hakim olan oğu haline gelmiştir. Önderliğin özgülüğüne kavuşması ve süreçte müdahaleyle birlikte ricattan çıkılması ve her alanda bir atılımın gerçekleşmesine karar verildiğinde; politika ve örgütlenme alanlarında ortaya çıkan sorunlara verilen yanıtların giderek soyutlaşması tehlikesi mevcuttu. PASS, silahlı propaganda, politik kitle hareketi, devrimci adaleti, örgüt insanı, savaşçı kültür, yeraltı yaşamı... gibi devrimci hareketin geleceğini koşulsuz belirleyecek konularda bir kafa açıklığına ihtiyaç duyuluyordu. Hangi gelişmeler karşısında ne tür tavır takınılacağından, güncel görevlerin yerine getirilme biçimine kadar çeşitli meseleler ortaya çıkabilen farklı bakış açıla-

ideolojik sağlamlığa sahip olmayan ve onu her koşulda koruyamayan bir yapı, zaten en baştan gelişme dinamikleri zayıf, geleceği belirsiz bir özellik gösterir. Esen sert rüzgarlar karşısında savrulma, zor dönemlerde tasfiyeciliğin etki alanına girme böylesi yapılar için adeta kaçınılmazdır. Bununla birlikte bir örgütün ideolojik birliğini sağlayarak parti haline gelmiş olması da ideolojik birlik konusunda parti içinde gösterilecek hassasiyeti engellememelidir. "Parti olduğumuza göre, ideolojik birlik geçmişte kalmış bir tartışmadır." şeklinde ortaya çıkabilecek bir yorum devrimci uyanıklığı tehdit eden en önemli tehlikelerden bir tanesidir; sınıflar mücadelesinin sürekliliğinden bir şey anlamamaktır. Daha iyimser bir deyişle partiye idealize etmektir.

kendi örgütsel gelişimini güçlendirmek ve en az bunlar kadar yaşamsal olan doğru ideolojik şekillenmeyi yaratmak zorundadır.

Peki bu görev nasıl gerçekleştirilecektir?

Bu soruya verilecek yanıtlardan bir tanesi hiç şüphesiz "ideolojik eğitimidir. Tartışmalar, yayınlar, aktarımlar yoluyla gerçekleştirilecek bir eğitim faaliyeti elbette ki her sürecin önemli araçlarından birini oluşturur; ki, atılım yıllarında da bu konuya ağırlık verilmiştir.

Ancak bu çerçevedeki cabalar en olumlu sonuçları verse dahi ideolojik birliğin yaratılması için yeterli olmayacağı, ri-

lojinin yaşama geçmesi"... Devrimin yolunu aynı anlayışla kavranması ve bu kavrayışa uygun bir pratiğin aynı anlayışla hayata geçmesi...

İdeolojik sağlamlığa sahip olmayan ve onu her koşulda koruyamayan bir yapı, zaten en baştan gelişme dinamikleri zayıf, geleceği belirsiz bir özellik gösterir. Esen sert rüzgarlar karşısında savrulma, zor dönemlerde tasfiyeciliğin etki alanına girme böylesi yapılar için adeta kaçınılmazdır. Bununla birlikte bir örgütün ideolojik birliğini sağlayarak parti haline gelmiş olması da ideolojik birlik konusunda parti içinde gösterilecek hassasiyeti engellememelidir. "Parti olduğumuza göre, ideolojik birlik geçmişte kalmış bir tartışmadır." şeklinde ortaya çıkabilecek bir yorum devrimci uyanıklığı tehdit eden en önemli tehlikelerden bir tanesidir; sınıflar mücadelesinin sürekliliğinden bir şey anlamamaktır. Daha iyimser bir deyişle partiye idealize etmektir.

"...Küçük burjuva gruplar su ya da bu biçimde partiye girerler; partiye kararsızlık ve oportünizm ruhunu, moral bozukluğu ve güvensizlik ruhunu getirirler." (Lenin, Aktaran Stalin, Leninizmin İlikeni, say.32)

Lenin'in bahsettiği bu ihtimal tüm devrimci yapılarımlar için geçerlidir. Siyasal bir oluşum olan M-L partinin ideolojik birliğin en üst biçimini ifade ettiği doğrudur, fakat komünist bir partinin de politik veya kültürel anlamda proletarya ideolojisine ters düşecek sapkınlıklarla karşılaşabileceği ihtimalini gözardı etmemek gerekir. Bu yüzden de M-L uyanıklığı elden bırakılmamalı, her türden savrulma potansiyeline karşı mücadele ertelenmemelidir.

Bu konuda devrim tarihimize zengin örnekler içermektedir. Türkiye halklarının DHKP'ye kadar sahip olduğu ilk ve tek M-L parti olan THKP-C kendi içindeki sapmaları karşı, sapmanın ortaya çıktığı andan itibaren kararı bir savaşım vermeseydi, THKP-C adını tanhe altın harflerle yazdıran bir pratiğin örgütleycisi de olamazdı. Bu bir yana THKP-C içinde ideolojik birlik olup olmadığına dair yapılan yapay bir tartışma hep gündemde tutulmaya çalışılmıştır.

Özellikle THKP-C mirasına sahip çık-

tıklarını iddia eden kimi tasfiyeciler anlayışlar, THKP-C sınıflarında ideolojik birlik olmadığını kanıtlamaya çalışmışlar, bu "tespitlerini kendi tasfiyeciler görüşlerine dayanak yapmak istemişlerdir.

Özellikle belirtmek gerekir ki; THKP-C'de ortaya çıkan ayrılık, merkez düzeyde gerçekleşmiştir; birtakım görüşlerin örgütün bütününe yayılmış olup olmamasıyla ilgili değildir. Parti merkez komitesinde yer alan iki mücadele kaçınının yol açtığı tasfiyecilik, hızla faaliyettedir. İzahı da sınıf mücadelesinin çok yönlülüğü ve karmaşıklığında aranmalıdır. Özellikle, ülkemiz koşullarının dayattığı savaş gerçeğine uyum gösteremeyenlerin, bedelleri göze alamayanların, silahlı mücadeleyi tasfiye etme çabalandır.

THKP-C Merkez Komitesi içinde yer alan Münir Ramazan ve Yusuf hanterinin, M-L önderliğin tutsaklığından da yararlanarak parti çizgisini sağa çekme çabası sonuçsuz bırakılmıştır. THKP-C'nin "aldığı kararlı tavır sonucu sağ çizgi tasfiye edildi ve parti bu unsurlardan temizlendi. Fakat geçen süre içinde parti önder kadrolarının olgısı tarafından yok edilmesi, THKP-C hareketini örgütsel olarak yenilgi noktasına getirmiştir. Bu, Türkiye halklarına devredilmiş en büyük zafer olarak bir yenilgidir." (Tasfiyecilik ve Devrimci Özgüç broşürü, say.38)

THKP-C içerisinde ideolojik birlik vardır. Bu birlik; 1965'lerle birlikte geleneksel "sofa ve revizyonizme karşı verilen ideolojik mücadele, Türkiye devriminin yolu tartışılmasında ve bunların üzerinde yükselen anti-faşist, anti-emperyalist gösterilerde, üniversite boykotlarında, işçi grevlerinde, toprak işgallerinde sağlanmıştır. Ülkenin temel sorunlarında ortak görüşleri savunup ortak pratik içinde yer alanlar bir araya gelmiş ve çözen devrim stratejisi doğrultusunda parti oluşturulmuştur. Parti-Cephe'nin ilanından sonra, 30 Mart 1972'ye kadar (Mahir Cayan'ın tutsaklık dönemi saymazsak) çözen devrim stratejisine ve dönemsel gelişmelere uygun bir pratik hep sergilenmiştir. Bu pratiğin sonucunda oluşan Kızıldere Manifestosu, sahip olunan ideolojinin en yüksek düzeyde savunulmasıdır. Kızıldere'yi yaran devrimci ruh ve ideolojik şekillenme sayesinde ki, THKP-C'nin fiziken yok oluşu, bir zafer olarak siyasi tarihimize geçmiş ve bu zaferin yarattığı potansiyel-

Devrimci hareket ideolojik birliğini önderliğin komutasında, ideolojik mücadele ve savaşın içinde sağlamıştır. Parti-Cephe'yle birlikte ideolojik birliği savaş içerisinde koruyup geliştireceğiz.

ve ideolojik sağlamlığın sinandığı merkez haline gelmiştir.

Cezaevleri ülkemizde solun büyük çoğunluğu üzerinde değimin işlevi görün, devrimci hareket zindanları direniş odaklarına dönüşümüne perspektifiyle hareket etmiş, bunu başardığı gibi, cezaevlerinde örgütün yeniden ayağa kaldırılabilmesinin somut ve tarihi bir örneğini sunmuştur. Öyle ki, cezaevleri sürecinin genel bir muhasebesi yapıldığında, devrimci hareket, tereddütsüz bir şekilde "kendini yeniden yaratma savaşını kazanmıştır" diyebiliriz.

Türkiye solu ile Devrimci Sol arasındaki bu ayrım nasıl yaratılmıştır?

Sorunun anlaşılması için, cezaevi mücadelesine bakışta ortaya çıkan farklılıkları gömmek yeterlidir.

Cunta tarafından binlerce devrimci, demokrat, yurtsever zindanlara doldurul-

kadar açmış oldu.

"Yıpranmama" gibi mazeretlerle direnişin reddedilmesinin kendini aldatma olduğu bugün çok daha çarpıcı biçimde görülmektedir. Bugünden bakıldığında Türkiye sol hareketlerinin cezaevleri sürecinden "yıpranmadan" çıktıkları söylenbilir mi? Devrimci Yol başta olmak üzere bir çok örgütün bugün tarih sahnesinden silinmiş olması, değerlerinin de bir türlü aşılması, "tikanıklıklarla başbaşa bulunması"nın altındaki temel nedenlerden en önemlisi, devrimci direniş hattının savunulmaması, statükoculuk ve teslimiyet baskılarından çıkılamaması olmalıdır.

İdeolojik eğitim ve politik faaliyetin sürdürülmesi, cezaevlerindeki devrimciler için hep bir ihtiyaç olagelmıştır. Eksiklerin giderilmesi, yeni süreçlere hazırlanması için bu alanlar iyi değerlendirilmelidir. Ancak öncelikle, süreçte öne çıkan devrimci

başlatılıp, yükseltilmesinin yanında, örgütsel altüst oluşların, hesaplaşmaların yoğun yaşandığı bir dönem olmuştur. Devrimci Sol'un her insanının üzerine birden çok görevin düştüğü bir kesitte, safalarda yer alan herkesi atılım coşkusu sarmış, hızlı bir gelişim seyrini içine girmiştir.

O güne dek eksikliği hissedilen yeraltı kültürü, savaş kültürü, adalet anlayışı gibi olgular yoğun pratğin de etkisiyle ete kemiğe bürünüyor, bunlarla birlikte düşünmeye giren hesaplaşma farklı boyutlara örgüt bünyesine de yansıyor. Atılım öncesinin atıl ve kendiliğinden havasından kendini kurtarmayanları yeni süreç uyuyma sağlamıyor ve safaların dışına dışıyordu. "Daha hızlı koşmaları çağrısını kavrayanlar ise süreci omuzlayıp götürdüler.

Silahli mücadelenin ne olup olmadığı,

zanılır, savaş içinde korunur

le, başta gençlik olmak üzere, ülke halkları tekardan silahlı mücadele etrafında örgütlenmeye başlamıştır.

THKP-C'nin fiziki olarak tarih sahnesinden ayrılmamasından sonra Mahir Çayan'ın temel tezleri çeşitli gruplara revize edilerek sağa ya da sola çekilmeye çalışılmış, ancak, THKP-C mirasına sahip çıkmaya çalışan Devrimci Yol'dan ayrılarak 1978'de siyasi arenaya Devrimci Sol olarak çıkan devrimci hareket bunlara izin vermemiş, THKP-C mirasını gerçek anlamda sahiplenerek, M.H. bir bakış açısıyla geliştirip, pratğe uygulamıştır. Bu süreç THKP-C düşünceleri üzerinde yoğun firtınaların koparıldığı, ideolojik keşmekeşin hakim olduğu bir süreçtir. Devrimci Sol'u oluşturan genç kadrolar, pratikten ve kendi deneyimlerinden çıkardıkları sonuçları ideolojik mücadele arenasına sınırmış ve sonuçta kendi neiliklerini yaratarak THKP-C'yi ideolojik olarak tasfiye etmeye kalkışanlardan kopuşu gerçekleştirmişlerdir.

Devrimci Sol düşmanın, oportünizmin ve DY tasfiyecilerinin saldırılarına karşın yoluna devam etmek zorundaydı. Bu başanmıştır. Tasfiyeciler, sapmalara karşı verilen ideolojik mücadelelerin zaferi ideolojik sağlamlıktır. Tarih buna tanıklık.

Türkiye solu ise böyle bir nitelikten hep uzak kalmıştır. Örneğin; 12 Eylül faşist cuntası karşısında Türkiye solunun yaşadığı fiziki ve ideolojik yenilginin ve bu yenilginin etkilerinin bu kadar uzun süreli olmasının nedenleri de solun hiçbir zaman ideolojik sağlamlığa sahip olmasında aranmalıdır. İdeolojik hattını yaşam içinde sinamamış veya çeşitli sınavların sonuçlarını sağlıklı değerlendirememiş olan sol, 12 Eylül yenilgisinin nedenlerini de doğru bir gözle anlamamış, sonuçta da geçmişti türünden inkar veya saçıcı akımlara farklı boyutlarda teslimiyet kendini göstermiştir. Üstelik bu noktalarla "pratiği gözden geçirip, yeniliklere ulaşma" adına gelinmiştir. Bulunan "yenilikler" ise ne yazık ki deride deva olmamış, hatta kimi hastalıkların kronikleşmesine yol açmıştır. Alttan alta örgüt düşmanlığı, devrimci değerlere yabancılaşma, Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerinden uzaklaşma kendini göstermiştir. Kacıp giden Avrupa kentleri yazlaşma ve dejenarasyonun yavaş yavaş boy verdiği topraklar olurken ülke cezaevleri de devrimciliğin

Devrim iddiasından yoksun bir örgütte eleştiri özeleştirici mekanizması sağlıklı işlemeye, bu mekanizma devrimci tarzda bir hesaplaşma platformuna dönüşmez ve dolayısıyla da hiçbir konuda tam bir açıklığa ulaşamaz. Programa ve hedeflere varmada ısrarlı olunmadığında, olumluluklar ve olumsuzluklar yeterince tartışılıp, zengin dersler çıkarılarak yeniden pratiğe sokulup sinanmadığında, ideolojik birliği sağlamak olanaksız hale gelir. Giderek verimsizlik, kendini tekrar etme, yaratıcılığın körelmesi başlar. Eleştiri, özeleştirici, tartışma, kolektivizm ve pratikten çıkan derslerle pratik şekillendirilerek bu olumsuzlukları aşmak mümkündür.

muş, özellikle örgüt önderlikleri, dolayısıyla örgütler siyasi kimliklerinden uzaklaştırılarak bütün bir halk teslim alınmak isteniyordu. Dışındaki örgütlü mücadelenin yedinci ağır darbelere dayalı, cezaevleri olgısıyla devrimciler arasındaki kıyaslı mücadelelerin belirleyici alanı haline gelmişti.

Öncelikle bu gerçek görülmeli, cezaevlerinin süreç itibarıyla yüklenmesi gereken işlev doğru bir şekilde tanımlanmalıydı. Sol bu durumu görmekten geldi. Cezaevlerini "dışarıya" hazırlanan yerler olarak gördü. "İçerde yıpranmama", "ideolojik-politik gelişme önem verme" adına düşmanın fiili, siyasi, ideolojik ve psikolojik saldırılarına karşısında tavırsızlığı seçti. Böylece de çürümenin kanallarını ardına

görevler yerine getirilmelidir. Aksi, siyasi kimliğin ve devrimciliğin, kısacası devrimcilerin varlık koşullarının reddi anlamına gelir.

Cunta koşullarında üzerinden atlanamayacak olan devrimci görev, olgıların her türlü saldırısına karşı her türlü bedeli göze alarak, bir direniş hattının yaratılmasıydı; görev, tek kelimeyle "direnme"kti.

Direniş gibi temel bir devrimci görevin yerine getirilmediği koşullarda "Biz ideolojik-politik eğitim yapıyoruz/yapacağız" iddiasının hiçbir inandırıcılığı yoktur. Böyle bir eğitim gerçekleşse dahi, devrimci ruhtan uzaklaşıldığını göz önüne aldığımızda bunun kimsesiz bir faydası olmaz. Olamayacağı cunta koşullarında ve sonrasında görülmüştür.

Devrimci Sol'un ise, cunta koşullarındaki ana halkayı yakalaması zor olmadı. Sahip olunan ideolojik-politik hat, mayasını Kızıldere'den alıyordu. Yok olma tehlikesine dahi olsa direnişin örgütlenmesi zorunluluğu alabildiğine netti. Bu netlikle hareket edilmiş ve can bedeli sürdürülen Ölüm Oruçları, açlık grevleri ve fiili direnişlerle siyasi kimlik ve devrimci onur korunmuştur. Bu gerçekleştirilmeseydi, sahip olunan ideolojik netlik içinde vücut bulup gelişmemiş, soyut teori olarak kalmaya mahkum edilmiş olacaktı. Böylece bir olumsuzluğa düşülmemiş, ideolojik netlik direniş ruhıyla birleştirilerek, ideolojik birliğin zemini güçlendirilmiştir.

Bu zemin üzerine oturan eğitim faaliyeti, önderliğin sunduğu yaklaşım ve yol göstericilikle hayata geçirilmiş, bir yandan dünya ve ülke sorunlarına dönük ortak bir bakış açısı yaratılmış, diğer yandan da cunta koşullarının ve oportünist anlayışların devrimci hareket safalarındaki etkilerinin yok edilmesi başlandığı bir süreç yaşanmıştır.

Bir bütün olarak cezaevleri süreci, aynı zamanda ülkede devrim yapma iddiasının, kendine güvenin ve politik üretimin kanıtlanmasıyla aynı zamanda tarihselliğe sahiptir.

Tarihi sorumlulukların altına girmeye, büyük görevleri omuzlamaya inanç ve kararlılığı atılım yıllarında da kendini gösterir.

Devrimci Sol'un ricata son vererek atılma geçtiği 1990 başından, 12 Temmuz 1991'e kadar olan dönem, silahlı pratiğin

halk üzerindeki etkisinin ne olacağı yaşam içerisinde öğreniliyor, bunun yaratıldığı motivasyonla o güne kadar sadece tartışma platformlarında dolaşan gerçekler pratikte sinanıyor ve katalara yerleşiyordu.

Bu süreçte de önderliğin büyük önemi görülmüş; alınan kararlara sahip çıkma ve bu kararları uygulayacak kadroların şekillendirilme noktasındaki emek, sabır ve tavassuz Devrimci Sol önderinin safasında somutlanmıştır.

Geçmişin ideolojik, kültürel sekillenmesiyle, yaratılmaya çalışılan yeni kültürün çatıştığı noktada 12 Temmuz katliamı gerçekleşti. Düşmanı küçümsemenin, ilke ve kurallarda ortaya çıkan disiplinliliklerin bedeli çok ağır olmuştur. Bunun yanında katliam karşısında Devrimci Sol'un kimi kadrolarının "şok olma" türü ifadeleri, savaşçı bakış açısının yerleşmesi konusunda henüz yolun başında olduğunu gösteren çarpıcı bir örnek olmuştur.

Ama önderlik durup bekleyemezdi. Hızla yaralar sarılmalı, sürecin kesintisine uğramasına izin verilmemeliydi. Bir yandan görevler yerine getirilerek boşluklar doldurulacak, öte yandan da 12 Temmuzun sonuçlarından çıkarılan dersler örgütün hücresine kadar taşınacaktı. 12 Temmuzda kahramanca çarpışarak şehit düşen önder, komutan ve savaşçıların mesajı açıktı: "Yoldaşlar bizi aşın". Bu başarılamazsa, askerî-politik bir örgütün özellikleri kazanılamazdı.

Süreç bu şekilde kavratılmaya çalışılmış, bu anlamda iler adımlar atılmış ve gerilim, örgütlenmede yeni açılımların öngörüldüğü savaşın yeni bir aşamasına gelinmiştir. Artık Devrimci Sol, önüne parti hedefini daha somut bir şekilde koyuyor, parti ismi konifans yeri gibi konular tartışma gündemine alınıyordu.

Böyle bir kesitte gerçekleşen 16-17 Nisan katliamıyla süreç kesintiyeye uğramıştır. Ancak Çiftelavuzlar'da devrimciliğin nasıl ele alınması gerektiği konusunda, etkisi ülke sınırlarını aşan, tarihsel ve evrensel bir direnişin yaratılması, ideolojik-kültürel sekillenme doğrultusunda Devrimci Sol'un en önemli kazanımlarından biri olmuştur.

Ölümün sıradanlaştırıldığı, kendini fed etme rahatlığının destansı bir şekilde

sergilediği "Fehavuzlar" direnişi, ülke halklarında yarattığı etkisiyle birlikte Devrimci Sol saflarında da kendine, örgüte güvenin hızla gelişmesine hizmet etmiş, ideolojik-politik güdülüğün Marksist-Leninstilerden yana olduğu kanıtlanmıştır. Saflarda yaratılmaya çalışılan yeni insan ve yeni kültür, şehitlerin sergilediği kahramanlıkta somutlanıyordu. Daha sonra Adana ve Ankara'da duvara karlılarıyla "Devrimci Sol" yazan SDB savaşçıları Ciftehavuzlar'da yaratılan onurlu halkaya yeni halkalar ekleyerek, ideolojik birliğe ve partye, yaratılacak yeni değerlerle ve bu değerlerin kökleşmesiyle ulaşılabileceğini göstermiştir.

Ayrıca, 16-17 Nisan katliamının hemen sonrasında girilen düşmandan hesap sorma süreciyle, 12 Temmuz sonrasının seçkinliği ve azaleti yaşanmamış, düşmana küçük çaplı bir iç savaş yaşatılarak neler yapılabileceği gösterilmiştir.

Bu olumluluklara rağmen 16-17 Nisan sonrası çeşitli engeller de gündeme gelmiştir. Bunlardan en önemlisi, ileri kadro kayıplarının yarattığı boşluk nedeniyle sürecin yeniden ve radikal tarzda düzenlenmesinin zaman almasıdır. Bu durum, pratik ve psikolojik anlamda bir gerilemeye yol açmıştır.

Böyleli fırsatları hiç kaçırmayan düşman hemen harekete geçerek, fili saldırılarıyla birlikte, devrimci hareket içindeki küçük burjuva unsurların zayıflıklarına süslenen programa hız vermişti. Düşmanın bu programın muhtemel sonuçları ve devrimci saflarda varlığını sürdüren küçük burjuvazinin isyan hazırlığı tam olarak görülmeyen ve yeterli önlemler alınmadığından, Devrimci Sol bir bütün olarak kapsamlı düzenlemelerin ve güçlü bir atılım hazırlanması için meşgulken, küçük burjuvazi de, tarihi ihanetine hazırlanmaktaydı.

16-17 Nisan'ın yaralanan büyük ölçüde sınırsız ve "Partinin Ariflesindeyiz" denilebilecek bir aşamaya gelmiştir. Türkiye halklarına parti müjdesinin verilmesinin önünde fazla bir engel kalmamıştır; iç düşmanın taşıdığı komploculuk ve ihanet potansiyelinden başka...

Parti, emperyalizm ve oligarşiye yapacak en güçlü savaş lanıydı. Parti, her boyutta iç hesaplaşmanın en radikal tarzda yaşama geçirilmesi demekti.

Hem savaşın, hem radikal bir iç hesaplaşmanın bedellerini göze alamayan küçük burjuvazi, kendince uygun gördüğü bir anda harekete geçti ve 13 Eylül

Darbe ihanetinin, Devrimci Sol'un ideolojik-politik hattıyla ilgili olmadığı daha en baştan açıldı. Darbeci ihanet çetesi, ihanetlini gizleyerek, kadroların karşısına Devrimci Sol önderinin görüş ve tespitleriyle çıktılar. Kişiyöydüler, yalancıydılar; gözlemleri ihliras bürümüşü. Bu çıplak gerçek Türkiye solunun tüm gözleme, darbecileri "siyasett" gibi gösterme çabalarına rağmen 13 Eylül 1992 tarihinden itibaren defalarca kaniildi. Ve darbecileri ihanete sürükleyen ihliras, kendi sonlarını hazırlayan, birilerine düşmesine yol açan faktör oldu.

Devrimci Sol kadroları, darbe ihanetini öğrendiklerinde hareket ve onun önderliğini tereddütsüz sahiplendiler. Bu alçakça saldırıya karşı tepeden tırnağa ülke doluydu. Sanatçı olamazdı ama ne pahasına olursa olsun bu leke temizlenmeli, darbe tüm ihşendiliyle mahkum edilmeliydi. Her şey birlik, geleceğe ve zafer içindi. Önderliğin konuşmasında kadrolar bu görevi başlarıyla yerine getirdiler. "Devrimci Sol bu kez boldur" diyenler bir kez

daha hüsrana uğradılar.

Bir bütün olarak Devrimci Sol ailesi, yıllardır süren mücadele içinde yaratılmış değer ve geleneklerin darbeciler tarafından dejenere edilmesine izin vermedi. Öportünüzün darbecilere destek olarak yaratılmaya çalıştığı toz-duman arasında Devrimci Sol halkının beyinine ve yüreğine kazınmış erdemleriyle doğrudan bir kez daha. Bahçelievler'de, Kızılkoprak'ta silahlarının son mermisine kadar savaşan, Devrimci Sol savaşçıların sloganları iç ve dış düşmana vurulan en güçlü darbe oldu. Devrimci Sol baş eğmediği ve kararlılığı, ideolojik sağlamlığı ile, dört taraftan kuşatılmışlığa rağmen dimdik ayaktaıdı.

Önderlikle birlikte hareketi sahiplenme ilk defa gündeme gelmiyordu. Ancak yaşananların hareket önderliği tarafından bir eğitim aracı olarak ele alınması sonucu; örgütlü sahiplenme, önderlik bilinci, örgüt hukuku, devrimci adalet konularında çok daha yüksek bir kavrayış düzeyine ulaşıldı. İç düşmanın nelerle kalıksılabileceği ve süreç içinde nasıl dış düşmana dönüştüğü noktasında enğin bir deneyim ve çok yönlü bir bakış açısına ulaşıldı. Artık içeriden ve dışından gelebilecek saldırılara karşı refleksler daha güçlü, küçük burjuva eksik ve zaafılarına karşı herkes daha duyarlıydı. Bu derslerle harekete geçen Devrimci Sol, darbenin tahribatına karşı da savaş açarak, tekrar "Partinin Ariflesindeyiz" diyebileceği koşulları hızla yakaladı ve ardından da 16 yıllık özleme yanıt veren DHKP-C'yi emekçi haklara armağan etti.

Disiplinin, Denetimin, Yaşamda Birliğin Olmadığı Yerde İdeolojik Birlikten Söz Edilemez

Bir insan nasıl yaşarsa, öyle düşüner. Bu gerçek, düzen etkilenneleri içinde devrimcilik yapan biri için daha da can yakıcıdır.

Devrimci bir örgüt içinde yer alan insanlar, eğer birbirlerinden çok farklı yaşam biçimlerine ve disiplin anlayışlarına sahipse, o örgütte ortaya çıkacak ideolojik şekillenmenin bütünselliğinden söz edilemez. Soyut teoride veya günlük gelişmelere ilişkin yorumlarda birbirine benzeyen söylemler tutulursa da yaşamı içindeki kopuklukla kültüre, hareket tarzına, taktik adımlara da yansıyacaktır. Kaldı ki, yaşamdaki farklılıkların süreç içinde söylenmiş ve ideolojik değerdendirilmelerde de farklılıklara dönüştüğünün sayısız örnekleri vardır. Devrimci yaşam, yerlini devrimcilikten uzak bir yaşamın teorize edilmesine ve bunun dile getirilmesine bırakılabilmektedir. Bu oportünizmin devrimci saflara sızması halidir.

Devrimci saflara ideolojik sızmaları engellenenlerin yollarından bir tanesi disiplin ve denetimi hakim kılmaktır. İlike ve kural ihlallerine, devrimci yaşamdan uzaklaşılmasına karşı, devrimci bir örgütün tüm bireyleri uyanık olmalı, bunların önüne geçmeyi görev bilmelidir.

Ortaya çıktığı anda masum gibi görünen küçük burjuva zaaf ve eksikliklerin, devrimleşmemiş kişilik özelliklerinin sonradan hangi boyutlarda sorunlara yol açabileceği yaşayarak görüldü. Her şeyin de yaşanarak öğrenilmesi gerekmiyor. Unutulmamalıdır ki "Hiçbir şey masum değildir". Yaşamdaki her ayrıntıya, atılan her adıma "kime hizmet ediyor" sorusunu sorarak yaklaşılmalıdır.

"Yaşamda birlik" konusu, farklı alanlarda görev alan devrimcilerin günlerini aynı şekilde geçirmeleri biçiminde anlaşılmalıdır. Zaten burada sözü edilen "yaşamda birlik" biçime değil, öze ilişkindir.

Sorun, kapasile ve yeteneklerin nasıl değerlendirildiği, zamanın nasıl geçirildiği, "24 saat devrimcilik" hedefine ne kadar yaklaşıldığıdır. Aynı veya farklı alanlarda çalışan devrimcilerin yaşam biçimleri arasındaki farkın asgariyesi immesi, devrimci savaşın şıortalarından birini oluşturmaktadır. Bu noktada başta yönetici-komutanlar olmak üzere herkese görev düşmektedir. Bir yandan ideolojik sağlamlığın her kadroda, savaşçıda hakim kılması için var olan eğitim programlarının takipçisi olunmalı, öte yandan iyi birer gözlemci ve denetleyici olmak için çaba harcanmalıdır.

İdeolojik Birliğin Sağlanması ve Korunup Güçlendirilmesi İçin Eleştiri-özeleştir ve Açıklık Zorunludur

"(Kongremizde) dünümüzü, bugünümüzü, geleceğimizi, kendimizi, her şeyi tartıştık. Neredeyse gökkubbenin altında tartışmadık bir şey bırakmadık. Açık olduk, açıklığı ilke edindik. Eksik ve zaafırlarda dirençlere karşı acımasız olduk. Eksik ve zaafırlara, yanlış düşünce ve eğilimleri karşı cephe den savaş açmak zorundaydık. Bu savaşta önce kendimizi de kazandırmalıydık."

(DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın DHKP/C Kuruluş Kongresine sunduğu rapordan) Devrim iddiasından yoksun bir örgütte eleştiri-özeleştir mekanizması sağlıklı işlemez, bu mekanizma devrimci larzda bir hesaplaşma platformuna dönüşmez ve dolayısıyla da hiçbir konuda tam bir açıklığa ulaşmaz.

Programa ve hedeflere varmada ısrarlı olunmadığında, olumluluklar ve olumsuzluklar yeterince tartışılıp, zengin dersler çıkarılarak yeniden pratiğe sokulup sınanmadığında, ideolojik birliği sağlamak olanaksız hale gelir. Öiderek verimsizlik, kendini tekrar etme, yaratıldığın körelmesi başlar. Eleştiri, özeleştir, tartışma, kolektivizm ve pratikten çıkan derslerle yeniden pratik şekillendirilerek bu olumsuzlukları aşmak mümkündür.

Devrimci hareket, tarih boyunca, bu yaklaşımı kendine kılavuz edinmiştir. Devrimci Sol önderi, daha önderlik iddiasıyla ortaya çıkarken, kendisi dahil, liderlik kurumunu masaya yatırmış, geleceğe ilişkin tespitlerinde ve ideolojik sağlamlık konusunda ayakları havada iddialar yerine bilimsel bir tenkitliliği seçmiştir. Örneğin, o yıllarda bir merkezi organın gereğini işaret ederken, "geleceği şüpheli de olsa bir merkezi organ şarttır" diyor. (Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın o dönemki el yazması notlarından)

Buradaki "geleceği şüpheli" vurgusu kendine güvensizlik olarak değerlendirilebilir mi? Böyle değerlendirilemeyeceğini, yaşanan tarih içinde Devrimci Sol önderliğinin geçirdiği evrim göstermiştir.

Önderliğin burada dikkat çekmek istediği nokta, Türkiye devriminin küçük burjuva kaynaktan beslenmesinden ibtidı, o dönem Organizasyon Komitesi'nin oluşturulan kadroların henüz THKP-C düşünceleri doğrultusundaki bir pratik içinde sınanmamış olmaları ve dolayısıyla devrimci anlamda maddi temeli olmayan bir "güverlin gereksizliğidir. İleriki süreçte -hem de çok geçmeden- İlk Organizasyon Komitesi'nde yer alan unsurların nicel çoğunluğu, önderliğin bu "şüphelerini" boşakırmayacak tarzda hareketin dışına düşmüşlerdir. Bu ilk gelişmeler de göstermiştir ki, ideolojik birliğin oluşturulması açısından olgulara, insanlara, topyekün

gelişmelere eleştirel bakmak bir zorunluluktur.

Önderliğin yaklaşımında somutlattan bu bakış açısı, daha sonraki yıllarda da korunmuş, gerek 1993 yılında hazırlanan "Hareketin Gelişimi ve Devrimci Mücadele", gerekse de 1990'da kaleme alınan "Yolun Neresindeyiz?" broşürlerinde, yaşanan süreçler kapsamlı değerdendirilmelere tabi tutulmuştur.

Ricat döneminin ve süreçte önderlik eden mekanizmaları eleştirisi olma özelliği taşıyan "Yolun Neresindeyiz?" broşürü pek çok sonuna işaret etmesinin yanında, özellikle ideolojik sağlamlık ve ideolojik birlik konularına vurgu yapması yanında da tarihselliğe sahiptir. Çalışma tarzı ve örgüt işleyişinin her yönüyle sorgulandığı broşürde, özellikle ki konuya; stratejik hedeften uzaklaşılması olmasına ve "Biz" olusunun kaybolduğuna dair açık vurgular yapılmış ve örgütün önüne kocayağı program, bu temel eksiklikler göz önüne alınarak oluşturulmuştur. Elbette, ihtiyaç duyulan programı yaşama geçirecek insanların da eleştiril-özeleştiril bir değerdendirilmeye tabi tutulmaları zorunluydu. Bu da ihmal edilemedi. Tüm ayak dirmelere, kavrayış eksikliğinden kaynaklanan sancılara karşın, yukarıdan aşağıya en açık şekilde bir hesaplaşma da ısrarı olmuştur. Bu hesaplaşma sürecinin başında önderliğin kadrolara verdiği eleştiri-özeleştir ve yine kadrolara sunduğu oray belgesi ise bu doğrultuda bir bilincin oluşması açısından titiz fonksiyon görür.

Böylesine zorlu bir hesaplaşmayı kaldıramayarak safları dışına düşenlerin durumu kayıp değil, ideolojik-örgütsel anlamının kazanılması sonucu olarak değerlendirildi. Zira, ya zaafırla, eksiklere prim verilerek, şekilsiz, amatörliğin hakim olduğu bir yapı olarak kalıncaktı ya da saflarlar atılarak, geleceğe güvenle bakabilen, atıldığı her adımda gelişen, ideolojik sağlamlığını her koşulda koruyabilen bir yeraltı örgütü, bir savaş örgütü olunacaktır. Doğal ki, ikinci yol seçilerek atılım gerçekleştirildi ve daha sonraki süreçlerde de hesap sorma-hesap verme anlayışı her düzeyde hakim kılınmaya çalışıldı.

Bu şekilde yaklaşılmasaydı Devrimci Sol'un DHKP-C'ye dönüşebilmesi bir yana, karşılaştığı onca zorlu engelden tekni dahi aşması mümkün olmazdı.

Parti silahına sahip olunan bu aşamadan sonra da aynı hesaplaşma ve açıklık geleceği korunacak, eleştiri-özeleştirinde acımasızlık bilinci canlı tutulacaktır. Bundan başka seçenek yoktur. Partiyi, ideolojisi savunmak bunu gerektiriyor. Aksi takdirde itidarı alacak güce erişmek temenni olarak kalacaktır.

"Kuşullar ne olursa olsun bey-nimiz sağlıklı düşünmek zorundadır. Sağlıklı düşünmek ve beyni korumak ideolojiden sapmamaktır. Kararı olmalıdır. İlike ve kural-lara uymaktır. Bunlar da yetmez. Beyni yani partiyi korumak, partiyi güçlendirmek mümkündür." (ayg)

Buradaki uyan ve emirleri yaşama geçiminin yolu; her alan ve görevde hedefe kilitlenmekten geçiyor. Bugün ideolojik birliğin anlamı budur. Bugün ideolojik birlik, partili-cepheli devrimcilerin, önüne partili-cepheli olma hedefini koyan herkesin, itkidarı bilinciyle hareket ederek, var olan programları hayata geçirerek savaşı yükseltmesidir. İdeolojik birlik, parti silahının önemini kavrayarak ve itidan ele geçirmeyi her şeyden fazla isteyerek, tarih yazma bilinciyle görevlere sarılmaktır.

Arafat'a karşı muhalefet güçleniyor

(Ortadoğu Muhabiri Tark Ziya)-23 Kasım 1994 günü toplanan Filistinli Güçler Koalisyonu Merkez Önderliği bir bildiri yayınladı. Bildiride geçtiğimiz günlerde 16 Filistinlinin katli ve 250'sinin yaralanmasıyla sonuçlanan saldırının sorumlusunun Arafat yönetimi olduğu vurgulandı.

Bildiride "... Arafat ve iktidarı, direniş şeridinde halkımızın evlatlarına karşı hayata geçirilen 16 şehit ve 250'nin üzerinde yaralaya mal olan suç katliamını tamamen sorumlusudur. Bu katliam Oslo-Kahire anlaşmasıyla planlanan-tasarlanan siyasetin terçümesi olmuştur.

Buradan yola çıkarak Filistin davası Arafat-Rabin-Clinton-Mubarek'in dediği gibi ağılık ve yaşam standartlarının yükseltimesi değil, ulusal ve Filistin kaderinin tayini davasıdır. Bu katliam suçu iç savaş meşalesinin (Filistinli-Filistinli) yakılması çerçevesindeki saptırmalardan biri ve Oslo-Kahire anlaşmasının sahiplerinin yaşadığı açmazın göstergesidir" denil-yordu.

Ayrıca emperyalizmin ve siyonizmin oyunlarıyla sorunun Hamas, İslami Cihat muhalefeti ile Arafat İktidarı arasındaymış gibi gösterilmeye çalışıldığına vurgu yapılıyor ve sorunun bütün Filistin halkı ve Arafat İktidarı arasında olduğu belirtil-yordu.

Bildiride, koalisyon önderliği aşğıdaki maddelerle karşı olduğunu belirt-yor.

-Oslo-Kahire anlaşması ve antiklanına,

-Toplumsal kurumların inşası adı altındaki otomatik idare iktidarının kurumlarına katılmasına,

-Sınırlı otomatik iktidarın Meclis seçimlerine katılmasına,

-Onlarla herhangi bir siyasi diyaloga,

Halkımızı işbirlikçi Arafat'a, işgal ordusuna ve yerleşimcilere karşı direniş yükseltmeye çağır-yoruz. Halkına bağlı bir kesim Filistin polislerini yönetmelerine baskı yapmaya, halkının evlatlarına ateş açmayı reddetmeye ve halk safına katılmaya çağır-yoruz" denil-yor.

Ayrıca 25 Kasım 1994 Cuma günü Gazze'de büyük bir yürüyüş organize edildiği bildiril-yor. Bu yürüyüş geniş çaplı bir kitlesellikte gerçekleşti.

Angola'da yaklaşık 20 yıldır süren iç savaşın 20 Kasım 1994'te Zambiya'da imzalanan "barış" anlaşmasıyla sona ermesi bekleniyor. Anlaşma Angola'da iktidarı elinde tutan MPLA (Halk Kurtuluş Hareketi) ile UNITA (Angola'nın Tam Bağımsızlığı İçin Ulusal Birlik) örgütlerinin temsilcileri arasında imzalandı.

Bilindiği gibi Angola 1970'lerde Afrika sömürgeciliğine ve emperyalizme karşı direnişin odaklaştığı bir Portekiz sömürge-siydi.

Portekiz sömürgeciliğine karşı özellikle 1961-1974 yılları arasında yürütülen gerilla savaşında ise üç ayrı örgüt yer almıştı. Ve başından beri ideolojik ve etnik ayrılıkları bünyesinde barındıran bir direniş olarak gelişmişti. Bu örgütlerden MPLA, 1956'da kuruldu ve sosyalist bir hareket olarak Angola halk savaşının önderliğini yaptı.

1950'li yıllarda Angola'da Portekiz sömürgeciliğine karşı başlatılan ulusal kurtuluş mücadelesi 1975 yılında Halk Kurtuluş Hareketi (MPLA) önderliğinde zafere ulaşmış ve Halk Cumhuriyeti kurulmuştu.

Diğer iki örgütten FNLA (Angola Halk Kurtuluş Cephesi) ise başta emperyalistler ve Güney Afrika tarafından destekleniyordu.

FNLA'dan ayrılan ve Jones Savimbi'nin kurduğu UNITA ise başlangıçta Çin'in desteğini aldı. Daha sonra Güney Afrika Cumhuriyeti'nin dümen suyunu girerek, karşı-devrimci bir hale soyundu.

Bütün bu gelişmelere rağmen MPLA gerek Portekiz sömürgeciliğine, gerekse emperyalistlere karşı uzlaşmaz bir tutum izledi. Ve sürdürdüğü mücadeleye FNLA ve UNITA'yı devre dışı bıraktı. Ancak emperyalistlerin destekledikleri bu karşı-devrimci örgütler tam olarak tasfiye olmadılar. Başta emperyalistler ve Güney Afrika ülkeleri olmak üzere, bölgenin gerici güçleri bu karşı-devrimci örgütlere kucak açılar.

Angola bağımsızlığına kavuştuktan sonra da başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist devletler tarafından tam 13 yıl boyunca tanınmadı. Ekonomik olarak da uluslararası alanda tecrit edildi, ambargo uygulandı. Afrika'nın bu yoksul ve geri kalmış ülkesi kendi haliyle baş başa bırakılıp, teslim olması beklendi.

Daha 1975 başında yani devrimin ilk yıllarından itibaren UNITA'nın karşı-devrimci saldırılarıyla karşı karşıya kaldı. Yine aynı yıllarda Güney Afrika'da devrimi boğmak amacıyla Angola'yı işgal etmek istemiş ve UNITA'yla birlikte başkente kadar ilerlemişti.

İşte böyleli bir ortamda, MPLA ile geçmişe dayanan ilişkileri sahip olan

Küba yönetimi bölgeye askeri birlikler göndererek gelişmelere müdahale etti. Doktoru, mühendisi, uzmanı ve danışmanı Kübalılar Angola halkının kurtuluşunu sahiplendiler. Ve Angola halkıyla birlikte devrimi inşa etmeye, savunmaya çalıştılar. Yalnızca askeri olarak 50 binden fazla Kübalı yıllarca Angola'da karşı-devrimci güçlere, Güney Afrika saldırılarına karşı Angola halkının yanında savaştı. Bu savaş Angola için bir varlık ve yokluk savaşıydı. Ve bu savaşta Küba'nın enternasyonal dayanışması Angola için tarihi bir öneme sahipti. Ve çok geçmeden Angola Küba birliklerinin yardımıyla Güney Afrika ordusunu geri püskürttü.

Ancak emperyalistlerin Angola devrimini yıkmaya çabaları hiçbir zaman bitmedi. Ve Güney Afrika ordusunun yerini UNITA'yla doldurmaya çalıştılar. Bu amaçla da Fransa'nın gözbebeği Zaire'de üsler açtılar. UNITA birliklerini Fast'a eğittiler. Güney Afrika zaten UNITA'ya her türlü yardımı, desteği sağlı-yordu. Hatta işin içine İsrail bile girmişti. ABD bütün gücünü UNITA'yı destekleyerek Angola devrimini boğmaya çalışı-yordu.

Yıllardır emperyalistlerin ve bölge gericiğinin UNITA aracılığıyla sürdürdüğü bu savaşta, Angola ekonomisi çökmüş, yüz binlerce insan ölmüştü. Sadece mayınlar nedeniyle sakat kalan insanların sayısı ise 80 bin civarındaydı. 2 milyon insan yerinden, yurdundan olmuş, 400 bin Angolalı ise komşu ülkelere sığınmıştı. 20 yıldır süren savaşın bilançosu 30.0 binden fazla insanın yaşamını yitirmesiydi.

Bugün yüzölçümü 1 milyon 247 bin kilometrekare, nüfusu on milyon olan Angola, başta petrol olmak üzere yeraltı kaynakları ve ekonomik potansiyel açısından, her şeye rağmen Afrika'nın en zengin ülkelerinden biri durumundadır. Emperyalistlerin Angola'yı köşeye sıkıştırma amaçları da işte bu yüzden hiç bitmemiştir. Hatta 1987'de Güney Afrika yeniden Angola'ya büyük bir saldırı başlatmış, ancak bu saldırısı da boşa çıkmıştı.

Sovyetler Birliği'ndeki uzlaşmacılığın gelişmesi ve Küba'nın da askeri gücünü geri çekmek zorunda kalmasının ardından iyice güçten düşen kendine güven-siz Angola hükümeti UNITA'yla masaya oturdu. Ve bir kez daha can ve kan bedeli kazanılan devrim, onu hak etmeyenlerin elinde, emperyalizmin dayattığı "çözüm"e teslim oldu.

Ekonomik anlamda emperyalizmin istediği doğrultusunda (Dünya Bankası ve IMF'nin tavsiyeleri dikkate alınarak) bir reçete uygulanacak, siyasi planda da savaşın "tarafaları" ABD diplomasisine

ANGOLA

Devrimin kazanımları uzlaşma masasında

endekslenerek masaya oturacaklardı.

Sonuçta 1991'de MPLA yönetimiyle UNITA arasında bir ateşkes imzalandı. Bu anlaşmanın garantörlüğünü de ABD, SSCB ve Portekiz üstlendi. Ve BM denetiminde bir "geçiş süreci" öngörüldü. Bu anlaşmayla UNITA, MPLA hükümetini tanıdı. Silahlarını teslim etmeyi, askeri birliklerini terhis ederek, ulusal orduya katılmayı kabul etti. UNITA siyasi bir parti olarak BM'nin gözetiminde seçimlere katılacaktı.

Sonunda seçimler Eylül 1992'de yapıldı. Emperyalizmin bütün desteğine, MPLA'nın emperyalizme uzlaşmasına rağmen Angola halkı UNITA'yı değil, MPLA'yı destekledi. Parlamento seçimlerinde MPLA yüzde 53.74 oy alırken, UNITA yüzde 34.1 oy almıştı. Ve BM gözlemcileri de seçimlerin "adil" geçtiğini açıklamışlardı. Buna rağmen UNITA seçim sonuçlarını tanımadı. Eskiye kıyasla daha şiddetli bir savaş başladı. Ölü sayısı kısa sürede 10 binleri geçti.

Emperyalistler ve BM tekrar devreye girdiler. Bu kez ABD bizzat görüşmelere katılıyor ve "tarafaları" tekrar masaya çağır-yordu. MPLA'dan, iktidarı UNITA ile paylaşmasını istiyordu. Daha önce sürdürülen görüşmeler ve anlaşmalarla UNITA hükümete her düzeyde katılacağını da garanti altına almıştı. Hatta UNITA lideri Savimbi'nin devlet başkanı yardımcılığı güvence altına alınmıştı. UNITA'nın dağıtacağı birliklerinden 5 bin bölgeleş birimler halinde oluşturulacak polis gücüne katılacaktı.

Aynı zamanda UNITA'ya 4 bakanlık ve bakan vekilliği sağlanı-yordu. Ayrıca 1992'de yapılan seçimlerin ikinci turunun da yenilenmesi öngörü-lüyordu. Anlaşmayla UNITA'nın kısa dalga radyosu da yayın hayatına yeniden başlayacaktı.

Bütün bunlara rağmen UNITA lideri Jonas Savimbi can güvenliğinin olmadığını öne sürerek, imzalanması beklenen anlaşmanın yapılabacağı Zambiya'ya gitmedi.

Ancak emperyalistlerin beklemeye tahammülleri yoktu. Ve bir an önce iktidarı paylaşmak istiyorlardı. Anlaşmayı imzalayan "BM temsilcileri" ve "yerli işbirlikçileri" (Güney Afrika ve Zambiya) bu durumu UNITA'nın görüşmelerde yerleri derecede temsil edildiğini belirterek açıklıyorlardı.

Sonuçta bu anlaşmayla Afrika ve Angola halkının değil, emperyalistlerin isteği gerçekleşmiş oldu. Çünkü halkların kurtuluşu ve istediği tüm dünyada ezilen halkların sömürden ve baskıdan kurtulmasıdır. İşte halklar gerçek özgürlüğe ancak o zaman kavuşmuş olacak ve gerçek barışa ancak o zaman ulaşılacaktır.

Karabük'ten Ankara sokaklarına işçiler: "Ekmeğimizi İtlere Yedirtmeyeceğiz, İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız"

Sokaklar, meydanlar, işyerlerinin ölü işçilerin, memurların sesiyle inledi. Ağıdın ferman dinlemeyeceği bir kez daha görüldü. Ancak bu haykırışlarda sadece ekmeği sahiplenme, açığa karşı durma yoktu. Emekçiler bu defa ekmekten öte, onursuz bir yaşam olmayacağını haykurdılar. Siyasi iktidar on yıllardır uyguladığı sopalı ve yasağı baskı mekanizması, san sendikacılık sultasıyla emekçilerin içindeki insanca yaşam değerlerini yok etmeyi başaramamıştı. "KİT'ler Bizimdir Bizim Olacak" derken ekmeğine, "Bağımsız Türkiye", "İMF'ye, Dünya Bankasına Hayır" derken onuruna düşkünlüğünü gösterdi. Siyasi iktidar yetkilileri emeği satan, onuru çöğnetenlerin verdiği söz ne kadar "söz" olacaksa, bu sözlerden birini vererek ötekili indirmeye çalıştı. Sendika ağaları ise bu defa sığınacak-delik aradılar.

Evet, emekçiler bir süredir dört koldan yürüyorlar. Masa başlarında, mekâne başlarında, kızgın firm kenarları, yeraltının maden derinliklerinde hayati nasıl ekleleceklerini çok çeşitli eylemlerle gösterdiler. 5 Nisan kararlarının erisindeki eylemlerden sonra uzunca bir bekleviş ve sendikacıların kararlarına yaslanma sürecinin ardından, çalışanlar ellerindeki ekmeğin parça parça kopartıldığını gördüler. Ve PTT ve demiryolu emekçilerinin Ekim'de başlattığı eylemler demir-çelik ve maden işçilerinin ayağa kalkmasıyla daha da yoğunlaştı. İşyerlerindeki tezgahlarını bırakan işçiler Ankara sokaklarını bir gün kilit-

leyerek güçlerini gösterdiler.

Sendika Ağaları İşçilerin Gazabına Uğradı
Büyük kemçe dayanmak üzereyken, Türk-İş her zamanki taktiklerinden yine birine sarıldı. Taban tepkiliydi. Toplu iş sözleşmesi alacakları konusunda işçilere Türk-İş'in yaptığı uzlaşmanın neler kaybettirdiğinin acısı henüz dimmemişti. 18 Kasım'da toplanan Türk-İş Başkanlar Kurulu, hükümetin işçilerin memurlaştırılmasını amaçladığı 1995 Bütçe Tasarısı'nın Meclis'te görüşüleceği gün işçi ve sendika yöneticilerinin bir kısmıyla Ankara'da Meclis'e yürüyecaktı. Türk-İş'in aldığı bu karar Demokras Platformundaki Hak-İş, DISK ve KÇSP tarafından da destek görecekti.

Ankara'daki yürüyüş günü tasarının görüşüldüğü 26 Kasım'dı. Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral ise her zamanki gibi eylemden önceki akşam, Tansu Çiller ile görüşerek, tasarıda ilgili maddenin iptol edilmesini için söz almıştı. Bu "söz" üzerine Bayram Meral, yürüyüşe gerek kalmadığını açıkladı, rtokat işçiler önceden planlandığı gibi pankart ve avizeleri hazırlayarak 25 Kasım akşamından itibaren Ankara'ya hareket ettiler. Ankara'da Tandoğan Meydanı'nda toplanan on binlerce işçiyi bir "kaza" çikamadan işyerlerine geri göndermek isteyen B.Meral, Necati Çelik ve Rıdvan Budak işçilerle birlikte Anıtkabir'e çelenk bıraktılar. Buradan Meclis'e yürünmesi

Ankara, 26 Kasım-Olgarışının, işçinin ekmeğini elinden alma çabalarının ve sarı sendikacılığın kurduğu harikata mücadeleyle açılacağı bir kez daha gösterildi.

gerektiğinde, B.Meral Hava Kuvvetleri Komutanlığı önüne gelindiğinde yürüyüşün amacına ulaştığını söyleyerek işçilerin dağılmasını istedi. DISK Genel Başkanı Rıdvan Budak da Bayram Merali onayladı. Türk-İş yönetimi ve diğer sendikacıları sıklıkla protesto eden işçiler "İşçiler Meclisi" sloganını attılar. Polis bariyerini zorlayarak yaran bir kısmı işçi, Meclis önüne yürürken, polis diğer işçilere saldırdı. Ancak binlerce işçinin öfkesi karşısında geri adım attı. Bayram Meral

ise "Satılmış Başkan" sloganları altında ortadan kayboldu. İşçiler polisin "dağılım" çağırısına uzun süre dağılmayarak bariyerin arkasında beklediler. Bu arada eylem yerinden arabaya kaçmaya çalışan B.Meral bozuk para, taş ve kola kutuları atılarak protesto edildi. Arabadan inip işçileri sakınlarmayı hedefleyen B.Meral, "Biz sattın. Hükümetin usadı" sloganları altında yeniden işçilerin saldırısına uğrayınca polis tarafından alınarak bir ayakbağı dükkanına sokuldu. Buradan da polislerin çemberi altında Çankaya Polis Akademisi Lokaline götürülen Meral'in peşini işçiler burada da bırakmadılar. Polis Lokalini göstererek "Burası Türk-İş'in Lokali mi?" diye tempo tutan işçiler bir saat boyunca çeşitli sloganlar atarak protestolarına devam ettiler. Buradan gruplar halinde dağılan işçiler, Ankara caddelerinde protestolarına devam edecek uzun süre trafiği aksattılar. İşçilerin büyük bir kısmı da Türk-İş Genel Merkezine yürüyerek, eylemlerini sürdürdüler. Evet, bu defa Türk-İş'in "önce karar al, eylemin hemen öncesinde hükümetle işbirliği yaparak kararı ertelediğini" açıkladı; diğer işçilerin bir kısmı karara uymayıp, eyleme gelirse sıkıca avucunun içinde tutarak geldiği yone geri gönder" planı tutmadı. Başta Bayram Meral olmak üzere Türk-İş yöneticileri ve DISK Genel Başkanı Rıdvan Budak kabus gördüklerini sandılar. Sendikacılık saltanatı ve bürokrasinin her şeye kadir olmaya devam edeceğini düşünerek yeniden ve yeniden "bal"(!) akan ağızlarına işçilerin yine kafa sallayacağını düşündüler. Oysa yaşamda işçiler çok çarpıcı gerçeklerle koyun koyuna yaşıyorlardı. Sofralarında eksilen ekmeği işten atarak bunalmılara sürüklenen arkadaşlarını, peşkeş çekilen "baba yadigarı" fabrikaları, yarınsız bırakılacak çocuklarını gözmeden gelmiyorlar. "Sözler bunları çözmeye yetmiyor, sarı sendikacılar emekçiyi temsil etmiyor. Bu gerçekler, işçileri Ankara'da zincirlerinden boşanmasına harekete geçirerek, sarı sendikacılığın lafla değil, mücadele ve yalnızca mücadele ile gerileteceğini gösterdi.

PTT emekçilerinin mücadelesinden...

karşı emek ve özgürlük mücadelesi için yola çıktıklarını belirten kamu emekçileri mücadelelerinde kararlı olduklarını belirttiler. Eyleme Eğil-Sen başta olmak üzere çeşitli demokratik kurum ve kuruluşların da yoğun katılımı oldu. Eskişehir'de gerçekleşen ilk kitlesel memur eylemli olduğu bakımından bu eylemin önemli bir yeri vardı.

Kocaeli'nde 2 Günlük İş Bırakma

Tüm Haber-Sen üyesi 1100 kamu emekçisi, grevli-toplu sözleşmeli sendika haklarını alabilmek için 2 günlük iş bırakma eylemi yaptı. PTT çalışanlarının eylemine Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu da destek verdi. Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı eylemde, "Sadaka Değil, Toplu Sözleşme", "Devlet Güdümli Sendikaya Hayır", "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı. 25 Kasım günü de destekler, gün boyu atılan sloganlarla ve çekilen halaylarla gasp edilmiş, susturmuş geçen uzun yılının acısının çıkartıldığı mesajını veriyordu.

Eylem İzmir'de Basın Açıklamalarıyla Desteklendi
Tüm Haber-Sen üyesi kamu emekçileri 24 Kasım sabahı Karşıyaka PTT'si

önünde toplanarak basın açıklaması yaptılar. Öğle saatlerinde ise Basmane PTT'si önündeydiler.

Tüm Haber-Sen'li kamu emekçilerinin bir hafta süreye bağlattıkları grev, İzmir'de 25 Kasım günü sabah Yenisehir PTT'sinde toplanan kamu emekçilerinin eylemleriyle devam etti. Grev sözcüsü Bekir Büke yaptığı konuşmada "Aldığımız maaşla çocuklarımız okula harçlığı bile veremiyoruz.

Bakkalın, manavın önünden borçlarımız yüzünden geçemiyoruz. Hak verilmez alınır şınyarla yola çıkarak grev hakkımızı söke söke alacağız" dedi. Sloganlar ve çekilen halaylardan sonra PTT emekçileri eylemlerine Gümrük PTT'si önünde devam ettiler. Burada çeşitli demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla birlikte 2 bin kişi toplandı. "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşçi Memur El Ele Genel Grev" sloganları atıldı. Hükümet istifaya çağılırken, merkez müdürlükte çalışanlar grev yapmaya davet edildi. Ancak Başmüdür Sami Gider çalışanları tehdit ederek "dışarı çıkarsanız içeri almayız" diyerek sivil polisleri içeri aldı. Fikri katlımı engelleme çabaları ise boşa gitti. Tüm engellemelere rağmen dışarı çıkıp eyleme katılanlar olduğu gibi penesreden işyerinde çalışmayan kamu emekçileri de oldu. Eyleme Tüm Gıda-Sen, Sağlık-Sen ve Tekel işçileri de destek verdi.

İstanbul'da Tüm-Haber-Sen'li kamu emekçilerinin bir hafta iş bırakma eylemi ülke çapında yayıldı ve destek buldu. 21 Ekim'de İstanbul'da başlayan eyleme daha sonraki günler diğer illerin PTT çalışanları da katıldı.

Eskişehir'de PTT Çalışanları İş Bıraktı

Tüm Haber-Sen Genel Merkez'inin 21 Kasım'da başlattığı eylemlere Eskişehir PTT Çalışanları 24 Kasım günü iş bırakarak destek verdi.

Başta sürgünler, özlük hakları, grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarının yapılması taleplerinin yanıtlanması, özelleştirmeyle birlikte yaratılmak istenen örgütüstüleştirme, sendikasılaştırma

Mimar-Mühendisler: "Bir adım yetmez"

"Artık sokaklar sesimizi duyacak, kamuyu öğrenecek, hükümet gücümüzü gösterecek. Kalıcı ve sürekli çözümün toplu sözleşmeli-grevli sendikalarla sağlanacağını bilincindeyiz." Evet, bu sözleri bu kez 19 Kasım günü, yağın yağmura yağın, Ankara'nın Tandoğan meydanını dolduran mimar-mühendisler söylediler.

Mimar-mühendisler Ankara sokaklarında haykardıkları "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun IMF", "Mimar-Mühendisler Halkın Yanında", "Onurlu İşe Onurlu Ücret", "Yağın Talana Sen" sloganlarıyla ülkede estirilen devlet terörüne, hükümet politikalarına ve toplumsal çirliyme karşı seslerini yükselttiler. Ve ilk kez 12 Eylül sonrası yapılan düzenlemelerle etkililiği daraltılan mimar-mühendisler, daraltılan elbiselerini söküp yemeden dikmenin ilk adımıyla atmaya başladılar. Ekonomik-de-mokratik haklarının ve ulusal kaynaklarımızın yok edilmesine -karşı, iktidara eylemlerinin süreciği yönünde bulundular.

Mimar-mühendisler, varılan hareketliliğin bir saman alevi gibi parlayıp sönmemesi, güçlü bir sese dönüşebilmesi için diğer emekçi kesimlerin bundan yularca önce üzerlerinden attıkları 12 Eylül'ün ötü toprağını silkinerek atmak zorundadırlar. Mimar-mühendisler '90 bahar eylemleriyile başlayan ve bugün toplumsal muhalefetin önemli dinamiklerinden biri olan kamu emekçilerinin hem örgütlülük, hem de politik olarak çok gerisindedirler. Bunu esaslık vasa dışılık fobisine kapılmadan, iktidarı vereceği içi boşaltılmış sendikal hak kırılmaları beklemiden fiili ve mesru sendika anlayışını hayata geçirmekle mümkündür.

Bunu başlamak, örgütülüklerimizi yeniden gözden geçirip daha sağlam, daha kitlesel ilişkiler yaratıp mücadeleyi odalardan sokağa çıkarmakla sağlanacaktır.

Bu yüzden her geçen gün emekçilere daha fazla yaklaşan mimar-mühendisler, yılların alışkanlığı a bürokratik, durağan ve hantal yapılarını kırmak, daha kitlesel ve militan bir örgütlenme ve mücadele anlayışı izlemek zorundadırlar.

Eğemenlerin işçiler, kamu emekçileri ve mimar-mühendisler arasında yarattığı suni ayrımlar asılamdır. Mimar-mühendisler gerçek dostlarının emekçi halk olduğunu bilerek, sendika çalışmalarını bu ayırım karşısında duran ve tüm emekçilerin ortak örgütülüğünü savunan bir rotaya oturtulmalıdır.

Çünkü işçisi, memuru, mimar-mühendisiyle tüm emekçilerin sorunlarının ortaklığı hiçbir dönemde görülmeyen bir çıplaklıkla ortadadır. Tüm çıplaklığıyla gözden çıkarılan, insan yaşamı ve ülke değerleridir. İnsan yaşamını, ülke değerlerini sahiplenmek, katiatların önünde set olabilmek, bugün **avaklar altına alınmaya çalışan meslek onurunun** korunmasıdır. Yaşamda ıkdalı ve onurlu olmak istiyorsanız, mimar-mühendisler geleceğe dönük bir tutuma sahip olmak zorundadırlar.

Eğemenlerin tüm emekçi halka yönelttiği saldırılara karşı işçisi, memuru ile mimar-mühendisi aynı cephe, birlikte karşı koymalıdır. İşte ancak o zaman ekonomik-demokratik haklarımızı kazanabiliriz. Sendikal halk ve özgürlüklerimizi iktidara ancak böyle dayatabiliriz.

Bugün mimar-mühendisler "Bir adım yetmez" deyip arkasını getirmelidirler. Memurların sendikal mücadele geçiminden gerekli sonuçları çıkartarak, geçmişi aşan bir örgütlülük ve mücadele an-kıyısından bir adım geri düşmemek zorundadırlar.

Mimar-mühendisler için önümüzdeki dönemi belirleyecek olan, bu mücadele anlayışına ne kadar sadık kalacakları olacaktır.

Sendikal Haklar ve Demokrasi Kurultayı üzerine

İstanbul, Kocaeli, Sakarya, Zonguldak, Kırıkkale, Tekirdağ ve Gebze kamu çalışanlarına dönük olarak planlanan Haklar ve Demokrasi Kurultayı, İstanbul'da yapıldı. 26-27 Kasım'da Zafer sinemasında yapılan kurultay, geçtiğimiz günlerde Adana'da yapılan kurultayla birlikte memurların ikinci kurultayı oldu.

Bu kurultay, yaşanan tikanıklığın aşılması noktasında kamu emekçilerini eğitmeyi, bilinçlendirerek duyarlılık yaratmayı amaçladı. Kurultaya olan katılma, konuşmacılara gösterilen ilgiye baktığımızda, kurultayın bu amaçına ulaştığını söylemek mümkün olmuyor. Kurultaya katılanlar her yerde görülebilen bildik tanıdık yüzlerdi. Divan Başkan'ının kurultay için 60 milyon masraf edildiğini, bu nedenle bu zeminin iyi değerlendirilmesi gerektiğini belirtmesine rağmen, tıpkı kongre salonlarında olduğu gibi, kurultayda da her sendika üyesi ya kendi konuşmacısını dinledi ya da salonun dışında kulis yaptı. Oysa tikanıklığın aşılması noktasında herkesin görüşlerini samimice ortaya koyup tartışması, açık konuşmasında özellikle belirtilmişti.

Kurultayda iki gün boyunca diğer illerden gelen temsilciler yanında, KÇSP ve bağlı sendikalar adına konuşanların dışında, kamu çalışanlarının mücadelesiyle yakından ilgili konular da konuşuldu.

Aslında kamu emekçileri grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesini kazanmanın, baskıları geri püskürtmenin yolunu nereden geçtiğini pekala biliyorlar. Kurultay boyunca yapılan konuşmalarda bu bir kez daha açık seçik olarak ifade edildi. Ne var ki, "Aynesi iştir kişinin lafa bakılmaz" sözlerinin doğruluğu göz önüne alındığında "-meli, -malı", "-malıyız, -meliyiz" türünden yaklaşımlarla öleden beri olması gerekenleri veya daha önceliklerini tekrarlamış oludular. Zaten fazla dinleyen de olmadı. Yalnız bu konuşmalar içinde PTT emekçilerini temsil yapan

konuşma, uyuşukluğu biraz da olsa parçaladı. Kurultay öncesi beş gün eylemde olan PTT emekçilerinin konuşmasında bu eylemlerin sıcak havası ve diğer kamu emekçilerinin "bekle-gör" politikasına karşı eleştirileri vardı, Özcesi, "tikanıklık" ve "eğitim için kurultay" diyenlere karşı PTT ve demiryolu emekçilerinin içinde bulunduğu etkili eylemler, tikanıklığın kafalarda olduğunun spzından başka bir şey değildi.

Kurultayda eleştiri konusu olan konulardan biri Eğitim-Sen adına yapılan konuşmaldı, öleden beri kamu emekçilerinin mücadelesinde önlende yer alan eğitim emekçileri, konuşmalarında oldukça radikalidiler. Örgütlenmelerinin ilk aşamasında iş bırakma eylemini "Üye sayımız az, talideyiz..." gibi gerekçelerle savsaklayan Eğitim-Sen, "60 bin üyem var" demesine karşın, diğer kamu çalışanlarına yine ne pahasına olursa olsun üretilen gelen göç kullandıklarını salık verdi. Eğitim-Sen'in bu tavırına diğer kamu çalışanları sözle satışarak "Siz neredesiniz, siz neden yapmıyorsunuz" diye tepki gösterdiler.

Zonguldak'tan gelecek 15 şube adına konuşan konuşmacı, önümüzdeki ay planlanan iş bırakma eyleminin bir gün değil, 4-5 güne kadar yapılmasını özellikle istedi.

Kafaları sınıfsal çıkarılardan çok, dar grup çıkarılarına çalışanlar bu zihniyeti burada da sürdürdüler. Kurultayın bir yürütme komitesi vardı, Salona asılacak döviz ve pankartların onun sorumluluğundaydı. Ancak birileri erkenden salona giderek yürütmenin inisiyatif dışında, sadece kendilerini ifade eden "İş Ekmek Özgürlük" yazılı bir pankartı salona asıtmış, divan kuruluna da kendi yandaşlarını seçtiklerini konuşma hakkının verilmesi noktasında yanlış davranmasını sağlamışlardı. Bu dar

gruppu rafından birlikte mücadeleyi zedelediği için sık sık eleştirildi.

Kamu Çalışanları Sonuç Bildirgesine Sahip Çıkmalı

Kurultayın sonuna doğru ortaya çıkan görüşleri için alan bir sonuç bildirgesi yayınlandı. Ülkenin içinde bulunduğu durum ve emekçilerin yaşadığı sorunların açıkça belirtildiği bildirgede, neler yapılması gerektiği ortaya konuldu. Yapılması gerekenlerin neler olduğuna ilişkin ortaya çıkan görüşler gerçekten de kamu emekçilerine mücadelede yer alıracak ve onları kazanıma ulaştıracak bir içerikte. Önemli olan bildirgede yer alan bu görüşlere sahip çıkması ve sadık kalmasıdır. Bu görüşlerin bazıları şöyle:

-Konfederasyonlaşma bu süreçte kamu emekçileri sendikaları için acil bir sorun değildir. Yasaya endekslilik olarak gündeme getirilen konfederasyonlaşma ve birlik sorunu ancak ve ancak **fiili mücadele ilkesini hayata geçirecek yükseltecekleri mücadelelerin üzerinde şekillenmelidir.**

-20 Aralık 1994 tarihli KÇSP'nin bir günlük iş bırakma kararını bir günlük olmaktan çıkartıp, birkaç güne yayılmalı ve daha uzun süreli eylemler örgütlenmelidir.

-Konfederasyon Esğüdüm Yürütmesi lağvedilmelidir.

-Mucadele sürecimizde TİS hedef olarak ön plana alınmalıdır. Son tavrında da göz önünde tutularak Türk-İş yönetimi kanınmalıdır.

Emekli öğretmen

Hayrettin Öztürk:

"Onurumu takas etmem"

24 Kasım öğretmenler Günü yine şaşaalı ve bol protokolli törenlerle kutlandı(!). Trabzon Lisesi'nde düzenlenen törende emekli öğretmenlere verilen şilti reddeden Hayrettin Öztürk, resmi ideolojinin sultıman geçmesini istediği törenlerde mesleki ve insanî onurunu savunarak örnek bir davranışta bulundu.

Mehmet Akif Ersoy İlköğretim Okulu'ndan bu yıl emekli olan Hayrettin Öztürk, kendine ödül verileceği sırada sahneye çıkarak "28 yıllık öğretmenliğim süresince ekonomik, demokratik, düşünsel, mesleki anlamda onurum sürekli zedelendi, dahası hiçe sayıldı. Bu anlamda, bugün tarafıma verilerek istenen 'onur belgesini kabul etmiyorum." dedi. Törende hazır bulunan pek çok kişinin alkışlarıyla onaylanan bu sözler, törenin protokol kısmında bir bomba etkisi yarattı.

"Öğretmenini halka şikayet eden, itihamı ve suçlamalarıyla öğretmenlik mesleğini gözden düşürmeye çalışan, öğretmeni hapse atan, sürgünlere gönderen, görevden alan anlayışa karşıym" diyerek derginize bir demez veren Hayrettin Öztürk protestosunun nedenini bir cümleyle özetliyor: "28 yıllık yarıngından yaralı da olsa kurtarabildiğim onurumu, mesleğimin son gününde bir kağıt parçası ile takas etmeyeceğimi herkes bilmelidir."

Öğretmenler "24 Kasım'a karşı çıktı

Trabzon'da eğitim emekçileri 24 Kasım'da Eğitim-İş Sendikasında bir basın toplantısı düzenleyerek, öğretmenler üzerindeki baskıları protesto ettiler. 24 Kasım Öğretmenler Günü vesilesiyle yapılan toplantıda öğretmenler, 24 Kasım'ın öğretmenlere gün olarak verilisi ve kutlama biçimini onaylamadıklarını belirttiler. Yapılan basın açıklamasında ise, "Bugün Türkiye'nin en fazla ezilen kesimi kamu emekçileridir. Biz öğretmenler de bu durumdan payımızı habsıyla alıyoruz. Bugüne kadar olan uygulamalarda hatırlı ve örgütlü kesimler vaziyeti kurtarıken, sonunda olan bizlere olmuştur" denildikten sonra, taleplerini sıralayarak basın toplantısını bitirdiler.

"Saldırılar karşısında sessiz kalmayacağız"

Üniversiteler açıldığında beri, idarelerin, polis ve sivil faşistlerin üniversite öğrencilerine yönelik saldırıları günden güne artıyor. Öğrenciler okul koridorlarında ölümle tehdit ediyor, evleri basıyor, kantinde sivil faşistlerin saldırısına uğruyorlar. İdare, polis, sivil faşist işbirliğiyle gerçekleştirilen bu uygulamalara karşı çıkmak öğrenci gençliğinde duran en önemli görevdir.

Faşist Saldırılar Protesto Edildi

Erzurum yüksek öğretim kurumlarında okuyan devrimci-demokrat ve yurtsever öğrenciler 27 Kasım günü yaptıkları basın açıklamasıyla polis, idare ve sivil faşist işbirliğini protesto ettiler.

Eğitim Fakültesi'nde bazı eğitim görevlerinin MHP'yi öven konuşmalar yaptığını ve bazılarının da öğrencileri notla ve okuldan atmakta tehdit ettiklerini açıkladılar. Mustafa Önder adlı faşist öğretim görevlisinin de "Bir soku öğrenciyi iki yıl üst üste sınıfta bırakmışsanız ne mutlu bana. Bu benim görevimdir." dediğini belirten öğrenciler, faşist idare ve öğretim görevlerinin bu baskıları yüzünden bazı öğrencilerin okuldan ayrıldığını söylediler. Açıklamada polis-idare işbirliğine geçen öğrenciler, geçtiğimiz günlerde demokrat öğrencilerin evlerini basan polisleri, evde bulunan kitap, ve dergilere el koyarak öğrencileri tartaklayıp tehdit ettiğini ifade ederek "Bu gibi davranışların devam etmesi halinde ise sessiz kalmayacağımızı kamuoyuna bildiririz" dediler.

Dinletiyeye Faşist Saldırı
Samsun Fen Fakültesi kantininde 16

Kasım günü saz dinletisi vermek isteyen devrimci-demokrat öğrenciler, sivil faşistlerin saldırısına uğradılar.

Fen Fakültesi kantininde toplanıp, saz dinletisi vermek isteyen devrimci demokrat öğrencilere saldıran sivil faşistler, öğrencileri tehdit ettiler. Okul idaresi tarafından da desteklenen sivil faşistlerin saldırıya geçmesi için fırsat yaratma çabası içinde olmaları üzerine, öğrenciler dinletiyi ileri ki bir tarihe ertelediler. Akşu'larla kantinden ayrılan öğrenciler, okul dışından da gelen ve aralarında faşist sefferden Ercan... ve Hamdi Zenginbaşı'nın da bulunduğu 100 kişilik faşist çetesinin saldırısına uğradı. Saldırı sırasında okulda bulunan polisler ise hiçbir müdahalede bulunmadan, saldırıyı izlemekle yetinirken, öğrenciler ise bundan sonra sivil faşistlere karşı, özgüvenle daha ciddi bir örgütlenme yaratmanın zorunlu olduğunu belirttiler.

Devrimci Güç Birliği:
"Baskılara Karşı Mücadeleyi Yükselteceğiz"

TYÖ-DERİ öğrenciler, Öncü Partizan okurları ve Genç Sosyalistler tarafından oluşturulan Devrimci Güç Birliği 21 Kasım günü Trabzon Cumhuriyet Saravli'ne yaptıkları suç duyurusunda okulda sivil polisler tarafından sürekli ölümle tehdit edildiklerini söyleyerek, başlarına gelebilecek olumsuzluklardan bu polislerin sorumlu olduğunu belirttiler.

Yaptıkları suç duyurusunda sürekli okulda döşen sivil polislerin devrimci-demokrat öğrencileri rahatsız ettiklerini ve yalnız gördüklerinde "Ölümün bizim elimizden olacak" şeklinde tehdit ettiklerini anlattılar. Bu polisler tarafından okul dışında da rahatsız edildiklerini belirten

öğrenciler, kimliklerine el konulduğunu ve almak için gittiklerinde dövülerek hakaretlere maruz kaldıklarını söylediler. Daha sonra rektörlüğe geçen öğrenciler, Rektör yerinde olmadığı için Genel Sekreterle görüşüler. Ancak iki öğrenci temsilcisinin dile getirdiği sorunlar görmezden gelindi. "Okulda sivil polis istemiyoruz" diyen öğrenciler dilekçe verecek muhatap bulamadılar. Öğrenciler rektörlere görüşmeye çalışırken, sivil polisler yine ortalıkta dolaşarak, öğrencilere gözdeği vermeye çalışıyordu. Üniversitenin özel güvenlik görevlileri ise öğrencileri dağıtmak için polislerden çok çaba gösterdiler. Dilekçelerini rektörlüğe bırakan öğrenciler daha sonra oradan ayrıldılar.

Girişimlerinden bir sonuç alamayan Devrimci Güç Birliği, "Baskılara karşı sessiz kalmayacağız" dedi.

Burdur Eğitim Fakültesi
Öğrenci Demekçi Öğrenci Sorunlarına Şahip Çıkıyor

Burdur Eğitim Fakültesi'nde devrimci-demokrat öğrenciler tarafından kurulan Burdur Eğitim Fakültesi Öğrenci Demekçi (BEFÖD) okulda yaşanan sorunlara sahip çıkıyor. '94-95 öğretim yılı başında öğrencilerden İsparta Süleyman Demirel Üniversitesi Vakfı'na bağış adı altında 500 bin lira toplanması karşısında harekete geçen BEFÖD Dekanlık, Belediye Başkanlığı, Valilik ve demokratik kitle örgütleriyle görüşerek, bu uygulamanın kaldırılması için mücadele etti. Ve çalışmalarının sonucu olarak bu soyguna son verildi. Hasta öğrencilere de sahip çıkan demek, kansere yakalanan bir arkadaşlarına yardım amacıyla demokratik kitle örgütlerinin de desteğiyle 12 Kasım günü

düzenledikleri geceyi arkadaşlarının ölümü üzerine bir anmaya dönüştürerek, topladıkları parayı da ailesine verdiler.

Sorunları bunlarla sınırlı kalmadığını belirten öğrenciler özel yetenek sınavıyla öğrenci alan bölümlerde öğrencilerin öğretim üyeleri sınıfta girdiğinde ayağa kalkmaya zorlandığını ve Burdur Eğitim Fakültesi'nde Pazartesi günleri öğrencilere İstiklal Marşı okutulduğunu belirttiler.

Sağlık hizmetlerinden yararlanabilenleri için 250 bin lira ödemek zorunda bırakan öğrencilerin, Eğitim Fakültesi'nin spor salonundan yararlanmaları da engelleniyor. Öğrenci işleri bölümünde bulunan görevliler ise sorunlarla ilgilenmek yerine, öğrencilere hakaretler yağıyor.

Sorunlarına sahip çıktıkları noktada idarenin ve polislin saldırılarına maruz kaldıklarını belirten BEFÖD'lü bir öğrenci, "Polisin ve idarenin tüm engellemelerine rağmen sorunlarımızı sahip çıkacağız. Ve demegimizin çatısı altında mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi.

Sivas ta 7 Öğrenci Gözaltında

Sivas'a bağlı Ulaş ilçesinde 11 Kasım günü Ulaş Lisesine yazılma yapıldığını ileri süren jandarma 6 öğrenciyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan 3 kişi 14 Kasım günü serbest bırakıldıkça, Ali Ekber Yıldırım, Haluk Tace ve Mehmet El-kondu adlı öğrenciler ise gözaltında tutuldular.

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde okuyan Zeynep Kılıç adlı öğrenci de yazılma olaylarıyla bağlantısı olduğu gerekçesiyle 14 Kasım günü gözaltına alınarak Ulaş Jandarma Karakolu'na götürüldü.

İzmir de DLMK'lı Öğrencilere Polis Saldırısı

İzmir'de DLMK'lı öğrenciler bir süre önce geri-faşist müfredat programına, kredi-paralı eğitim sistemine ve okullardaki keyfili uygulamalara karşı bir imza kampanyası başlattılar. Kampanyaya afişler, kuşlamalar, kantin ve sınıf konuşmaları ile geniş bir öğrenci kesiminin katılımını sağladılar.

Polis kampanya sırasında pek çok öğrenciyi gözaltına aldı. Soyadlarını öğrenemediğimiz Yasemin, Özlem, Ceyhan, Ruza, İlhami, Ayşın, Cemal ile Hattice Özcan adlı DLMK'lı öğrencileri 23 Kasım'da gözaltına alan polis, ertesi gün basın açıklaması yaparak topladıkları 1000 kadar imzayı Milli Eğitim Müdürlüğü'ne vermek isteyen öğrencilere saldırdı. 200 kadar polis tarafından, etrafları sarılan öğrenciler, polislin gözaltına almak istemesi karşısında direnerek "İnsanlık Onuru İskenceyi Yenecek", "İşkencecilerden Hesap Sorduk, Soracağız", "İşkence Yapmak Şerefsizliktir" sloganlarını attılar. Polis saldırdığı öğrencilerden soyadlarını öğrenemediğimiz Sümül, Hülya, Muharem, Murat, Alev, Tuncay ve Ercan isimli öğrencileri de gözaltına aldı. Gözaltıları boyunca işkence ve tehditlere maruz kalan DLMK'lı öğrenciler, aynı gün çıkarıldıkları savcılık tarafından serbest bırakıldılar.

İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde gözaltılar protesto edildi

İstanbul Üniversitesi (İÜ) Merkez Kampüsü'nde 29 Kasım günü bir basın açıklaması yapan devrimci öğrenciler, üniversite öğrencileri üzerinde estirilen polis terörünü protesto ettiler.

25 Kasım günü İÜ öğrencilerinden Ali Kudayal Siyasal Bilgiler Fakültesi kantininde polis tarafından bu okulun öğrencisi olmadığı gerekçesiyle gözaltına alındı. Ve aynı gün okulu adeta işgal eden polis ve sivil faşist provokasyon ortamı yaratmaya çalıştılar.

Arkadaşlarının gözaltına alınmasını ve genel polis baskılarını protesto eden öğrencilerin astıkları duvar gazetesini indirmek isteyen sivil polisler "Üniversitede Polis İstemiyoruz", "Devlet Terörü'ne Son", "Gözaltılara Son" sloganlarıyla karşılaşıncı gazetesini indirmeden okulu terk etmek zorunda kaldılar.

Alkışlı sloganlı protesto gösterisi üzerine Siyasal Bilgiler Fakültesi Dekanı Pertev Bilgin öğrencilerle görüşmek üzere fakülteye geldi. Arkadaşlarının gözaltına alındığını ve bunu protesto etmek için astıkları gazetenin polis tarafından indirilmek istendiğini, buna

izin veremeyeceklerini Dekana anlatan öğrencilere Dekanın verdiği cevap "Ben bir şey yapamam" oldu. Dekanın ayrılmasından sonra okula gelen onlarca çevik kuvvet ve sivil polisi öğrenciler Avusturya işçi marşını söyleyerek ve sloganlarla karşıladılar. Dekanın müdahale etmesi üzerine polis fakülteyi terk etti. Öğrenciler daha sonra astıkları gazetesini de alıp, çıkış kapısına doğru topluca yürüyüşe geçtiler. Polisler ise hava ateşi açarak öğrencileri dağıtmaya çalıştı.

Rektör ve emniyet müdürüyle görüşen Dekana emniyet müdürü tarafından öğrencilerin kurusıkı siktığı söylenerek, olaylar çarpıtılmaya çalışıldı.

Daha sonra okulu topluca terk eden öğrencilere polis müdahale etmedi.

İÜ devrimci öğrencileri, 30 Kasım'da İnsan Hakları Demekçi'nde yaptıkları basın açıklamasıyla polislin gözaltı ve saldırısını protesto ettiler.

Röportajlar

İhsan Arslan: Bu evlerdeki mahallelerde selden en fazla etkilenenler, Sarıçam bölgesinin etrafındaki evler oldu. Bizim evimiz de orada olduğu için görüldüğünüz gibi hiçbir şey kalmadı. Evimizin duvarları çattı, avlu duvarları yıkıldı. Evde kullanılabileceğimiz hiçbir şey kalmadı. Sel anında kendimizi dışarı zor attık.

Harun Eten: Çocuklar televizyon seyredirken bindi nere olduğunu anlayamadığımız bir şekilde evi su basmaya başladı. Avlu duvarı yıkılınca eve giren su daha da arttı. Evin içinde bir matire yükselişinde su vardı. Kullandığımız hiçbir eşya kalmadı.

Yıllardır her şey aynı tür sorunlar yaşıyordık halde devlet ve belediye hiçbir sorunumuzla ilgilenmiyor. Muhtarla görüşmeye gittik. O bize aelin "Alahtan olduğunu" söylediler. Hiç ilgilenmediler geri çevirdiler.

Abdullah Durmuş: Yağın yağmur ile birlikte dere biden doymaya başladı. Bahçe duvarımız yıkılınca eve hızla su döldü. Evin içinde adeta 1.5 metre yükselişinde bir göl oluştu. Az ilerideki mahallede iki bayan sel altında kaldı. Onları zor kurtardık. Devlet sorunlarımızı değil çözmek, ilgilenmiyor bile. Ancak mahalle halkı birliktir olursak sorunlarımızı çözebiliriz.

Adana'da gecekondular su bastı

Tüm ülke genelinde başlayan yağmur 19 Kasım'da Adana ve çevresinde sel felaketine yol açtı. Hiçbir altyapı hizmeti olmadığı için gecekondular mahallelerinde bulunan üç çocuk sular altında kalarak hayatını yitirdi. Ayrıca ekil alanlarda çok büyük maddi zarar meydana geldi.

Böylece Adana'da belediyenin ve devletin bir sorumsuzluğunun daha bedelini halk ödedi. Yıllardır süren ve hemen her yıl tekrarlanan bu olaylar devletin ve belediyenin halka karşı nasıl sorumsuzca davrandığının bir örneği.

Çoğunluğunu Kürtlerin ve emekçilerin oluşturduğu Adana'nın Yüreğir ilçesine bağlı başta Mutlu, Şehit Erkut Akbay, Dervişler, Tahsil, Akınlar, Sarıçam, Yenidoğan, 19 Mayıs ve Anadolu mahalleleri olmak üzere pek çok mahallede gerekli altyapı birçok başvuruya rağmen yıllardan beri yapılmıyor.

Adana'da aynı mahallelerde 1973'te de yine çok benzer bir olay yaşanmıştı. Anadan geçen 21 yıl içerisinde hiçbir yenileme çalışması olmadığı için aynı felaket tekrarlandı.

Sel Sularının Açtığı Zararlar Halka Çok Pahalıya Mal Oldu

Evleri, tarlaları sular altında kalan ailelerin tamamı su anda oldukça zor koşullarda yaşamaya devam ediyor. Ev eşyaları (buzdolabı, TV, soba vs.) kullanılmaz halde ve gıda maddeleri, battaniye gibi zorunlu ihtiyaçları

dahi karşılanmıyor. İktidar ve belediye yetkilileri ise halkın ihtiyaçlarını karşılamak şöyle dursun, sorunlarla ilgilenmiyorlar bile.

Sel sonucunda evler, tarlalar sel altında kalırken, üç çocuğun sel sularına kapılarak can vermesi, halkın öfkesini daha da artırdı. Halkın tepkisini önleyebilmek için bölge çevik kuvvet tarafından ablukaya alındı. Şehit Erkut Akbay Mahallesi'nde yaşanan olaydan sonra devlet ayrıca insanlara 2 milyon gibi komik bir yardım yaptı. Böylelikle halka karşı tavırını ve halka verdiği değeri bir kez daha gösterdi. Sel sularından ve soğuk havadan pek çok çocuk ölümlü dereceye varan salgın hastalıklara yakalanmış durumda.

Sel Baskınından Sonra Bölgeyi Gezen Adana Haklar ve Özgürlükler platformu Heyeti'nin, izlenimleri:

"... sel baskınından sonra Haklar ve Özgürlükler Platformu Heyeti olarak bölgeyi gezdik. Gördüklerimiz tıyul ürpertiçiydi. Bölge halkının hepsi yıkılan evlerini, duvarlarını tamir etmeye çalışıyor, kadınlar bütün eşyaları dışarı çıkartarak kurutmaya çalışıyorlar, insanlar devletle lanet okuyorlardı. Sel felaketinin üzerinden bir hafta geçmesine rağmen devlet hiçbir şey yapmamıştı. Hiçbir önlem almamıştı. Bölgedeki kanalizasyon yetersiz ve selden dolayı tıkanmıştı.

Adana Belediyesi ve devletin sorumsuzca uygulamalarının bedelini bir kez daha yoksul gecekonda halkı ve çocuklar ödedi.

(...) Bölge halkı ile görüşmelerimizde örgütlülük ve örgütlü mücadele üzerinde uzun uzun sohbet ettik. Halk, bizimle birlikte örgütlenmemiz ve sorunlarımızı birlikte mücadele ederek çözmemiz gerektiğini söylüyordu..."

Daha sonra sel baskını ve halkın yaşadığı sorunlarla ilgili bir basın açıklaması yapan Adana Haklar ve Özgürlükler Platformu selzedeler için bir de yardım kampanyası başlattı.

Sel baskınından zarar gören halka, devrimci-demokrat kişi ve kurumlar desteklerini artırarak sürdürüyorlar.

29 Kasım'da halk, Şehit Erkut Akbay Mahallesi'ni Mutlu Mahallesi'ne bağlayan Köprü üzerinde yaklaşık 100 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yaptı. Ellerinde "Savaşa Değil,

Halka Yatırım", "Geçici Değil, Kalıcı Çözüm", "Yaşasın Yüreğir Emekçi Halkının Birliği" gibi dövizler taşıyan halk, sel baskınlarının bir kader olmadığını vurgulayarak, sorunlarına kalıcı çözüm getirilmesini istedi.

28 Kasım'da HADEP Yüreğir İlçe Başkanı bu konu ile ilgili bir basın açıklaması yaparak, DSP, Adana Valiliği, Yüreğir Kaymaklığı, Büyükşehir Belediyesi ve Yüreğir Belediye yetkililerine seslenerek acil çözüm projelerinin bir an önce hayata geçirilmesini istediklerini belirttiler.

Sosyalist İktidar Partisi de yaptığı basın açıklamasında, sel baskının sorumlularının devlet ve belediye olduğunu belirtirken, yağmurdan dolayı sel baskını olabileceği halde, gerekli hiçbir önlem alınmamasını protesto ettiklerini ifade etti

Malatya Tekel işçileri yürüdü

Malatya'da özelleştirmeye karşı Sümerbank işçilerinden sonra 24 Kasım'da Tekel işçileri yürüyüş yaptı. Malatya Tekel Fabrikası önünde başlayan ve yaklaşık 500 işçinin katıldığı yürüyüş boyunca işçiler, "İşçi Memur El Ele Genel Greve", "Vur Vur İlesin Ankara Dinesin", "Hükümet İstifa" sloganlarını atarken, aynı zamanda pankart ve dövizler taşıdılar. DYP ve SHP il binalarına siyah çelenk bırakan işçiler, haklarını kimseye yedirtmeyeceklerini, gerekirse Ankara'ya yürüceklerini belirttiler. Tekel işçileri, kortej halinde yürüyüşlerini sürdürdüğü sırada Sümerbank işçileri de yer yer korteje katılarak, Tekel işçilerinin eylemine onuz verdi.

Tekel işçileri eylemleri sırasında bir de bildirici dağıttılar. Bildiride "Muhalefetleyken, benim işim, benim köylüm" diyen, yine "Emek en yüce değerdir." deyip, çalışanlara daha çok hak ve özgürlük vaat eden koalisyondan maskesi düşmüştür. Sermaye ve rantta % 400'lere varan faiz veren iktidar, işçi, memur ve dar gelirlilerin alacağına göz dikmiştir. Bir yandan özelleştirme alıştırılmalı yapıpken, diğer yandan işçiler memnunsuzluk istiyor." görüşlerine yer verilirken, atılan sloganlarla yürüyüş bitirildi.

Yürüyüş bittikten sonra bir Tekel işçisi protestonun amacına ilişkin şunları söyledi: "Geçen Mart ayında paralarımızı vereceklerdi. Geçen buca zamana rağmen paralarımızı vermediler. Maaşlarımızı zam yapacaklarını söylediler, ne zam yaptılar, ne de kramiyelerimizi verdiler. Ayrıca bayan işçiler olarak çok farklı baskılara maruz kalıyoruz. 8 saat çalışmamıza rağmen bir sigara içmemize dahi izin verilmiyor. Sürekli takip ediyoruz. Bu baskılar tokat almaya kadar bile varıyor. Mesai saatlerimizin ücretini alamıyoruz. Yemeklerin parası ücretlerimizden kesildiği halde, düzenli olarak yemek bile yemiyoruz. Gelen yemekler bir kışkırtı zor doyuruyor. Çıkan Özelleştirme Yasası ile bizi daha çok mağdur etme planları kuruyorlar. Ancak bizler haklarımızı almaya dek direneceğiz. Gerekirse Ankara'ya yürüyeceğiz."

İşçilerden SHP ve DYP Ve siyah çelenk

"Haklarımızı Gasp Ettirmeyeceğiz"

İşçiler son süreçte yaşanan yoğun hak gasplarına karşı ülkenin birçok yerinde olduğu gibi Adana'da da harekete geçtiler.

25 Kasım'da şehir merkezinde toplanan sendikacı ve işçilerden oluşan yaklaşık 800 kişilik emekçi kitlesi ellerinde "Haklarımızı Gasp Ettirmeyeceğiz" yazılı iki siyah çelenkle birlikte önce SHP il binasına yürüdüler.

İşçiler yürüyüş sırasında atıldıkları "İşçi-Memur El Ele Genel Greve", "Vur Vur İlesin Hükümet Dinesin", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşçiyiz Güçlüyüz Söke Söke Alınır" sloganlarıyla hükümeti olan tepkilerini dile getirdiler. SHP'ye kadar yürüyen kitlenin içerisinde sendikacı olarak genelde Türk-İş'e bağlı sendikacılar vardı. Önce SHP il Merkezi, ardından DYP il Merkezine çelenk bırakan Türk-İş'in sendikacıları her iki parti yöneticilerinden de icazet dilemekten başka bir şey yapmadılar.

Oysa işçiler bu koalisyondan emmende iyice artan ve katmerleşen sorunları konusunda hükümetin tavırını hem protesto ediyor, hem de bu saldırıları püskürtme doğrultusunda örgütlenme ve mücadelesini yükseltme eğilimini taşıyor. İşçilerin önüne düşen sendika yöneticilerinin çoğunluğu ise bu tepkiyi durdurmanın, olayın siyasi bir boyut kazanmasının engellenmesinin hesabı ve davranışçı içindeler. Adana'daki eylemde yaşananların bunun bir örneğidir. İşçi sınıfı bu olumsuzlukları önceden bilince çıkarak sarı sendikacıların eylemi etkisizleştirici tavrına engel olduğu zaman, gücü bir kat daha artacaktır.

Küçük üreticiler haklarını arıyor

Antep ve çevresindeki fıstık üreticileri ürünlerini pazarlayamadıkları için ya tefecilere ya da Güneydoğu Birlik'i vermek zorunda kalıyorlar. Fıstık üreticileri bu çevrede tefecilere oranla ürünlerine daha fazla fiyat veren Güneydoğu Birlik'i tercih ediyorlar.

Küçük üreticilerin ürünlerinin karşılığını bir hafta içinde ödemek vaa'dıyla alan Güneydoğu Birlik ise, 2.5 aydır üreticilerin parasını ödemedi. Antep'teki üreticiler Güneydoğu Birlik'e paralarını almak için gittiklerinde sorumlu bulmakta güçlük çekiyorlar ve paraları ödenmiyor. Genel Müdür Hasan Öztürkmen ise görüşmeye giden üreticilere para veremeyeceklerini, isterse aldıkları mahsulleri geri verebileceklerini söyledi.

Bunun üzerine küçük üreticiler, şehrin işlek caddelerinden Gaziler Caddesi'ni keserek trafiğe kapatılar ve Güneydoğu Birlik Genel Müdürü Hasan Öztürkmen'in yaptığı bu açıklamayı acizliğini dile getirdiğini, gerekirse Ankara'ya yürüyeceklerini belirttiler. Polislin müdahalesiyle üreticiler dağılmak zorunda kaldılar.

Fuat ERDOĞAN

Zeynep GÜLTEKİN

Necla ÇAVUMİRZA

Murat ER

Şehitlerimize devrim sözümüz var

"Fuat, şimdi tüm halkımızın onuru"

Tutsak bulunduğu Fransa'daki Fleury Merogis Kadınlar Hapishanesi'nden 28 Kasım'da tahliye edilen Av. Zerin Sarı, tutsaklığı sırasında Mücadele gazetesi çalışanlarına yazdığı mektubunda, yoldaşı Fuat Erdoğan'ı ve duygularını şöyle anlatıyordu:

"...Dün Fuat'ın öldürüldüğünü öğrendim. Neler hissettiğimi anlatmam mümkün değil... Mezarının nerede olduğunu bilmiyorum, ama mümkün olursa lütfen benim adımı bir kızı karanfil bırakın mezarına. Onunla geçirdiğimiz iki yılı düşündüm bütün gece. Duruşma salonlarında, cezaevi kapılarında, cezaze törenlerinde yaşadıklarımızı düşündüm. Bir sürü şey düşündüm. Tüm Türkiye dedü sanki içime... Kimseler hain olmuş, kimseler kahraman. Hain olanlar bir an geldi geçti gözümün önünden, kahraman olanlar da yüreğimin en sıcak köşesine yerleştiler.

Müvekkillerimiz gözaltına alındığında, cezaevine gelindiğinde, duruşmalarda ve cenazelerinde nasıl sahiplenileceğimizin, nasıl sahiplenilmesi gerektiğinin birçok örneğini birlikte yaşadık Fuatla.

Nurten Demi'nin cenaze töreninde bayraklar, pankartlar ve çelenkler çıkıp yürüyüş geçildiği sırada, polis saldıma hazırlığına başlamıştı. Başlarında da Üsküdar Emniyet Amirliği atanalı daha 4 gün olmuş bir amir vardı. Fuat onunla konuşmaya gitti. Ben çok kızdım. "Ne konuşuyor, ne gerek var konuşmasına bunlarla" diye sinirleniyordum kendi kendime. Bu arada beni de yanına çağırdı. Emniyet Amir'i, bayrak ve çelenklerin boyfesi cenaze törenlerinde taşınmasının gelenek olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Adam şaşkın şaşkın olup bitenleri seyrediyordu. Sonunda bunun bir gelenek olduğuna inandı ve polisleri geri çekti. Cenaze töreni tüm gelenekler yerine getirilerek yapıldı. Tören-den sonra kapiye doğru yürümeye başladığımızda, kapının tutulduğunu gördük. Polislerin başında da acemi amir vardı.

Fuat'ı gören amir, hemen onun üzerine saldırdı, arabaya sokmaya çalışırken de bir taraftan bağırıyordu: "Beni kandırdın, beni kandırdın! Amir, içine düştüğü durumun verdiği acizlikle Fuat'ı götürmeye niyetlendiyse de, analar ve diğer avukat arkadaşlar Fuat'a yapışarak gözaltına alınmasını engelledik. Biz polislerle cebelle" şirken, Fuat sadece gözünü kapamış, yumruğunu sıkmış ve İnsanlık Onuru İçkencesi'ni Yenecek! diye slogan atıyordu. Kendinden geçmişti. Anaların kolları arasındayken bile uzun süre slogan attı. Kendini yalnızca direnmeye motive etmişti anlaşılan. Daha sonra vapurla karşıya geçerken halimizde çok güldük. Onu da hep

böyle gülerek anacağız.

O şimdi Halkın Hukuk Bürosu'nun, tüm halkımızın onuru olmuştur. Tüm avukatlara, tüm hukukçulara yaşamın nasıl savunulacağını ölümlüyle anlattımş oldu ve hepimizi selamlayarak ayrıldı aramızdan. Ben onun selamının Fransa'da bir kadınlar hapishanesinde aldım. Benim selamlarımı da sizin iletmenizi istiyorum..."

□

"Kuşanılmış öfkesiyle din sen Çukurova'nın"

Şimdi cezaevinde olan bir yoldaşı Zeynep Gültekin'i anlatıyor:

"28 Ekim günü her zamanki gibi yoldaşlarla günlük gazeteleri okurken, birden ki yoldaşımızın şehit düştüğü haberini okuduk. Gözlerimiz öfkeye büründü. Şehitlerden biri sendin. Bir anda kısa süre de olsa, seninle kavgaya arkadaşlığımız bir film şeridi gibi geçti gözlerimin önünden. Darbecikliği işiyle temizleme için çırpanken, Tanık'ı, Sefer'i uğurlamıştık ölümsüzlük kervanına. Gözlerimizde şehitlerimiz için düşmana fırtına olmanın sorumluluğu vardı. Tanıkanızın, Sefercanınızın şehit düşmesi bize üzüntü değil, daha çok savaşma azmi vermişti diydünüz. Bunun bilinci ile duygusal davranmadın hiçbir zaman. Çünkü sen umudun neferiydin.

Zeynep yoldaş, bizlere her zaman, 'Ben devrimcilik yapmaya, savaşmaya geldim, devrimci olmaktan onur duyuyorum' derdi. Paylaşımıydı. Hiç kimsenin eksiklerine aman vermezdi. Harekete bağlılığı bunun kantiydi. İnsanlarla bıkmadan ilgilenen, tüm işlere koşan, azmi, çalışkanlığı ile Zeynep yoldaş gerçek bir devrimciydi. Sevinçini, mutluluğunu gözlerindeki ışıltıdan anlamak mümkündü. Dağlara sevdasını, gerillaya özlemine, SDB'li olma ruhunu her zaman üzerinde taşırdı. En çok da Toroslar'a sevdalıydı. Onu bir Halk Kurtuluş Savaşçısı olarak uğurladık şehitler kervanımıza. O, düşmana teslim olmama geleneğimizi Çukurova'nın bereketli topraklarında bir kez daha gösterdi. Gelmek geçti oldu Toroslar'a. Rahat uyu Zeynep yoldaş, Çukurova'mız. Toroslar'mız yeni zaferlere gebe dir. Biz zaferi gazmesinden örnek için yürüyörüz bereketli topraklara..."

"Necla, yoldaşlarına bağlılığıyla bize örnek oldu"

Dersim şehitlerinden Necla Çavumirza'yı, Diyarbakır Sağlık-Sen'de yöneticilik yaptığı dönemde tanıyan bir yoldaşı anlatıyor: Necla yoldaşımızla 1992 yılının Ocak ayında Diyarbakır Sağlık-Sen'de tanıştık.

O dönem Sağlık-Sen yönetiminde görev almıştı. Kararlılığı, cana yakınlığı, inancı ve yoldaşlarına bağlılığıyla öne çıkmıştı.

Onunla bir anım vardır ki, hiçbir zaman unutamam. Dersim'den Diyarbakır'a gittiğim sırada, bir sohbetimizde 'Dersim dağları nasıl?' diye sormuş, ben de 'Dersim dağları çok soğuk, kar yapıyor' şeklinde sıradan bir cevap vermişim. Necla birden kahkahalar atarak gülmeye başladı. 'Demek Dersim dağları çok soğuk ve kar yapıyor ha!' diyordu. Onun Dersim dağlarında savaşan Devrimci Sol gerillalarını sorduğumu anlayamamışım. Sonra sorusunu 'Gerillalar nasıl, durumları iyi mi?' diye tekrarlamıştı... Gerillalar dilinden düşünmez, onlardan her zaman yoldaşlarımız diye söz ederdi. Yoldaşlarını sahiplenme bilinci çok güçlüydü. Son olarak Sac Tag'ın ailesini birlikte ziyaret etmiştik. Daha sonra görüşemedik. O bize hep örnek olmuştu, bundan sonra da örnek olacak. Anısını mücadelemizde yaşatacağık."

"Murat bize yoldaşlığı, harekete bağlılığı öğretti"

Bir yoldaşı Dersim şehitlerinden Murat Er'i anlatıyor:

"Mütevazılığı, cana yakınlığı, kararlılığı ve inancıyla öne çıkan yoldaşımız Murat Dersim'den tanıyorum. 1992-93'te pek çok kez bir araya geldik, sohbet ettik, devrimci hareket hakkında konuştuk. Günler-

den 26 Mart 1993'te. Recai Dinçer, Avni Turan ve İbrahim Yalçın Arkan yoldaşlarımızın şehit düştüğünü gazetede okumuştuk. Murat bu haber karşısında düşmana olan öfkesini haykırmış ve 'Mutlaka bir Devrimci Sol savaşçısı olacağım' demişti. O, sömürü ve zulüm düzenine karşı öfkesini, Dersim dağlarında gerilla olma isteğini her zaman dile getirdi. Darbeciliğe karşı mücadele ettğimiz süreçte, devrimci harekete, halkına, yoldaşlarına bağlılığını bir kez daha kanıtlamış olan Murat yoldaş, daha sonra çok sevdiği Dersim dağlarında gerilla olarak bu amacına kavuşmuştu.

Bir gün birkaç yoldaşımızla birlikte köylerden birisinde ailelerle sohbet ediyorduk ki, birden Murat'ı yeniden karşımızda gördüm. İlk kez gerilla görüyordum ve bunlardan birisi de Murat'ı. Çok heyecanlanmamıştım. Murat ve bir yoldaş hem de gerilla olarak sohbet ettiğimiz ailenin evine gelmişlerdi. Yorgun ve terlemiş durumdaydılar. Birbirimize tekrar selanlık. Otlurup beraber yemek yedik ve yine her zamanki gibi devrimci hareketten konuştuk. Muralar biraz dinlendikten sonra gece geç saatlerde 'Yoldaşlarımızı selam söyleyin, kendinize iyi bakın' diyerek ayrıldılar. Heyecanımı, ayrıldıktan sonra daha günlerce atmadım... Daha sonra Ovacık'a bağlı Emirgan köyünde girdikleri çatışmada 12 yoldaşıyla birlikte şehit düştüğünü öğrendik. Onlar, bize nasıl devrimci olunacağını, devrimci harekete bağlılığı öğretmişlerdi. 13'lerin hesabı mutlaka sorulacak, kanları yerde kalmayacak."

Erol Yalçın ve Selma Doğan anıldı

İstanbul Hasköy'de kaldıkları evde 26 Kasım 1993 tarihinde polis tarafından katledilen Devrimci Sol savaşçısı Erol Yalçın ile Devrimci Sol tarafları Selma Doğan, katledişlerinin birinci yılında mezarları başında anıldılar.

Hasköy mezarlığında 26 Kasım günü DLMK'lı öğrenciler tarafından düzenlenen anımda, "Devrimci Şehitlerimizle Yürüyörüz" sloganı ile getirildi, sloganlar atıldı. Gençlik şehitleri sahiplenmesine tahammül edemeyen sivil ve resmi polisler mezarlığı ablukaya aldılar. Polise rağmen anmaya devam edildi. Anna bitirildikten sonra polisler bütün vahşilikleriyle saldırarak iki kişiyi gözaltına aldılar.

İzmir'den 26 Kasım'da Ege Üniversitesi kampüsüne "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Erol-Selma Yaşar, DHKP Savaşçısı", "Erolan, Selman Katletmekle Bitiremezsiniz", "Erol ve Selma'yı Parti-Cepheyle Selamlıyoruz" yazılamaları yapıldı. Eylem Dev-Genç adına işlenildi.

Ayrıca İzmir 9 Eylül Üniversitesi İktisadi

ve İdari Bilimler Fakültesi kantininde TÖDE-FEYÖ-DER tarafından 28 Kasım'da bir anma düzenlendi. Anmanın bitiminde saldırıya girişen polis, Grup Gümsüğü elemanları Ümit Karlı, Özlem An, Pınar Çevik ve Vefa Saygılı'yı gözaltına aldı. Gözaltılan engellenmek isteyen bir öğretimin görevlisi de polisler tarafından gözaltına alınmakla tehdit edildi. Gözaltına alınanlar üç saat sonra serbest bırakıldı.

"Şehitlerimizin Hesabını Soracağız"

26 Kasım günü Mücadele gazetesi Adana bürosunu arayan bir kişi, "Adana'nın Serinevler Mahallesi'ne 'Ahmet ve Halil İbrahim Yoldaşlarımızın Hesabını Soracağız' yazılı ve üzerlerinde resminin bulunduğu dövizler ve 'Ahmet ve Zeynep Yoldaşlarımızın Hesabını Soracağız', 'Demiryolu köprüsü üzerine de Dersim'de Şehit Düşen Yoldaşlarımızın Hesabını Soracağız' yazılı ve Devrimci Halk Güçleri imzalı pankartlar astık" diyerek eylemleri Devrimci Halk Güçleri adına istedi.

Devrimci şiirin yüzakı: Enver Gökçe

1920 yılında Erzincan Çit Köyünde doğan Enver Gökçe, Ankara Gazi Lisesi ve Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Türkoloji bölümünde öğrenim gördü. 1940'lı yıllarda şiir yazmaya başladı. 1945 yılında Ant dergisinde şiirleri yayınlanmaya başladı. 1948'de kurulan Türkiye Gençler Demeyinin bir emekçisidir. Bu dönem rıko-faşist saldırıların yoğun olduğu bir dönemdir. Aynı yıl demek faaliyetleri nedeniyle tutuklanır. Üç ay sonra serbest bırakılır. Tutukluluğunun sona ermesiyle yine şiirleri ve kavgasıyla mücadelelerinin içindedir. Dönemin ikidarı, muhalefeti yıldıрма politikası sürdürmektedir. 1951 tevkifatında tekrar tutuklanır. Yapılan düzmece yargılamalar sonucu 7 yıl ceza verilir. Cezası bitikten sonra iki yıl Çorum'da sürgünde kalır. Sonraki yıllarda şiirleriyle hep kavganın içinde yer alır.

Devrimci şiirin yüzaklarından olan Enver Gökçe, 1981'de Ankara'da soğuk bir Kasım günü öldüğünde, geride mücadele dolu bir yaşam bırakır.

"Dünyamızı insanca yaşanacak hale getirmek için şiiri ve sanatı sosyopolitik bir mücadelenin tamamlayıcısı olarak gördüm" biçiminde sanatını açıklayan Enver Gökçe, yaşamında da bu bakışla yön vermiştir. Faşizmin saldırganlığını, işkencesini, hücrelerini yakından tanımıştır. Enver Gökçe zor günlerin, kavganın adamıdır.

"Adı haritalarda bile bulunmayan bir köyünden Anadolı'nun" derken;

"Anamı biridir aynı memeden emmiş dostlar kanı kardeşiz, sizlere kanım kayıyor" derken; halkın biri olduğunu, yabancı biri olmadığını vurguluyor. Şiirlerinde devrimci duyarlılığın, kararlılığın çağrısı vardır.

"İk adında dom dom kurşunuyla vursalar da"

her zaman böyle dövüşeceğiz gırtlak gırtlığa diş diş, tank tanka" derken de, mücadelenin

her türlü bedelini göğüslemek gerektiğini ve düşmanın anlayacağı dilden konuşulmasını anlatıyor.

Mücadeleyi yalnızca memleket topraklarıyla sınırlanmayan, kazanılacak koca bir dünya özlemiyle yola çıkan her şair gibi, o da kavgada, hasrette, ülke sınırlarına hapsolmamış, mücadelelin evrensel yanına vurgu yapmıştır.

"Güzel şeylere hasrettir memleketimiz"

güzel şeylere hasrettir bu dünya" demesi bu yüzdendir.

Enver Gökçe'nin dili halkın dilidir; diri, yalın ve tertemiz. Kavgası vurşkandır. Yokluklar ve acılar içinde umudunu hiç yitirmemiştir. Kimileri gibi sırça köşketinde iltiham beklememiş, bizat hayatın ve mücadelenin içinde sözcükleri dizele dönüşmüştür. Alevlerin, fırtınaların içinden geçmiş, yalnızlıklar, hastalıklarla boğuşmuş, "belalı", ağır bir görevi alınının aklıyla yerine getirmiştir.

"Bir memi de benden asanım... mukaddes namulur" diyen dizeleri bizimdir şimdi. Emperyalizme ve işbirlikçilerine bu toprakları zindan edeceğimiz günlere "and olsun, şart olsun".

Enver Gökçe'yi ölümünün 14. yılında saygıyla anıyoruz.

Kültür ve Sanatta Tavir dergisi tekrar yayında

Nisan '94'teki 31. sayısından sonra yayınına ara veren Kültür ve Sanatta Tavir dergisi, 32. sayısıyla tekrar yayınına başladı.

Bu sayıda, 4 Ağustos 1994 günü İstanbul Bağcılar'da yüzlerce polislin kuşlaşmasına ve ağır silahlarına karşı, sloganları ve tiliilleriyle direnen savaşıların, halklarına ve önderlerine olan bağlılıkları "Bağcılar'da Bizimleydin" yazısıyla dile getiriliyor.

"Faşizmin Koşullarında Sanatsal Faaliyetler" yazısı, yaşadığımız ve yaşayacağımız baskılar altında şekillenecek ürünlerin, halkların kültürel yaşamına katacağı değerleri anlatıyor.

Tolga Karadeniz "Kayıp" adlı öyküsüyle yer alıyor. Ama bu "Kayıp", faşizmin cellatlarına teslim olmayan ve bu nedenle kaybedilen bir devrimci değil, yaşayan bir "kayıp" öyküsü. Yaşadığı gerçekler karşısında korkularına, kaygılarına yenik düşen ve bu çelişkiyle yaşayan herkes, hayatın gerçeklerinden uzak bir "kayıp"lır.

Zafer Doruk "Bir Çocuğun Umuduna Baskın" adlı öyküsünde, bir evde yaşanan infazın, ona tank olan evin küçük çocuğuna etkisini anlatırken, Zeki Oğuz ise "Öç" adlı öyküsünde, yıllar sonra işkencesine rastlayan bir adamın duygularını ve çelişkilerini yansıtıyor.

DHKP-C önderi Dursun Karataş'ın Fransuz emperyalizmin tutanak alınması ve bunun karşısında duyulan öfke Onur Akman'ın öyküsüne konu oluyor. "Alacağın Olsun Eysel Kulesi" diyor Onur Akman öyküsünde.

5 Nisan sömürü paketinin faturası emekçi halkların sırtına binerken, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun "Açlığa ve Zulme Karşı Ayaga Kalk" sloganıyla başlattığı kampanyada "Zamla-ra Hayır" adlı sokak oyunuyla yer

aldı. Bu oyunu ekmek kuyruklarında, pazar yerlerinde, meydanlarda ve işçi direnişlerinde seriledi. Yaklaşık iki ay boyunca oynadığı oyunlarla kazandığı deneyimleri "Devrimci Sokak Tiyatrosu Deneyimleri" adıyla aktarıyor okuyuculara. Kazanılan her deneyim, halkların devrimci kültürünü ve sanatını yaratmada yeni değerleri oluşturuyor. Yaratılan her değer ise, ödenilen bedellerle kazanılıyor. Ayşe Gülen Halk Sahnesi'nin sokak oyunları, etki gücü ve bedelleriyle devrimci sanatın bir kazanımıdır.

Merzifon Halk Sahnesi, azgın tütün sömürüsünün içinden çekip çıkardıkları oyunlarıyla yer alıyor Tavir sayfalarında. "Altın Yapraklı Sabır", Sömürüye karşı direnmenin ve mücadele etmenin içinde sanatın gücünü bir kez daha kanıtıyor Merzifon Halk Sahnesi oyuncularını.

Tavir dergisini sahiplenmek, sanatı ve sanatçıyı sahiplenmektir. Yayın düzenindeki aksaklıklar, okurların desteğiyle açılacaktır.

Çağdaş Radyo dayanışma gecesinde umudun adı haykırıldı

Çağdaş Radyo'nun düzenlediği dayanışma gecesine 26 Kasım'da Ankara Yüksek Spor Salonu'nda yapıldı. Grup Ekin, Selda Bağcan, Grup Müzik İşçileri ve Mehmet Özer'in katıldığı gece, Müzik İşçileri grubu ve dia gösterileriyle başladı. Dia gösterimi sırasında geceye katılan yaklaşık 3 bin kişi hep bir ağızdan "Bize Olum Yok" parçasını söylediler. Daha sonra sahneye çıkan Grup Ekin izleyicilerle yaklaşık bir buçuk saat birlikte oldu. Kızıldere'yle başlayan dinleti boyunca sık sık "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Halkiyiz Kazanacağız", "Yaşasın DHKP-C", "Halkın Umuda DHKP-C" sloganları atıldı. Sloganların atıldığı sırada sahneye inen bir grup, gerilla resminin bulunduğu pankartı açarken, "Partiye Cepheyle İleri"

sloganları haykırıldı. Halaylarla süren dinleti, Çavbela parçasıyla sona erdi.

Daha sonra sahneye sırasıyla Selda Bağcan, Ekrem Atar çıktılar. Polis gece boyunca tedirginlik yaratmaya çalıştı. Gece başlamadan önce bir kişinin üzerinde Mücadele gazetesi ve Devrimci Gençlik dergisinin bulunması gerekçe gösteren polis, okurumuzu gözaltına almaya çalıştı. TİYAD'lı ailelerin ve AYÖ-DER'li öğrencilerin müdahale etmesi sonucu, gözaltına alınmak istenen kişi polisin elinden alındı.

Bu tavrı karşısında kitleye saldıran polislin, bu kez de bir kişiyi döverek gözaltına almaya kalkışması Dev-Genç'liler tarafından engellendi. Bu sırada bir sivil polis dövülerek telsizi kırıldı.

Mücadele gazetesiyle dayanışma şenliği

Mücadele gazetesiyle dayanışmak için yapılan "Umudun Etrafında Birleşelim" şenliği, 18 Kasım'da Kadıköy Çarşı'da Spor Salonu'nda yapıldı. Yaklaşık iki bin kişinin katıldığı şenliğe Grup Özgürlük Türküsti ve çeşitli halk ozanları da türkülerıyla renk kattılar.

Grup Özgürlük Türküsti'nün yeni türkülerıyla kitleyi halaya çağırdığı gecede, adm Sultançiftliği şehitlerinden olan Deniz-Güler Tiyatrosu, tekstil işçilerinin sorunlarını anlatan kısa bir oyun sergiledi.

Şenlikte sanatçıların yer aldığı sahne kadar tribünler de renkliydi. İşçisiyle, ev kadınıyla, öğrencisiyle her yaştan insanın hep bir ağızdan haykardığı sloganlarla DHKP-C se-lanlanırken, tüm salonda "Dursun Karataş'a özgürlük" sloganı yankılanıyordu. Gece boyu kesilmeyen

sloganlar, geceyi izlemeye gelen sembolik sayıdaki polislin ilgisini çekince, spor salonu ve çevresi gece birimden ahaluya alındı. Ortalıkta dolaşan ve ellerinde telsizleriyle geceyi izlemeye gelenleri tedirgin etmeye çalışan resmi, sivil ile yüzlerce polis, istediği tedirginliği yaratamadı. Salonu dolduran kitlenin polislere yarın, sloganları daha gür haykırarak oldu.

Kitleyi susturamayacağını anlayan polis, çevreyi gecenin düzenlenmesine katkılan olan SHP Kadıköy Gençlik Komisyonu'ndan duyurılı insanları tehdit etmekte buldu. Gecenin başından itibaren tertip komitesinin gözaltına alınacağı tehditlerini savdı. Tüm baskılara rağmen tertip komitesi geceyi iptal etmeden gerçekleştirme kararlığını gösterdi.

BÜYÜK OPERASYON

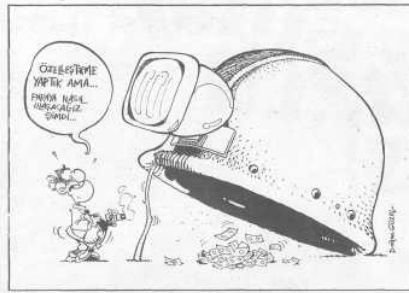
**Petrolöfeli ve Trabzonspor'a yeni-
len Vanaspor'da yenilginin nedenleri
araştırılıyor"**

(Medyasana)

OHALAE bağı FİB (Futbol İleri Baş kanlığı) tarafından parçık bir sonuçlama belirtilmiştir, hernden gördü anlaşılmıştır ki bu aydınlatmada "Çok yönlü araştırma"larımız devam ediyor, Yeniden göz önüne bağlatıldığında operasyon gerçekleştirilmekte, Çok yehinde taltiri bulurak (burası mampur) etmektedir" dedi.

Bu arada Vespur Teknik Direktörü ve bazı oyuncularında haber alınmadığı öğrenildi, Teknik Direktör ve oyuncuların aileleri aradığı içinde olduklarını belirttik "Çocuklarımız bu sığı yğı" dediler.

Petrolofil Kutulbi ile ortaya çıkan duruma kendilerinin çok üzgünlük belirttik, oyuncularının eğer iznen tınırsa, pımarlık yaşasından ykarakınakın ite dedikleri belirttik.

Çuvaldız

İKİ KUPÜR

Alkonk filler dokset sacti

■ Dönüş Hristiyanlar da yerlerini zorlayacakları iddia edilen Sudan, Eritreya ve Etiyopya'da 500 bin kişiye kadar nüfus artışı yaşanıyor. Sudan'da 500 bin kişiye kadar nüfus artışı yaşanıyor. Sudan'da 500 bin kişiye kadar nüfus artışı yaşanıyor.

**Bizdekiler
ilci ayaklı**

Aziz Nesin'e yönelik sözleri tepki aldı

Menzir'e 'sarhoş' suçlaması

■ Aziz Nesin, Türkiye'de beşinci akşamı zoruyla saygıyla dinlediği kızıları İstanbul'da düzenlenen Mithat Efendi Meclisi'ne katılmaması, ailesiyle yaşadığı zorlukları anlatıyor.

Mücadele gazetesi siyasi polislerce basıldı ve karikatürcü arkadaşımızı Tank Tolunay ikinci kez gözaltına alındı. Şu anda açlık grevinde ve işkence görüyor.

Karikatür, geyik anlamını ve içeriğini ezilenlerin, horlananların eyleminde buldu. Buradan uzaklaştıkça bir illüzyona, sisler arasındaki belirsiz, yanıltıcı bir görüntüye dönüştü, fiberin gerçek yaşamıyla bağını kopardı ve iklüzüyle leşti. Onu, gerçeğin yeniden *üretiminden* alıp ve basit bir çizgiği kıldı. Ancak yönetenlere karşı eylemledi ki, karikatür dönüştürücü oldu. Bizce Tarık Tolunay'a gözaltı, esprisi de burada yatıyor.

Karikatürçüler *Dernek* mesleki dayanışma ilkesini bir kez daha çiğnedi, tüm çabalara karşın bu kez de sessizliğini bozmadı ve sıranın kendilerine gelmesini beklemeyi yeğledi.

Kuşkusuz *karikatür* kendi yolunda yürüyerek, dergi sayfalarında, alanlarda emekçilerin ellerindeki dövizlerde, *gecekondu* duvarındaki afişte olmaya devam edecek.

KARİKATÜR EMEKÇİLER

ADALETİN BU MU TC?

Mücadele gazetesi Antakya muhabiri Metin Alhas geçtiğimiz günlerde bir kez daha gözaltına alındı. Bu kez gerekçe "Yanlış yerde park ederek yolu kapatmak"tı! Ancak asıl tiyatro mahkemesinde yaşandı... İşte replikler:

Hakim: Metin Alhas; gözaltında işkence yaptığınızı gerekçesiyle sizden davacı olduğunu söylüyor. Bu konuda söyleyeceğiniz bir şey var mı?

Polis: Metin Alhas yalan söylüyor hakim bey. Biz kendisine gayet kibar ve centilmence davrandık. Aksine o bize saldırdı. Hatta polis arkadaşlarımızdan biri 7 günlük iş göremez raporu bile aldı efendim.

Hakim: Sizi alınırken ve gözaltındayken perişan eden 60 kilogramlık canavar bu mu yani?..

Polis: Öyle demeyin hakim bey. Alınırken de, gö-
zaltındayken de Metin'e çok iyi davrandık. Ama-
rı aniden saldırıya geçiyor ve bize saldırıyordu.
Onu alırken 40-50 kişilik kadın-erkekli bir grup-
la birlikte bize saldırınca biz cop ve silah-
larımızı kullanmak zorunda kaldık. Metin Al-
has'ı vermemek için saldırdılar.

Hakim: Metin Alhas¹’ı kardeşini de almışsınız. Hadi o kardeşidir diyelim, ya 40-50 kişiye Metin Alhas ne demiş ki onu vermemek için çabalamışlar.

Polis: Bilmiyoruz sayın hakim. Ama bildiğimiz bir şey varsa bölge halkının bizden nefret ettiğidir.

Hakim: Metin Alhas gözaltındayken onu hastaneye götürmeniz gerektiğini, ama götürmediğinizi söylüyor.

Polis: Nasıl götürelim hakim bey. Hastane de onların bölgesinde. Metin'i götürseydik onu elimizden alırlardı. Bölge halkı bizi sevmiyor hakim bey.

Hakim: Metin Alhas ve halkın size saldırdığını söylüyorsunuz. Buna rağmen Metin sizden davacı olurken siz neden davacı değilsiniz?..

Polis: Nasıl davacı olalım sayın hakim. Lehimize tanıklık yapacak kimseyi bulamayız ki. Hepsini Metin'e tanıklık yaptılar.

Hakim: Son bir soru... Taksiye yanlış yerde durup, yolu kapatan Metin Alhas değil de bir başkası olsaydı onu gözaltına alırdınız?

Polis: Efendim şeyyy...
*"Vay be! ne hakimler varmış" demeyin hemen.
 Bekleyin...*

Hakim: Peki, Metin Alhas'ın tutuklanmasına...

Ne diyelim; adaletin buymuş TC! Kel başa Şimşir tarak olacak değil ya.

ÇAPARI

Herkes çıkarını, ben ülkeyi düşünüyorum.

TANSU (Bir ABD vatandaşı)

"Türk demokrasisi" dediğimizde bizi birer
pinokyo yapan bugünkü düzen bir oligarşidir, bir
"vurgun-okrası"dir, bir "rüşvet-okrasıdır.

TALAT HALMAN (Vefasız Pinokyo)

"Bizim hamurumuz öyle yoğrulmuş, mücadele için yoğrulmuş yani."

SARP KURAY (Türkinves* Gladyatörü)

"Bildiğiniz gibi '80 de yurtdışına çıktım, kaçtım doğrusu."

SARP KURAY (Sınır ötesi hamur)

"ANAP hırsızların anası, DYP babası, SHP de beceriksizdir."

HASAN CELAL GÜZEL (Harcanmış
parlamentar)

"Yerel ve genel seçimler bir arada yapılırsa herkes kendi işine baksa olmaz mı? Buz gibi olur. Ama ABD ne isterse o oluyor." VEHBI KOÇ (İtirafçı burjuva)

*MÜCADELE'ye güç verelim

■ OLİGARŞİNİN EMEKÇİ HALKLARIN ONURLU YAŞAM KAVGASININ SESİ OLAN MÜCADELE GAZETESİNİ SUSTURMA ÇABALARINA KARŞI EN İYİ CEVAP ŞİMDİ DESTEK KAMPANYASI'NA KATILMAKTIR

BİZİ SUSTURAMAZLAR

Egemen sınıflar, rüşvet, yolsuzluk, talan, sömürü, işkence ve katliamlar üzerine kurulu düzenlerinde, emekçi halkın boyun eğmiş, sessiz köleler haline getirmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Emekçi halkımızın onurlu ve özgür bir yaşam için verdikleri kavganın sesi-soluğu olmaya çalıştığımız için Mücadele gazetesini susturmak istiyorlar.

Bir kez daya yineliyoruz:

BAŞARAMAYACAKLARI

Çünkü biz gücümüzü halklarımızdan ve haklılığımızdan alıyoruz.

ARKADAŞLARIMIZ HALEN GÖZALTIYDA

Devrimci Gençlik dergisi ile Mücadele, Halkın Gücü ve İşçi Hareketi gazetelerinin merkez bürolarının basılmasının ardından Gayrettepe İşkencehanelerine götürülen arkadaşlarımız halen gözaltındadır.

Baskın ve gözaltılara, yurtdışından ve yurtdışından yoğun tepki gösterildi. Okurlarımız, çeşitli demokratik kitle örgütleri ve yayın kuruluşları tepkilerini telefon ve faks mesajları ile açıklarken, Uluslararası Af Örgütü de Acil Eylem Çağrısı yaptı.

SESSİZ DUYU GÜR ÇIKARALI

Bunun için teknik olanaklarımızı geliştirmeye, resimleriyle, yazılarıyla gazetemizin daha kaliteli bir düzeye ve ülkenin en ücra köşelerine kadar ulaşmasına yönelik çalışmalarımız sürüyor.

Oligarşi bildiği hangi yöntemi denese denesin, sesimizin daha gür çıkmasını engelleyemeyecek. Bugüne kadar her türlü engeli okurlarımızın desteği ile aştık, bundan sonra da aynı şekilde açacağız.

DESTEK KAMPANYASI SÖZÜMÜZ

Okurlarımız, Mücadele'ye destek kampanyasına birçok biçimde katılarak, bu sesin hepimizin sesi olduğunu ortaya koyuyor.

Mücadele gazetesini sahiplenmek, şimdi, destek kampanyasına daha aktif katılmaktır. Büyük küçük demeden, kendi olanaklarımızı ve çevremizdeki duyarlı kişilerin ilgilerini destek kampanyası için somut katkıya dönüştürelim.